Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah

(s.v. 7 octombrie / s.n. 20 octombrie)

Materiale despre Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20mari%20muc.%20Serghie%20%C5%9Fi%20Vah%20

https://archive.org/details/@steaemy?query=Serghie+%C5%9Fi+Vah+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Serghie+%C5%9Fi+Vah+

***

Sfinţii Serghie şi Vah au trăit pe vremea împăratului Maximian (286-305), de neam fiind romani şi dregători de frunte în armata împărăţiei. Ei se bucurau de mare cinste în faţa împăratului pentru priceperea şi vitejia lor în războaie, precum şi pentru credincioşia lor în slujiri. Dar pârâţi fiind că se închină lui Hristos

şi că se leapădă de cinstirea zeilor, au fost poftiţi de împărat să aducă, împreună cu dânsul, jertfă în templul lui Zeus. Dar, când a intrat împăratul, robii lui Hristos, Serghie şi Vah au rămas afară şi n-au intrat cu el. Văzând aceasta, împăratul a poruncit slujitorilor să-i aducă în templu cu sila şi le-a dat poruncă să se închine idolilor. Dar nevrând ei să lepede dreapta credinţă, li s-au luat toate însemnele dregătoriei lor şi podoabele cele de preţ, îmbrăcându-i în haine femeieşti, fiind purtaţi în lanţuri pe uliţele cetăţii, în semn de batjocură. Au fost trimişi apoi la dregătorul Antioh, în cetatea Varvalisos din Siria şi acolo, fiind bătuţi aproape de moarte, Sfântul Vah şi-a dat sufletul său Domnului, din pricina bătăii, iar Sfântului Serghie i s-a pus încălţăminte de fier având cuie în tălpi şi a fost purtat până la cetatea Resafa, unde i s-a tăiat capul, după ce a îndurat multe chinuri, dar nu şi-a lepădat credinţa. O parte din moaştele Sfinţilor Serghie şi Vah se află în Catedrala mitropolitană "Sfântul Dumitru" din Craiova din data de 25 octombrie 1949.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (octombrie), ziua a şaptea - Sfinții mucenici, Serghie şi Vach (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfinții mari mucenici Serghie şi Vah 22
Acatistul Sfinților mucenici Serghie şi Vah 31
Imnografie 42
Viețile Sfinților - Pătimirea Sfinților mucenici Serghie şi Vah 44
Sfinții mari mucenici Serghie și Vah - drumul spre sfințenie 52
Sinaxar - Pomenirea Sfinților mari mucenici Serghie şi Vah 53
Monahul Macarie Simonopetritul - Sinaxar - Sfinții mucenici Serghie şi Vah 54
Viața și Acatistul Sfinților mari mucenici Serghie și Vah 57
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinții mari mucenici Serghie şi Vah; Sfinții mucenici Iulian preotul, Chesarie diaconul şi Polihronie 60
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții mari mucenici Serghie și Vah; Sfinții mucenici Iulian, preotul și Chesarie, diaconul și Polihronie; Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) 63
Proloagele din 7 octombrie 65
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinților mucenici Serghie şi Vah 71
Cântare de laudă la Sfinții mucenici Serghie şi Vah 73
Pr. Ciprian Apetrei - Sinaxarul: Sfinții Serghie şi Vah, mucenicii ocrotitori ai Craiovei 75

Procesiune cu moaştele Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah la Catedrala mitropolitană din Craiova 77
7 octombrie: Sfinţii mucenici Serghie şi Vah 78
Pr. Sever Negrescu - Viaţă adevărată, simţitoare, nemicinoasă şi vie 80
Diac. Gheorghe Cioiu - Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah 82
Pr. lect. dr. Ioniţă Apostolache - Sfinţii Serghie şi Vah, mărturisitori luminaţi ai dreptei credinţe 85
Pr. Ioniţă Apostolache: Sfinţii Serghie şi Vah - Sfetnici ai împăratului Maximian şi martiri ai lui Hristos 89
Pr. Sergiu Popescu - Pilda de mărturisire a Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah .. 93
Vasile Robert Nechifor - Mucenicii Serghie şi Vah, cinstiţi în biserica din incinta Palatului Cotroceni 97
Wikipedia - Serghie şi Vah 106
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Simonos Petras 111
Icoane 113

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

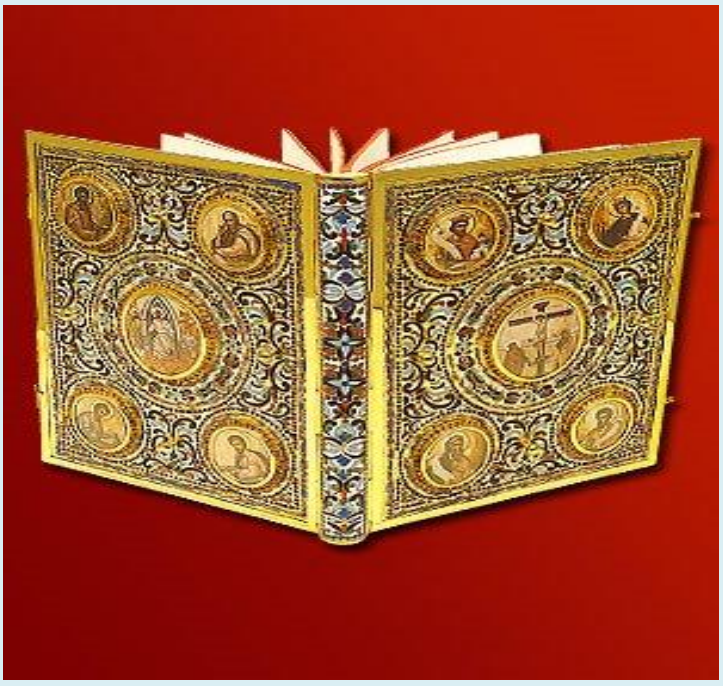

Luca 21, 12-19

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:

12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.

13. Şi va fi vouă spre mărturie.

14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;

15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.

16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Apostol

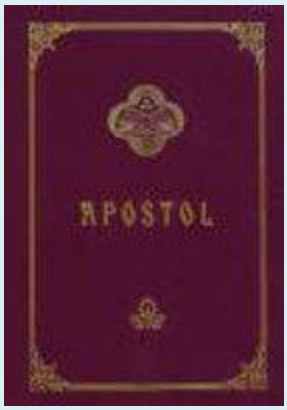

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 11, 33-40; 12, 1-2

33. Care prin credinţă, au biruit împărăţii, au făcut dreptate, au dobândit făgăduinţele, au astupat gurile leilor,
34. Au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmaşilor pe fugă;
35.Unele femei şi-au luat pe morţii lor înviaţi. Iar alţii au fost chinuiţi, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere;
36. Alţii au suferit batjocură şi bici, ba chiar lanţuri şi închisoare;
37. Au fost ucişi cu pietre, au fost puşi la cazne, au fost tăiaţi cu fierăstrăul, au murit ucişi cu sabia, au pribegit în piei de oaie şi în piei de capră, lipsiţi, strâmtoraţi, rău primiţi.
38. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii şi în munţi şi în peşteri şi în crăpăturile pământului.
39. Şi toţi aceştia, mărturisiţi fiind prin credinţă, n-au primit făgăduinţa,
40. Pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârşirea.

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.

2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

În această lună (octombrie), ziua a şaptea - Sfinţii mucenici, Serghie şi Vach (Minei)

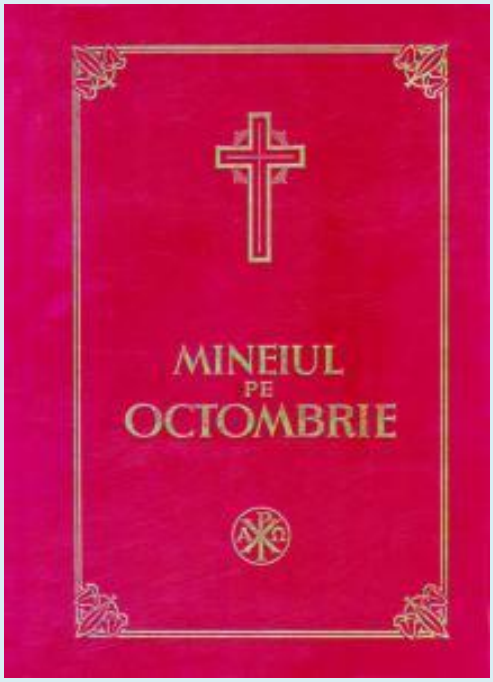

La Vecernie

La Doamne strigat-am... **Stihirile** pe 6, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Vache şi Serghie, pe voi împodobindu-vă Domnul măririi cu darurile tămăduirilor, v-a arătat minunaţi în lume, cu bună laudă tămăduind prin voi pururea pe bolnavi; pentru aceasta rugaţi-vă, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Vache şi Serghie, nevoindu-vă voi pe pământ, dănţuiţi în ceruri, dimpreună cu cei fără de trupuri, stând de-a pururea înaintea Treimii sfinţilor, şi desfătându-vă cu mărire vă veseliţi. Pentru aceea rugaţi-vă, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Vache şi Serghie, voi amândoi aţi surpat cu vitejie împotrivirea vrăjmaşului, şi cu bună credinţă aţi lepădat rătăcirea cea pierzătoare a idolilor, propovăduind pe Împăratul Hristos; pe care rugaţi-L să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea*

Serghie şi Vach, luminarea cea limpede şi veselitoare a mucenicilor, semeţia tiranului au surpat-o, rătăcirea idolilor au contenit-o, şi taina cea desăvârşită a cunoştinţei de Dumnezeu au propovăduit cu glas luminat grăind cele înalte. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, Dătătorule de lege al acestora, puitorule de nevoinţă, şi de cununi Dătătorule, învredniceşte-ne şi pe noi să ne îmbrăcăm cu tărie împotriva puterilor răutăţilor celor nevăzute.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Dat-ai semn celor...

Ceea ce ai născut pe Soarele dreptăţii cu totul fără prihană, risipeşte negura patimilor celor ce mă necăjesc, şi goneşte departe de la ticăloasa mea inimă pe şarpele care amăgeşte sufletul meu şi mă îndulceşte acum cu dezmierdările şi cu deşertăciunile lumii; păzind pe robul tău întru liniştea nepătimirii.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Pe Hristos Iubitorul de oameni, cea Preacurată văzându-L răstignit, şi în coastă pătruns cu suliţa, plângând striga: Ce este aceasta Fiul meu? Ce Ţi-a răsplătit Ţie nemulţumitorul popor pentru bunătăţile, care Le-ai făcut? Te grăbeşti să mă faci lipsită de Fiu, întru-tot prea iubite! Mă spăimântez Bunule şi Îndurate de răstignirea Ta cea de bunăvoie!

La Stihoavnă

Stihirile Octoihului:

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Întăritu-s-a adunarea mucenicilor lui Hristos, împotriva vrăjmaşilor; între ei strălucesc, ca nişte luminători ai lumii, aceşti tari şi aleşi purtători de chinuri, Serghie şi Vach. De aceştia a dat dosul tabăra cea vicleană a dracilor; de aceştia s-au spăimântat tiranii şi s-au minunat îngerii, văzând pe cel fără de trup zdrobit de cei cu trupuri. Iar Biserica credincioşilor săvârşind pomenire pururea veselă, şi de bucurie lumii, strigă: Cel ce prin neputinţa trupească ai legat pe cel tare, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumne-

zeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Cum îţi voi lăuda darul, şi multa purtare de grijă din toate zilele, care aievea arăţi spre mine nevrednicul robul tău? Şi în ce chip voi spune bunătatea ta, şi îngrijirea cea de multe feluri cu adevărat? Ajută-mi încă şi acum, fiind vie şi după moarte; şi mă scapă, Preacinstită, de toată răutatea.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

O prea mărită minune! O, Taină nouă! O, lucru înfricoşat! Fecioara grăia, văzându-Te pe Cruce spânzurând între doi tâlhari; pe Tine care fără de durere înfricoşat Te-a născut, şi plângând, striga: Vai, mie Fiul meu prea iubite! Cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel cumplit şi nemulţumitor!

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sau acesta, glasul al 3-lea: Pe cei ce firea nu i-a cunoscut fraţi după trup, pe aceştia darul frăţeşte a cugeta până la sânge i-a silit, Serghie şi Vach, cinstita şi cucernica adunare; fără de arme şi goi în locul nevoinţei pe vrăjmaşul au călcat, rugându-se neîncetat pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

După obişnuitele Catisme, sedelnele Octoihului. Psalm 50. Canoanele - amândouă din Octoih, fără mucenicine, şi al sfinţilor, pe 6.

Canonul Sfinților

facerea lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul 1

Irmos: Dreapta Ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă întru tărie s-a prea mărit; că aceasta nemuritorule, ca o puternică a toate pe potrivnici a zdrobit, făcând israelitenilor cale nouă prin adânc.

Serghie sluga lui Hristos, luând împreună rugător şi ajutor pe Vach pururea pomenitul, cu care dimpreună ai săvârşit patimile cu cuget dumnezeiesc, daţi-mi cuvânt de înţelepciune mie, ca să vă laud pe voi.

Pe piatra cea nemişcată a credinţei lui Hristos punându-vă temelia, sfinţilor mucenici, fiind întăriţi la lupta cea bună, v-aţi arătat sprijinitori şi stâlpi ai bunei credinţe.

Crezând cuvintelor lui Hristos şi uitându-vă către El neabătut, aţi defăimat toată dulceaţa cea trecătoare sfinţilor, fiind cuprinşi de dragostea cea veşnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădându-vă de neam, de patrie şi de cinste, pentru Hristos, acum vă veseliţi; şi îmbrăcându-vă cu îmbrăcăminte femeiască, cu înţelepciune bărbătească, v-aţi înfrumuseţat cu hainele nestricăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă-te Maica lui Dumnezeu, să fie blând şi milostiv credincioşilor Cuvântul pe care L-ai născut, Cel ce a venit la noi trupeşte; că pe tine te avem părtinitoare şi mântuire.

Cântarea a 3-a

Irmos: Însuţi Cel ce ştii neputinţa...

Cel ce însuşi ştie toate ca un Dumnezeu mai înainte de a se face, văzând plecarea voastră cea către Dânsul, va umplut fericiţilor de cuvântul înţelepciunii şi de cunoştinţă dumnezeiască, ca pe nişte ostaşi ai Lui.

Alegând a vă chinui pentru legea lui Hristos, ca nişte slugi ale Lui, v-aţi lepădat de mărirea ceea ce se strică şi se trece, şi de toată lumea, şi de ţiitorul lumii, cu gândul cel înţelegător de Dumnezeu, purtătorilor de chinuri mucenici, pentru dragostea Celui ce v-a zidit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu pornirile gândului cele curate, stând acum înaintea lui Dumnezeu, şi umplându-vă de razele cele de acolo, şi îndulcindu-vă de fericirea cea negrăită cu adevărat, apăraţi-ne pe noi de supărări, răbdătorilor de patimi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiind ţinut de moarte mai înainte Adam, acum s-a izbăvit prin naşterea ta, singură mireasă a lui Dumnezeu; că mai presus de fire şi de cuvânt ai născut Curată, viaţa cea ipostatnică, unindu-Se cu trup după Ipostas.

Irmosul: Însuţi Cel ce ştii neputinţa fiinţei omeneşti, şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită, a măririi Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni.

Sedealna glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Veniţi iubitorilor de mucenici, să cinstim florile cele înţelegătoare ale credinţei, mărgăritarii Domnului, pe Sfinţii pătimitori Serghie şi Vach; pe cei ce înşelăciunea vrăjmaşului cu vitejie au călcat, şi toată puterea idolilor la pământ au surpat-o. Pentru aceea ca nişte vrednici, luând cununile biruinţei de la Cer, dănţuiesc dimpreună cu îngerii; şi noi cu credinţă strigăm: Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră. (de două ori.)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îmi aduc aminte de judecată, şi mă tem, că am făcut lucruri vrednice de ruşine eu smeritul, ci mă rog Născătoare de Dumnezeu prea lăudată: Mai înainte până a nu ajunge la porţile morţii, întoarce-mă şi mă îndreptează către calea pocăinţei; şi cu mulţumire închinându-mă, să laud puterea ta cea nemăsurată şi dumnezeiasca sprijinire, prea sfântă mireasă a lui Dumnezeu. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să-mi dăruiască curăţire de păcate şi mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Stând tu Fecioară lângă Cruce, şi văzând pe Fiul tău şi Dumnezeu răstignit, prea curată strigai zgâriindu-ţi faţa şi udându-o cu lacrimi, ziceai: O! Cum voi suferi acestea, şi celelalte ocări, oţetul şi fierea, lovirile trestiei, loviturile cu palma şi cu pumnii, şi împungerea coastei, eu ceea ce Te-am născut fără durere? Acum durerile Tale amărăsc sufletul meu, văzându-Ţi patimile, îndelung-răbdătorule, cele ce voind le-ai suferit.

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel ce era să iasă dintru tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Doi luminători de la apus au răsărit, făcându-şi alergarea împotriva rău credinciosului care stăpânea atunci pământul. Şi au ajuns Hristoase către răsăritul Tău cel luminos şi de mântuire.

Nici sabia, nici focul, nici goana, nici bătăile, nu v-au despărţit pe voi de cunoştinţa cea dreptcredincioasă către Dumnezeu; că viaţă aţi socotit a fi sfârşitul cel pentru Dânsul, şi desfătare fericită şi nepieritoare, o vrednicilor de laudă.

Luminătorii cei cu adevărat nerătăciţi, luminează întărirea Bisericii lui Hristos, cu lumina dumnezeieştii străluciri, şi veselesc sufletele credincioşilor trimiţându-le razele minunilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiescul Vach şi prea alesul Serghie, luminează la întoarcerile anilor şi îndeamnă duhovniceşte către ospăţ pe iubitorii de mucenici, cei ce cu bună-credinţă, îşi pun înainte bunătăţile lor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sabia care a păzit uşa Edenului, acum dă voie credincioşilor, şi-i primeşte luminat, văzându-i însemnaţi cu sângele cel cinstit, şi cu darul Celui ce S-a născut din pântecele tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase şi ai strălucit cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoştinţei Dumnezeirii Tale şi inimile celor ce Te laudă cu dreaptă credinţă.

Cei ce aţi gonit înşelăciunea cu arma adevărului, şi răbdând cu tărie muncile tiranilor, v-aţi făcut biruitori încununându-vă de la Hristos; acum după vrednicie vă veseliţi.

Fiind întăriţi cu putere nebiruită, şi cu darul Treimii, numărul de doi mucenici, a surpat pe stăpânul întunericului, şi pe cei robiţi de el; pentru aceasta cu cinste se fericesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu răbdarea şi cu bărbăţia sufletească şi cu întărirea gândului, doi măriţi mucenici, au biruit toată iuţimea mâniei muncitorilor, şi cu îngerii se să-lăşluiesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Răsărit-ai Maică a lui Dumnezeu ca o dimineaţă pe Soarele cel neînserat, purtând în braţe pe Cel ce S-a unit cu trup după Ipostas; pe dreptul Adevăr; pentru aceasta pe tine toţi te mărim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi...

Moaştele mucenicilor din destul izvorăsc izvoare de tămăduiri, ca să luăm cu osârdie noi credincioşii, şi să fericim pe răbdătorii de chinuri, pe lăudatul Serghie, şi pe Vach pururea pomenitul.

Urând adunarea celor fărădelege, şi surpând înşelăciunea lor, au mers cu statornicie pe calea cerească, Serghie şi Vach, şi au ajuns la limanul lui Hristos cel lin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Se deschid purtătorilor de chinuri mucenici, uşile cele cereşti, prin cinstita urmare a patimii lui Hristos Dumnezeului nostru, care li s-a dăruit, şi care goneşte taberele dracilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu adevărat Maică a lui Dumnezeu prea curată socotindu-te pe tine te propovăduim; că netâlcuit ai născut Fecioară pe însuşi Fiul cel fără de început, care a strălucit din Tatăl mai înainte de veci.

Irmosul: Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel dedesubt, şi nu este mântuitor; socotitu-ne-am ca oile de junghiere, mântuieşte pe poporul tău Dumnezeul nostru; că tu eşti celor neputincioşi tărie şi îndreptare.

Condac, glasul al 2 lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Mintea asupra vrăjmaşilor bărbăteşte v-aţi într-armat, surpând toată înşelăciunea lor; şi biruinţă de sus luând mucenici prea lăudaţi, cu un cuget strigaţi: Bine şi frumos este a fi împreună cu Hristos.

Icos: În ceruri Hristoase vieţuiesc Serghie şi Vach, şi de dumnezeiasca lumină de la Tine se umplu, şi pe mine cel ce umblu întru întunericul necunoştinţei, întâmpină-mă degrab, şi din patimi mă scoate, Unule fără de moarte, trimiţându-mi haina pocăinţei; ca şi cu minte luminată, să laud praznicul acestora cel de lumină purtător, şi cu bucurie să strig: Bine şi frumos este a fi împreună cu Hristos.

Sinaxar

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vach.

Stih: Vinele tale sunt de aramă către sila vinelor Vache.
Şi către sabie, foc este inima ta Serghie.
Pe Serghie în a şaptea zi l-au omorât prin sabie.
Iar pe Vach, prin bătăile cu vine.

Aceştia au fost pe vremea împărăţiei lui Maximian. Serghie era primichir, din şcoala Chentiliilor, iar Vach era secundichir, din aceiaşi şcoală. Deci, învăţându-se, şi urmând din început credinţei creştinilor, şi dumnezeieştilor Scripturi, şi fiind pârâţi la împăratul, îi siliră să facă împreună cu dânsul jertfă la idoli; şi ei nicidecum primind aceasta, îi descinseră de brâie, şi le luară portul cel de podoabă, ce purtau împrejurul grumazilor, şi-i îmbrăcară cu port femeiesc, şi-i duseră în mijlocul târgului, ca să-i ocărască, încărcaţi de lanţuri.

Apoi se trimiseră la ighemonul Antioh în cetatea eufratiştilor. Aici apropiindu-se, din arătare îngerească se umplură de îndrăzneală şi de putere dumnezeiască, şi întâi Vach fiind bătut cu vine de bou crude multă vreme, şi-a dat duhul întru aceste munci.

Iar lui Serghie făcându-i-se strânsuri în multe chipuri, şi băgându-i în picioare încălţăminte de fier, şi silindu-l să alerge departe, după aceea băgându-l în temniţă, şi iarăşi pironindu-se cu aceleaşi răni de încălţăminte, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Iulian, prezbiterul şi Chesarie, diaconul.

Stih: Amânduror nevoitorilor ce în sac şi în adânc s-au aruncat,
Dumnezeu Cuvântul sacul spre bucurie l-a schimbat.

Împărăţind Claudie la Roma, şi omorând pe mama sa pentru credinţa în Hristos, nu i se mai făcea milă de creştini; atunci fericitul Chesarie venind de la Africa la un sat ce se cheamă Tarachini, dacă a văzut spurcatele jertfe, le scuipă şi le călcă cu picioarele. Atunci l-au prins şi l-au băgat în temniţă, zăcând trei zile nemâncat, apoi l-au dat la Antipatul. Şi legându-i mâinile la spate, îl trăgeau slujitorii înaintea carului dregătorului, până la capiştea lui Apolon. Şi dacă veniră acolo, făcând Sfântul rugă, îndată căzu capiştea din temelie, fiind înlăuntru popa cel mare al idolilor şi alţi mulţi; care lucru văzându-l Leontie Ipatul căzu la Sfântul, şi crezând în Hristos, se boteză înaintea tuturor.

Atunci venind preotul Iulian, îl cuminecă cu sfintele taine; şi Ipatul îndată şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, precum poftise prin rugăciunea Sfântului.

Deci văzând Loxorie boierul ceea ce se făcu prinse pe preotul Iulian şi pe Chesarie diaconul, şi porunci să-i bage în saci, şi să-i arunce în mare; iar sfinţii le ziseră: Noi Loxorie, ne aruncăm în mare, iar tu muşcat fiind de un şarpe rău, îţi vei lepăda sufletul cu rea moarte; care se şi făcu, că peste două zile, umblând el pe lângă mare, se încolăci peste dânsul un şarpe foarte mare şi bătându-i toate mădularele atât îl făcu de nu putea să răsufle, şi era mai mort, fiind o priveală mare de jale celor ce-l vedeau zăcând umflat, iar trupurile sfinţilor ieşind din mare de Domnul ocârmuiţi, trimişi fiind din vedenie un oarecare Evsevie preotul, şi Felix de le-au primit, şi trecând pe unde zăcea acel nenorocit, pe care şi văzându-i striga şi se văita ticăloşindu-se pe sine, şi după puţin şi-a lepădat sufletul său; iar feciorul botezatului Leontie Ipatului, celui mai sus zis, după ce s-au îngropat moaştele sfinţilor lângă cetate, tăie şi capetele lor, şi le-au dat pe râu.

Atunci Cuart preotul din cetatea Capua, de dumnezeiesc înger fiind povăţuit, merse de luă moaştele acestora, adică ale lui Evsevie, şi ale lui Felix, şi le puse în loc cucernic, întru mărirea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh.

Tot în această zi, Sfântul Leontie Ipatul, crezând în Hristos şi rugându-se, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Lăsând Leontie stăpânirea cea de jos;
Cu pace a aflat cinstea cea de sus.

Tot în această zi Sfinţii mucenici Evsevie presbiterul şi Felix.

Stih: Evsevie şi Felix, pentru mucenicescul har.
Prin sabie a aflat mucenicescul dar.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Polifronie,

Stih: Multe săbii omoară pe Polifronie.
După a căror număr va lua şi răsplătire.

Acesta a fost născut din Eparhia ce se cheamă Gamfanita, iar tatăl acestuia Vardanie era plugar. Şi-şi pedepsi copilul la carte, şi-i poruncea să urmeze după ceilalţi copii. Şi fiindu-le apa departe, prin ruga copilului a izvorât fântână în curtea tatălui său cu apă foarte bună; pentru că avea copilul multă înţelepciune şi înfrânare.

Deci ajungând în vârstă, se luă cu cei ce lucrau la vii, şi merse la Constantinopol. Şi lucrând şi el cu ceilalţi lucrători la vie, gustă hrană şi bău apă a doua zi, sau a treia zi. Iar stăpânul viei mirându-se de lucrătorul lui Dumnezeu, îl însoţi cu o sumă de aur, şi-l trimise zicându-i: Du-te la casa ta, şi te roagă lui Dumnezeu pentru mine, oprindu-i şi dichelul pentru credinţă, care făcu multe minuni; iar el cu aurul ce avea la mâna lui, făcu o biserică; şi aflându-se la Sinodul ce s-a ţinut la Niceea, fiind citeţ se învrednici şi diacon, şi preot.

După aceea murind marele Constantin, îndată eresul lui Arie începu a mesteca pe mulţi; atunci Sfântul acesta ţinând tare credinţa cea dreaptă, se silea totdeauna a o creşte şi a o întări. Pentru aceea ereticii se topeau de zavistie, şi aflând pe Sfântul stând la jertfelnic, au sărit fără veste de-l junghiară, şi-l bucăţiră cu săbiile, amestecându-l cu tainicul şi dumnezeiescul sânge, şi astfel îl trimiseră fără voia lor jertfă sfântă lui Dumnezeu.

Tot în această zi, cuvioşii nouăzeci şi nouă de părinţi, care în insula Critului s-au nevoit, cu pace s-au săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum Cel Preaînalt a mântuit pe cei trei tineri şi pe mine tot omul în pântecele tău m-a înnoit, Dumnezeul părinţilor Cel Lăudat şi Prea mărit.

Bucură-te, însoţire mărită a răbdătorilor de patimi! Bucură-te, că aţi biruit luminat îngrozirile tiranilor! Bucură-te, că aţi săvârşit călătoria cea fericită! Bucură-te, că staţi înaintea lui Dumnezeu, doime de Dumnezeu fericită!

Cu totul luminaţi umblând pe pământ, aţi întunecat ochii dracilor, şi feţele tiranilor cu lumina darului şi cu strălucirile patimilor, lăudând pe Dumnezeu cel lăudat şi prea mărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ale lui Dumnezeu celui viu fiind lăcaşuri însufleţite şi fiind vii pătimitorilor cu puterea lui Dumnezeu întărindu-vă, aţi biruit tabăra vrăjmaşilor, prea fericiţilor, lăudând cu cântări pe Dumnezeu, cel tare în războaie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată, tu te-ai făcut Biserică şi prea sfinţit chivot, primind pe Făcătorul, Cel neajuns cu mintea şi necuprins cu înţelegerea, şi L-ai încăput în pântecele tău; pe Dumnezeul părinţilor Cel lăudat şi prea mărit.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptor tinerii lui Israel...

Cel ce a răcorit odinioară cu rouă văpaia tinerilor, a mărit pe mucenicii care stau în nevoinţe, şi cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Înţelepţeşte s-au lepădat purtătorii de chinuri de amăgirile cele pierzătoare de suflet ale muncitorilor, strigând şi cântând lui Hristos: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Mari păzitori ne-ai pus nouă Hristoase pe Serghie şi pe Vach, pe cei cu adevărat purtători de cununi, care ne păzesc, şi cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Îndreptează-mi Stăpâne Hristoase calea faptelor bune cu rugăciunile mucenicilor, şi cu înlesnire mă învredniceşte să strig Ţie: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fericimu-te pe tine adevărată Maica Dumnezeului nostru, aducându-ţi ţie dimpreună cu îngerul: bucură-te, prea curată şi fără prihană Stăpână că prin tine neîncetat toate lucrurile pe Domnul laudă, şi-L prea înalţă întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

În cuptor, tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credinţe, mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii Tale...

Cu totul aţi câştigat pe Hristos că toată lumea aţi părăsit-o pentru Dânsul; şi acum. mucenicilor v-aţi sălăşluit în ceruri, văzând şi cetele puterilor celor de sus, şi lumina bărbaţilor celor fericiţi.

Însoţire prea aleasă, dă darul cel de sus şi iertare greşelilor celui ce-ţi aduce laudă cu dragoste, rugând pe Cel însuşi milostiv; către care năzuind, aţi defăimat râvna celor pământeşti.

Cu raza Dumnezeirii Celei în trei Lumini, fiind luminaţi mucenicii cei nebiruiţi, s-au lepădat de nedumnezeirea multor dumnezei şi n-au ţinut seamă de frica muncitorilor; şi acum, se îndestulează de dulceaţa Raiului, cea fără de stricăciune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Săvârşind călătoria cea bună şi nevoindu-vă a păzi buna credinţă v-aţi învrednicit a câştiga Împărăţia cea neclintită, prea lăudaţilor mucenici, şi a fi împodobiţi cu coroana frumuseţii, şi cu buna cuviință.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

O, cât sunt de minunate minunile tale cele mai presus de minte! Că numai tu ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, făcându-se om cu trup mai presus de fire, Maică Fecioară; pe Cel ce cu înţelepciune ţine toată lumea cu dumnezeiasca voie şi o chiverniseşte şi o cuprinde.

Irmosul: Chipul naşterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel ce ardea nears; şi acum, te rugăm, ca să stingi cuptorul ispitelor cel sălbăticit asupra noastră; ca neîncetat să te mărim pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii...

Fiind legaţi cu dragoste frăţească şi cu bună credinţă, răbdătorii de chinuri mucenici, Serghie gânditorul de Dumnezeu şi Vach pururea pomenitul, se roagă Ţie Hristoase, să dai pace lumii şi celor din lume, conducătorilor tărie şi biruinţă împotriva vrăjmaşilor, şi nouă iertare păcatelor şi mântuire sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată Fecioară Maică, nu înceta a te ruga Domnului, celui întrupat din curate sângiurile tale, pentru noi netrebnicii robii tăi, ca să aflăm dar şi ajutor în vreme bună; şi mai ales în ziua în care va judeca neamul omenesc, dând ca un Dumnezeu fiecăruia după faptele sale; că pe tine te avem părtinitoare în nevoi.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul 1, singur glasul; a lui Ghermano:

Davidiceşte strigau Serghie şi Vach mucenicii: Iată acum ce este bun sau ce este frumos, fără numai a locui fraţii împreună! Nu fiind legaţi după rânduiala firii, ci prin mijlocirea credinţei. Pentru aceea sfinţii au călcat pe vrăjmaşi, şi ridicându-şi Crucea au mers după Hristos; şi se roagă Împăratului şi Dumnezeu, să se dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Glasul al 3-lea: Ce este bun sau ce este frumos, ca socotinţa cea frăţească a mucenicilor Tăi Doamne? Că pe care firea nu i-a cunoscut fraţi trupeşti, pe aceştia credinţa i-a împins a gândi întocmai până la sânge. Dumnezeule, pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe noi.

Glasul al 4-lea, a lui Anatolie: Prooroceşte adunându-ne cu sfinţii, să strigăm cântare: Iată acum ce este bun sau ce este frumos, fără numai a locui fraţii împreună? Nu după urmarea firii, ci după unirea credinţei şi a Duhului Sfânt. Că ferindu-se de toate cele trecătoare, şi-au ridicat Crucea pe umeri şi au mers după Hristos, Serghie şi Vach vitejii mucenici; aceştia având îndrăzneală în ceruri, se roagă pentru noi totdeauna, să se dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea*

Încălţându-se Serghie întru gătirea Evangheliei păcii cu încălţăminte de piroane; prin sângele care i-a curs din picioare, a orbit pe şarpele cel ce ne pândeşte călcâiele, şi a luat cununa muceniciei. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, pironeşte cu frica Ta trupurile noastre şi ne miluieşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Izbăveşte-ne pe noi în nevoile noastre, Maica lui Hristos Dumnezeu, care ai născut pe Făcătorul tuturor; ca toţi să strigăm ţie: Bucură-te, singura folositoarea sufletelor noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua care Te-a născut pe Tine Mielul şi Păstorul, dacă Te-a văzut pe lemn, se tânguia, şi ca o Maică îţi grăia: Fiule prea dorite, cum Te-ai spânzurat pe lemnul Crucii Iubitorule de oameni ? Cum Ți s-au pironit Cuvinte, mâinile şi picioarele de cei fărădelege ? Şi sângele Tău Ți-ai vărsat Stăpâne.

La Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea, a lui Anatolie*

Văzând odinioară Biserica lui Dumnezeu chinurile voastre mucenicilor a toată lumea, se împodobeşte luminat şi cu credinţă prăznuieşte pomenirea voastră, purtând ca o podoabă împărătească ruşinea care a fost pusă ca batjocură pe dumnezeieştii voştri grumaji; prin care v-aţi învrednicit măririi cereşti şi fericirii celei fără sfârşit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Toată viaţa mea cheltuindu-o în răutăţi eu ticălosul, acum am rămas pustiu de toată fapta bună, prea curată, şi văzând că se apropie moartea, vai mie mă cutremur de judecata Fiului tău şi Dumnezeu. Miluieşte-mă, Fecioară mai înainte de nevoia aceea şi întorcându-mă Stăpână mă mântuieşte.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea

Multe dureri răbdând prea curată la răstignirea Fiului şi Dumnezeului tău, suspinat-ai lăcrămând şi văitându-te grăiai: Vai, mie dulcele meu Fiu! Cum pătimeşti fără dreptate ? Cum te spânzuri pe lemn Cel ce ai umplut toată lumea de bucurie? Pentru aceea Preasfântă Fecioară, ne rugăm ţie cu credinţă, fă-L nouă Milostiv.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah

Troparul Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah, glasul al 3-lea: Pe cei ce după fire nu au fost fraţi de trup, pe aceştia darul cel dumnezeiesc a cugeta frăţeşte până la sânge i-a făcut, pe Sfinţii mucenici Serghie şi pe Vah, cinstită şi credincioasă pereche. Fără de arme şi fără de haine în locul nevoinţei pe vrăjmaşul au înfruntat, rugându-se neîncetat pentru sufletele noastre.

facerea lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Dreapta Ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă întru tărie s-a prea mărit; că aceasta, Nemuritorule, ca o puternică a toate pe potrivnici a zdrobit, făcând israelitenilor cale nouă prin adânc.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte Serghie sluga lui Hristos, luând împreună rugător şi ajutător pe mucenicul Vah pururea pomenitul, cu care dimpreună ai săvârşit patimile cu cuget dumnezeiesc, daţi-mi cuvânt de înţelepciune mie, ca să vă laud pe voi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe piatra cea neclintită a credinţei lui Hristos punându-vă temelia, Sfinţilor mucenici, fiind întăriţi la lupta cea bună, v-aţi arătat sprijinitori şi stâlpi ai drep-tei credinţe.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Crezând cuvintelor lui Hristos şi uitându-vă către El neabătut, aţi defăimat toată dulceaţa cea trecătoare, sfinţilor, fiind cuprinşi de Dragostea cea veşnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădându-vă de neam, de patrie şi de cinste pentru Hristos, acum vă veseliţi şi îmbrăcându-vă cu îmbrăcăminte femeiască şi cu înţelepciune bărbătească, v-aţi înfrumuseţat cu hainele nestricăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă-te Maica lui Dumnezeu, să fie blând şi milostiv credincioşilor Cuvântul pe care L-ai născut, Cel ce a venit la noi trupeşte; că pe tine te-am dobândit ocrotire şi mântuire.

Cântarea a 3-a

Irmos: Însuţi Cel ce ştii neputinţa...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce Însuşi ştie toate ca un Dumnezeu, mai înainte de a se face, văzând pleca-rea voastră cea către El, v-a umplut, fericiţilor, de cuvântul înţelepciunii şi de cunoştinţă dumnezeiască, ca pe nişte ostaşi ai Lui.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Alegând a lupta pentru Legea lui Hristos, ca nişte slugi ale Lui, v-aţi lepădat de mărirea ce se strică şi trece şi de toată lumea şi de ţiitorul lumii, cu gândul cel înţelegător de Dumnezeu, purtătorilor de chinuri mucenici, pentru dragostea Ce-lui ce v-a zidit pe voi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu pornirile gândului celor curate, stând acum înaintea lui Dumnezeu şi umplându-vă de Razele cele de acolo şi îndulcindu-vă de Fericirea cea negrăită cu adevărat, apăraţi-ne pe noi de încercări, răbdătorilor de patimi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind ţinut de moarte mai înainte, Adam, acum s-a izbăvit prin naşterea ta, singură Mireasă a lui Dumnezeu că mai presus de fire şi de cuvânt ai născut, curată, Viaţa cea ipostatică, unindu-Se cu Trup după Ipostas.

Irmosul: Însuţi, Cel ce ştii neputinţa fiinţei omeneşti şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu Putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită a măririi Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel ce era să iasă dintru tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Doi luminători de la Apus au răsărit, făcându-şi alergarea împotriva rău credinciosului care stăpânea atunci pământul. Şi au ajuns Hristoase către Răsăritul Tău cel luminos şi de mântuire.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nici sabia, nici focul, nici goana, nici bătăile, nu v-au despărţit pe voi de cunoştinţa cea dreptcredincioasă către Dumnezeu; că viaţă aţi socotit a fi sfârşitul cel pentru Dânsul şi desfătare fericită şi nepieritoare, o, vrednicilor de laudă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminătorii cei cu adevărat nerătăciţi, luminează întărirea Bisericii lui Hristos, cu Lumina dumnezeieştii străluciri şi veselesc sufletele credincioşilor, trimiţându-le razele minunilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiescul Vah şi prea alesul Serghie, luminează la întoarcerile anilor şi îndeamnă duhovniceşte către ospăţ pe iubitorii de mucenici, cei ce cu bună credinţă îşi pun înainte faptele lor cele mari.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sabia care păzea uşa Edemului, acum dă voie credincioşilor şi-i primeşte luminat, văzându-i însemnaţi cu Sângele cel cinstit şi cu harul Celui ce S-a Născut din pântecele tău, Ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase şi ai strălucit cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoştinţei Dumnezeirii Tale şi inimile celor ce Te laudă cu dreaptă credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce aţi alungat înşelăciunea cu arma adevărului şi răbdând cu tărie chinurile tiranilor, v-aţi făcut biruitori, încununându-vă de la Hristos; acum după vrednicie vă veseliţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind întăriţi cu putere nebiruită şi cu harul Preasfintei Treimi, numărul de doi mucenici, a surpat pe stăpânul întunericului şi pe cei robiţi de el; pentru aceasta, cu cinste se fericesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu răbdarea şi cu bărbăţia sufletească şi cu întărirea gândului, doi măriţi mucenici, au biruit toată iuţimea mâniei prigonitorilor şi cu îngerii se sălăşluiesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Răsărit-ai, Maică a lui Dumnezeu, ca o dimineaţă pe Soarele cel neînserat, purtând în braţe pe Cel ce S-a unit cu Trup după Ipostas: pe dreptul Adevăr. Pentru aceasta, pe tine toţi te mărim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Moaştele mucenicilor din destul izvorăsc izvoare de tămăduiri, ca să luăm cu osârdie noi, credincioşii şi să fericim pe răbdătorii de chinuri, pe lăudatul Serghie şi pe Sfântul Vah, pururea pomenitul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Urând adunarea celor fărădelege şi surpând înşelăciunea lor, Sfinţii mucenici Serghie şi Vah au mers cu statornicie pe Calea cea cerească şi au ajuns la limanul cel lin al lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Se deschid, purtătorilor de chinuri mucenici, Uşile cele cereşti, prin cinstita urmare a Patimii lui Hristos, Dumnezeului nostru, care li s-a dăruit şi care goneşte taberele demonilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Socotindu-te pe tine Maică a lui Dumnezeu prea curată, cu adevărat, te propovăduim; că, netâlcuit, ai născut Fecioară, pe însuşi Fiul cel fără de început, care a strălucit din Tatăl mai înainte de veci.

Irmosul: Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt şi nu este mântuitor, socotitu-ne-am ca oile de junghiere, mântuieşte pe poporul Tău, Dumnezeul nostru; că Tu eşti celor neputincioşi tărie şi îndreptare.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Mintea asupra vrăjmaşilor bărbăteşte v-aţi într-armat, surpând toată înşelăciunea lor şi biruinţă de sus luând, mucenici prea lăudaţi, cu un cuget strigaţi: bine şi frumos este a fi împreună cu Hristos.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum Cel Preaînalt a mântuit pe cei trei tineri şi pe mine tot omul în pântecele tău m-a înnoit, Dumnezeul părinţilor cel lăudat şi prea mărit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Bucură-te, pereche mărită a purtătorilor de lupte. Bucură-te, că aţi biruit cu strălucire ameninţările tiranilor! Bucură-te, că aţi săvârşit călătoria cea fericită! Bucură-te, că staţi lămurit înaintea lui Dumnezeu, doime de Dumnezeu fericită!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul luminaţi umblând pe pământ, aţi întunecat ochii demonilor şi feţele prigonitorilor cu lumina harului şi cu strălucirile patimilor, lăudând pe Dumnezeu cel lăudat şi prea mărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind locaşuri însufleţite ale lui Dumnezeu celui Viu şi fiind vii, pătimitorilor, cu puterea lui Dumnezeu întărindu-vă, aţi biruit tabăra vrăjmaşilor, prea fericiţilor, lăudând cu cântări pe Hristos cel tare în războaie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preacurată, tu te-ai făcut Biserică şi primind prea sfinţit chivot, pe Făcătorul, pe Cel Neajuns cu mintea şi Necuprins cu înţelegerea şi L-ai Încăput în pântecele tău, pe Dumnezeul părinţilor cel lăudat şi prea mărit.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptor tinerii lui Israel...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a răcorit odinioară cu rouă văpaia tinerilor, a întărit pe mucenicii care stăteau în nevoinţe şi cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepţeşte s-au lepădat purtătorii de chinuri de amăgirile cele pierzătoare de suflet ale tiranilor, strigând şi cântând lui Hristos: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Tari păzitori ne-a pus nouă Hristos, pe Sfinţii mari mucenici Serghie şi pe Vah, pe cei cu adevărat purtători de cununi, care ne păzesc şi cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Îndreaptă-mi, Stăpâne Hristoase, calea virtuţii cu rugăciunile mucenicilor şi cu înlesnire mă învredniceşte să strig Ţie: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fericimu-te pe tine, adevărată Maica Dumnezeului nostru, aducându-ţi ţie, dimpreună cu Îngerul: Bucură-te, prea curată şi fără prihană Stăpână! Că prin tine neîncetat toate lucrurile pe Domnul laudă şi-L prea înalţă întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

În cuptor, tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credinţe, mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul; lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii Tale...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul aţi câştigat pe Hristos, că toată lumea aţi părăsit-o pentru El şi acum, mucenicilor, v-aţi sălăşluit în ceruri, văzând şi Cetele Puterilor celor de sus şi lumina bărbaţilor celor fericiţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pereche prea aleasă, dă harul cel de sus şi iertare greşelilor celui ce-ţi aduce laudă cu dragoste, rugând pe Cel Însuşi Milostiv; către care năzuind, aţi dispreţuit râvna celor pământeşti.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Raza Dumnezeirii celei în trei lumini, fiind luminaţi mucenicii cei nebiruiţi, s-au lepădat de necredinţa mulţimii de zei şi n-au ţinut seamă de frica de tirani şi acum se îndestulează de dulceaţa Raiului, cea fără de stricăciune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Săvârşind călătoria cea bună şi nevoindu-vă a păzi dreapta credinţă, v-aţi învrednicit a câştiga Împărăţia cea neclintită, prea lăudaţilor mucenici şi aţi fost împodobiţi cu coroana frumuseţii şi cu bună cuviinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

O, cât sunt de minunate minunile tale cele mai presus de minte! Că numai tu ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, făcându-Se Om cu Trup mai presus de fire, Maică Fecioară; pe Cel ce cu înţelepciune ţine toată lumea cu dumnezeiasca voie şi o chiverniseşte şi o cuprinde pe ea.

Irmosul: Chipul Naşterii tale celei prea curate, l-a arătat rugul cel ce ardea nears şi acum te rugăm, ca să stingi cuptorul ispitelor cel sălbăticit asupra noastră, ca neîncetat să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Veniţi, iubitorilor de mucenici, să cinstim florile cele înţelegătoare ale credinţei, mărgăritarele Domnului, pe Sfinţii pătimitori Serghie şi Vah; pe cei ce înşelăciunea vrăjmaşului cu vitejie au călcat şi toată puterea idolilor la pământ au surpat-o. Pentru aceea, ca nişte vrednici, luând cununile biruinţei de la Cer, dănţuiesc dimpreună cu îngerii şi noi cu credinţă strigăm: rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi

să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Îmi aduc aminte de judecată şi mă tem, că am făcut lucruri vrednice de ruşine eu, smeritul, dar mă rog Născătoare de Dumnezeu, prea lăudată; mai înainte de a nu ajunge la porţile morţii întoarce-mă şi mă îndreptează către calea pocăinţei; pentru ca, închinându-mă cu mulţumire, să laud puterea ta cea nemăsurată şi dumnezeiasca sprijinire, Preasfântă Mireasă a lui Dumnezeu, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să-mi dăruiască curăţire de păcate şi mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Stând tu, Fecioară, lângă Cruce şi văzând pe Fiul tău şi Dumnezeu Răstignit, prea curată, ridicându-ţi faţa şi udând-o cu lacrimi ziceai: O! Cum voi suferi acestea şi celelalte ocări, oţetul şi fierea, loviturile cu trestia, cu palma şi cu pumnii şi împungerea coastei, eu, care Te-am născut fără durere? Acum durerile Tale amărăsc sufletul meu, văzându-Ţi Patimile, Îndelung Răbdătorule, cele ce, voind, le-ai suferit.

Acatistul Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah

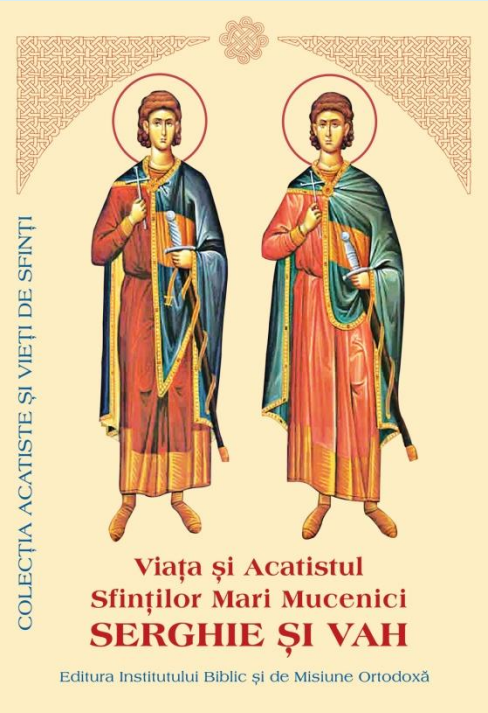

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Rugăciuni şi Răspunsuri - Acatistul Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah - 7 octombrie:
https://www.youtube.com/watch?v=uW8QfxeX6WA

Acatistul Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah - 7 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=gA6HbAwl0fQ

&&&

Condacul 1

Cei ce în lume aţi fost mari dregători împărăteşti, dar dispreţuind slava omenească, aţi căutat mai cu osârdie slava cea cerească şi v-aţi învrednicit la ieşirea din viaţă de cununile muceniciei, ca să petreceţi de-a pururea în slava lui Dumnezeu, învredniciţi-ne şi pe noi, nevrednicii, a vă aduce cântări de laudă, strigând:
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!
Bucură-te, Sfinte Serghie, întru căile Domnului bine alergătorule!

Icosul 1

De înalte dregătorii şi de mare cinste te-ai învrednicit, Sfinte Vah, în viaţa ta, că însuşi necredinciosul tău împărat Maximian te-a cinstit pe tine, împreună cu prietenul tău Serghie, ca pe nişte prea iubiţi sfetnici ai săi, dar tu, dorind mai mult slava Împăratului celui Ceresc, Aceluia mai cu osârdie slujitor te-ai arătat, pentru care auzi de la noi, nevrednicii, unele ca acestea:
Bucură-te, că de mare cinste în viaţă te-ai învrednicit;
Bucură-te, cel ce în mari dregătorii ai fost rânduit;
Bucură-te, că necredinciosul împărat Maximian sfetnic te-a avut;
Bucură-te, că şi Împăratului Ceresc a sluji te-ai învrednicit;
Bucură-te, că şi Acela de mare slavă te-a încărcat;
Bucură-te, că slăvit prieten pe Serghie ţi l-a dat;
Bucură-te, că amândoi aţi slujit ascuns a voastră nevoinţă;

Bucură-te, că erai plin de multă cunoştinţă;
Bucură-te, că prin tine sfaturi înţelepte şi nouă ne vin;
Bucură-te, al rugăciunii noastre ascultătorule;
Bucură-te, de cereşti daruri agonisitorule;
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!

Condacul al 2-lea

Întâi stătător ai fost întru dregătorie, Sfinte Serghie, mai mult decât prietenul tău Vah şi plin de înţelepciune te-ai arătat, petru aceasta şi munciri mai cumplite ţie ţi s-au gătit, dar tu întru toate lăudai pe Dumnezeu, cântând Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Din multă înţelepciunea ta, Sfinte Serghie, aţi ţinut o vreme tăinuită credinţa voastră cea întru Hristos, de frica împăratului, că nemăsurată era mânia lui şi neîmblânzită iuţimea lui Maximian asupra credincioşilor, însă nu multă vreme a fost ascunsă lumina credinţei lui Hristos sub obroc, că vădiţi aţi fost împăratului a fi creştini, întru care aducem ţie unele ca acestea:
Bucură-te, Sfinte Serghie, căci cu înţelepciune credinţa ţi-ai păzit;
Bucură-te, că în curând împăratului adevărul i s-a vădit;
Bucură-te, că aţi fost clevetiţi împăratului de cei ce v-au zavistuit;
Bucură-te, că ispitirea aceasta prin cei mai apropiaţi v-a venit;
Bucură-te, că n-a stat multă vreme lumina credinţei sub obroc;
Bucură-te, că acum reverşi lumina lui Hristos în orice loc;
Bucură-te, că luminezi pe cei din întunericul necunoştinţei;
Bucură-te, luminătorule al credinţei;
Bucură-te şi luminează şi pe cei dintru dregătorii;
Bucură-te, strigăm ţie, ca rugător către Domnul să ne fii;
Bucură-te, Sfinte Serghie, al credincioşilor luminătorule;
Bucură-te, al întunericului satanei biruitorule;
Bucură-te, Sfinte Serghie, întru căile Domnului bine alergătorule!

Condacul al 3-lea

Cu mare mâhnire şi cu multă iuţime s-a pornit rău credinciosul împărat Maximian împotriva voastră, auzind că aţi lepădat urâta închinare la idoli slujind lui Hristos, pentru care întâi ţie, Sfinte Vah, aveau să ţi se pregătească munciri. Pentru aceasta strigăm lui Dumnezeu, cel ce te-a întărit întru nevoinţe: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Neputând să creadă împăratul că iubiţii săi sfetnici şi credincioşi dregători sunt potrivnici închinării idoleşti, făcând sărbătoare şi aducând jertfe idolilor, v-a întins o cursă, prin care mai întâi pe tine, cinstite Vah, voia să te piardă. Pentru aceasta strigăm ţie, ca celui întâi pătimitor:
Bucură-te, că împăratul cursa vicleană v-a întins;
Bucură-te, că tu cel dintâi spre muncire ai fost prins;

Bucură-te, că a cunoscut Domnul buna ta dorire;
Bucură-te, căci cu veselie ai alergat la muncire;
Bucură-te, că jertfe idolilor, ca să vă prindă a gătit;
Bucură-te, că voi să slujiţi idolilor nu aţi voit;
Bucură-te, că nu aţi intrat în capiştea idolească;
Bucură-te, că împăratul a poruncit să vă silească;
Bucură-te, de dumnezeieşti porunci plinitorule;
Bucură-te, de bune roade aducătorule;
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!

Condacul al 4-lea

Fiind târâţi cu forţa în capiştea idolească, n-aţi dorit nicidecum să aduceţi jertfe idolilor făcuţi de mâini omeneşti, iar tu, Sfinte Serghie, cu tărie ai mărturisit că Unul singur este Dumnezeu, cel ce în ceruri Se sălăşluieşte, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Mustrându-l voi pe împărat pentru reaua lui credinţă, că dă idolilor celor nesimţitori cinstea datorată Dumnezeului celui viu, trăgând şi pe alţii la aceasta, s-a mâniat împăratul şi a poruncit să ia de pe voi semnele cele de cinste ale dregătoriei şi cercuri de fier pe grumajii voştrii să pună, iar tu, Sfinte Seghie, împreună cu nevoitorul Vah, toată necinstirea şi batjocora o ai răbdat. Pentru aceasta auzi de la noi unele ca acestea:
Bucură-te, că ai mustrat reaua credinţă a împăratului;
Bucură-te, că pentru aceasta ai fost izgonit din dregătoriile palatului;
Bucură-te, că în batjocură cu haine femeieşti ai fost îmbrăcat;
Bucură-te, căci ca şi Hristos haină de purpură ai răbdat;
Bucură-te, că cercuri de fier pe grumaji ţi s-a pus;
Bucură-te, că tu jugul cel bun al lui Hristos l-ai dus;
Bucură-te, că Sfântul Vah pătimea împreună cu tine;
Bucură-te, că astăzi prin voi, sfinţilor, mult ajutor ne vine;
Bucură-te, că necinstea spre mare cinste ţi s-a făcut;
Bucură-te, că în ispite şi batjocuri ne eşti nouă scut;
Bucură-te, în suferinţe şi în mâhniri alinătorule;
Bucură-te, în rele pătimiri sprijinitorule;
Bucură-te, Sfinte Serghie, întru căile Domnului bine alergătorule!

Condacul al 5-lea

După sfârşirea spurcatelor jertfe s-a întors necredinciosul împărat la palatele sale şi pentru dragostea ce avea pentru voi, sfinţilor, pentru multa voastră vrednicie, s-a umilit oarecum, chemându-vă pe voi la sine, socotind să vă plece voii sale celei rele, dar tu, Sfinte Vah, stându-i înainte, împreună cu prietenul tău Serghie, Îi strigai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cu meşteşugite cuvinte căutând să vă amăgească împăratul, v-a arătat dragostea ce avea pentru voi; dar tu, Sfinte Vah, împreună cu Serghie, nevoind pentru dragostea împăratului să cazi din dragostea lui Dumnezeu şi pentru bunătăţile cele vremelnice să te lipseşti de cele veşnice, fiind plin de harul Duhului Sfânt, mult ai grăit împotriva împăratului. Pe care buna îndrăzneală văzând-o, laude ca acestea aducem ţie, sfinte:

Bucură-te, că împotriva împăratului cu îndrăzneală ai stat;
Bucură-te, că pe el, plin de Duh Sfânt fiind, l-ai mustrat;
Bucură-te, că ai ales mai bine dragostea cea cerească;
Bucură-te, că nu te-ai amăgit de slavă împărătească;
Bucură-te, că ai defăimat bunătăţile cele vremelnice;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de bucuriile cele veşnice;
Bucură-te, cel ce cu bună îndrăznire ai grăit;
Bucură-te, că pe împărat prin cuvânt l-ai biruit;
Bucură-te, că şi azi biruieşti pe cei rău credincioşi;
Bucură-te, aduc ţie cei ce prin tine la Hristos au fost întorşi;
Bucură-te, al Bisericii luminătorule;
Bucură-te, de rătăciri ereticeşti păzitorule;
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!

Condacul al 6-lea

Având împăratul împietrită inima şi surde urechile cele înţelegătoare şi orbi ochii cei sufleteşti, s-a mâniat de mustrarea voastră, sfinţilor şi a hotărât să vă trimită spre muncire lui Antioh, ighemonul părţilor Răsăritului, iar tu, Sfinte Serghie, împreună cu Vah mai cu tărie strigai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Fiind Antioh, prin sprijinirea voastră, sfinţilor, ridicat la cinstea de ighemon şi cumplit muncitor asupra creştinilor dovedindu-se, a socotit că prin frică şi de ruşine o să vă plece spre idoleasca închinare, dar voi prin înger aţi primit întărire să răbdaţi toate muncile, că prin nevoinţele voastre veţi primi cununile mucenicieі. Deci noi, văzând această minune, ţie, Sfinte Serghie, care te-ai învrednicit şi de arătări dumnezeieşti, cu umilinţă îţi strigăm:

Bucură-te, că nici prin frică, nici prin necinste nu te-ai plecat;
Bucură-te, cel ce cu tărie pe umeri crucea ai ridicat;
Bucură-te, că prin înger Dumnezeu v-a binevestit;
Bucură-te, că spre nevoinţă răbdarea v-a întărit;
Bucură-te, că pentru nevoinţe cununi mucenicеşti vi s-au gătit;
Bucură-te, Sfinte Serghie, că şi de alte arătări dumnezeieşti te-ai învrednicit;
Bucură-te, că acum săltaţi cu îngerii împreună;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale Biserica lui Hristos se adună;
Bucură-te, că la tine alergăm în suferinţă;

Bucură-te, îţi strigăm ţie cu credinţă;
Bucură-te, spre bune nevoinţe povăţuitorule;
Bucură-te, spre slujirea lui Dumnezeu întăritorule;
Bucură-te, Sfinte Serghie, întru căile Domnului bine alergătorule!

Condacul al 7-lea

Cu scrisoare împărătească fiind întăriţi trimişii lui Maximian, v-au dus pe voi, Sfinţilor, la Antioh, care - după cuvântul împăratului - mai întâi cu amăgitoare cuvinte, iar mai apoi cu ameninţări, a încercat să vă plece spre închinarea la idoli. Dar voi neclintiţi aţi rămas întru mărturisirea lui Hristos. Şi tu, Sfinte Vah, te întreceai mai cu grabă a aduce lui Dumnezeu cântare de laudă: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Grabnic te-ai arătat la mărturisirea lui Hristos, Sfinte Vah, pentru aceasta te-ai şi învrednicit cel dintâi de cununa muceniciei, că bătut fiind cumplit, ai răbdat până la moarte, dându-ţi sfântul tău suflet în mâinile Domnului. Iar trupul a poruncit muncitorul să fie lăsat pradă fiarelor. Ci Domnul l-a păzit pe el şi a fost îngropat cu cinste de credincioşi. Pentru ale tale nevoinţe auzi de la noi toţi:
Bucură-te, Sfinte Vah, că întâi ai fost rânduit spre muncire;
Bucură-te, că pe Serghie în temniţă l-au pus spre păzire;
Bucură-te, că trupul pe pământ ţi-a fost întins;
Bucură-te, că muncitorii cei cumpliţi de mânie s-au aprins;
Bucură-te, că te-au bătut mult peste tot trupul;
Bucură-te, că tu în bătăi şi în chinuri nu ai slăbit cu duhul;
Bucură-te, că într-o bătaie ca aceasta carnea ţi-au sfâşiat;
Bucură-te, că sfânt sângele tău pământul l-a udat;
Bucură-te, că sufletul ţi l-ai dat în mâinile lui Hristos;
Bucură-te, că acum străluceşti ca un soare luminos;
Bucură-te, pentru Hristos îndelung răbdătorule;
Bucură-te şi al nostru cald sprijinitorule;
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!

Condacul al 8-lea

Aflând tu, Sfinte Serghie, că fratele tău de credinţă şi de pătimire, Vah, singur te-a lăsat, te tânguiai: “Vai mie, prietenul şi fratele meu, că de acum nu mai pot cânta cu psalmistul: «iată acum ce este bun şi ce este frumos, decât numai a locui fraţii împreună.»” şi te pregăteai, Sfinte Serghie, să rabzi cu şi mai multă tărie muncile ce ţi se pregăteau. Pentru toate slăveai pe Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

A doua zi ighemonul a poruncit la o cetate vecină să te ducă şi acolo să-i aşeze scaunul de judecată. Iar noi, văzând dorirea ta aprinsă după cununa muceniciei, te lăudăm zicând:
Bucură-te, cel ce aprins cununa muceniciei ai dorit;
Bucură-te, că prietenului tău ai dorit să-i fii următor;
Bucură-te şi tăria ta dă-o nouă, tuturor;
Bucură-te, că ighemonul mai grele munci ţi-a gătit;
Bucură-te, că la o cetate vecină să te ducă a poruncit;
Bucură-te, că acolo şi-a pus scaunul de judecată;
Bucură-te, că te-au judecat ca şi Pilat altădată;
Bucură-te, că tu toate le-ai pătimit cu răbdare;
Bucură-te, pavăza credinţei cea tare;
Bucură-te, al tiranilor judecători îmblânzitorule;
Bucură-te, al asupriţilor întăritorule;
Bucură-te, Sfinte Serghie, întru căile Domnului bine alergătorule!

Condacul al 9-lea

Cunoscând tu, Sfinte Vah, din lăcaşurile drepţilor întru care te sălăşluieşti, mâhnirea fratelui tău Serghie, că a rămas singur, te-ai arătat lui într-o vedenie înfricoşată, înconjurat de o lumină cerească, având faţă îngerească şi haină ostăşească mult strălucitoare şi l-ai îndemnat pe el să-I cânte neîncetat lui Dumnezeu, cel ce proslăveşte pe nevoitorii Săi, cântare de slavă: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Stând la judecată, nelegiuitul Antioh vorbea despre tine, Sfinte Vah, fratelui tău Serghie, vrând să-l înfricoşeze pe el prin pătimirile tale, dar el mai mult se întărea cu pilda ta. Iar noi, văzând ajutorul întru nevoinţă pe care şi după cinstită adormirea ta l-ai dat prietenului tău şi împreună nevoitorului Serghie, cu un glas te fericim, strigându-ţi ţie, sfinte:
Bucură-te, prietenul cel neadormit;
Bucură-te, sfătuitorul cel nebiruit;
Bucură-te, că şi după moarte prietenului tău i-ai rămas credincios;
Bucură-te, cel ce cu credinţă neînfricată i-ai slujit lui Hristos;
Bucură-te, că în vedenie Sfântului Serghie i te-ai arătat;
Bucură-te, că pe el în suferinţe l-ai îmbărbătat;
Bucură-te şi ne dă şi nouă bărbăţie;
Bucură-te, cu credinţă îţi strigăm ţie;
Bucură-te, că eşti scut celor din închisori;
Bucură-te, al celor întemniţaţi apărătorule;
Bucură-te, al celor din primejdii izbăvitorule!
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!

Condacul al 10-lea

Neputându-te pleca pe tine prigonitorul, Sfinte Serghie, nici cu ademeniri şi nici cu înfricoşări, a iscodit munci mai cumplite încă decât pentru Sfântul Vah, că a poruncit să te încalţe cu încălţăminte de fier cu cuie mari şi aşa te-a pus să alergi înaintea lui până la o altă cetate. Iar tu alergarea dreptei credinţe cu bucurie ai săvârşit, cântând lui Dumnezeu, celui ce te întărea întru nevoinţe: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Fiind aruncat în temniţă, sfinte, cu picioarele zdrobite de alergare, ca şi Petru te-ai învrednicit a fi cercetat de un înger care ţi-a tămăduit rănile. Şi văzându-te a doua zi ighemonul vindecat, te-a socotit ca pe un vrăjitor şi iar a poruncit în aceeaşi încălţăminte să te încalţe şi până la o altă cetate mai depărtată să alergi, unde punându-şi scaunul de judecată, te-a osândit la moarte prin tăiere de sabie şi aşa ţi-ai dat sufletul, primind cununa muceniciei, iar trupul tău întru acelaşi loc a fost înmormântat de bine credincioşi. Pentru ale tale nevoinţe primeşte de la noi, nevrednicii, unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce ai pătimit munciri cumplite;
Bucură-te, că ale tale picioare ţi-au fost zdrobite;
Bucură-te, că te-au încălţat cu încălţăminte de fier cu cuie;
Bucură-te, că ighemonul spre adevărat calvar suie;
Bucură-te, că în două rânduri rău ai pătimit;
Bucură-te, că alergarea dreptei credinţe cu bucurie ai săvârşit;
Bucură-te, că sufletul tău a fost primit de Hristos;
Bucură-te, că trupul ţi-a fost îngropat de poporul bine credincios;
Bucură-te, mult pătimitorule;
Bucură-te, şi al nostru întru împătimiri întăritorule;
Bucură-te, Sfinte Serghie, întru căile Domnului bine alergătorule!

Condacul al 11-lea

Cu osârdie l-ai întărit întru mucenicestile voinţe pe prietenul tău şi împreună pătimitorul Serghie, Sfinte mucenice Vah, că şi în vedenie te-ai arătat lui întărindu-l şi cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu îl sprijineai, împreună cu dânsul cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Văzând din ceruri îndelunga pătimire a prietenului tău, cu bucurie mare te-ai bucurat, Sfinte Vah, de răbdarea lui întru nevoinţe şi ai întâmpinat cu veselie sufletul său când a primit cununa muceniciei. Pentru această nedespărţită şi bună înfrăţire întru Hristos, laude ca acestea ţi-aducem ţie, sfinte:

Bucură-te, Sfinte Vah, prieten prea credincios;
Bucură-te, frate întru nevoinţe Domnului Hristos;
Bucură-te şi pe noi de vrăjmăşia casnică ne păzeşte;
Bucură-te şi ne ajută să trăim între noi frăţeşte;
Bucură-te şi ne învaţă a fi întru Hristos;

Bucură-te, mărgăritar mult preţios;
Bucură-te, că pe Serghie cu pătimirea ta l-ai ajutat;
Bucură-te, că şi prin rugăciune ajutor i-ai dat;
Bucură-te, că toate cu folos le-ai săvârşit;
Bucură-te, al prieteniilor cuvioase, povăţuitorule;
Bucură-te, al pildelor bune, dătătorule;
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!

Condacul al 12-lea

Voind oarecare credincioşi să ia trupul tău, Sfinte Serghie, te-ai arătat ca un stâlp de foc înaintea lor, de care lucru înfricoşat spăimântându-se ei şi pricepând că nu-ţi este voia să se ia sfintele moaşte de acolo, te-au proslăvit cu cântări şi au strigat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Răspândindu-se cu toată puterea Sfânta credinţă creştinească, s-a zidit o biserică în cinstea ta, Sfinte Serghie şi sfintele tale moaşte au fost aşezate cu cinste într-însa şi de la ele râuri de tămăduiri se revărsau. Iar în locul unde a fost îngropat mai înainte sfântul tău trup, în tot anul, în ziua prăznuirii tale, sfinte, fiarele pustiei, ca o lege păzind, vin în acel loc cu mare blândeţe, nevătămând pe nimeni. De care minuni cutremuraţi fiind, îţi strigăm ţie, sfinte:
Bucură-te, că prin moarte mucenicească te-ai proslăvit;
Bucură-te, că sfintele tale moaşte nouă spre ajutor ne-ai dăruit;
Bucură-te, că prin ele tămăduiri se dau tuturor;
Bucură-te, că de minuni te-ai arătat făcător;
Bucură-te, că şi firea cea sălbatică a fiarelor ai întors;
Bucură-te, că pe mulţi i-ai chemat la Hristos;
Bucură-te, că ale tale minuni pe mulţi i-au cutremurat;
Bucură-te, că eşti izvor de tămăduiri nedeşertat;
Bucură-te, strigăm ţie şi sfintelor tale moaşte când ne închinăm;
Bucură-te, că prin sfintele tale moaşte mult folos căpătăm;
Bucură-te, de minuni făcătorule;
Bucură-te, de tămăduiri dătătorule;
Bucură-te, Sfinte Serghie, întru căile Domnului bine alergătorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

Cei ce aţi fost împreună împărăteşti slujitori şi împreună întru frăţeasca dragoste lui Hristos următori şi împreună pătimitori, învrednicindu-vă de mucenicеşti cununi, Sfinţilor Serghie şi Vah, rugaţi-vă lui Dumnezeu să ne dăruiască şi nouă celor ce cinstim sfântă pomenirea voastră, iertare de păcate şi prin sfintele voastre moaşte de care ne-am învrednicit, dar de tămăduiri sufletelor şi trupurilor noastre. Şi ne învredniciţi pe noi a fi părtaşi împreună cu voi cereştii slave, ca de-a pururi să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice:

Icosul 1

De înalte dregătorii şi de mare cinste te-ai învrednicit, Sfinte Vah, în viaţa ta, că însuşi necredinciosul tău împărat Maximian te-a cinstit pe tine, împreună cu prietenul tău Serghie, ca pe nişte prea iubiţi sfetnici ai săi, dar tu, dorind mai mult slava Împăratului celui Ceresc, Aceluia mai cu osârdie slujitor te-ai arătat, pentru care auzi de la noi, nevrednicii, unele ca acestea:
Bucură-te, că de mare cinste în viaţă te-ai învrednicit;
Bucură-te, cel ce în mari dregătorii ai fost rânduit;
Bucură-te, că necredinciosul împărat Maximian sfetnic te-a avut;
Bucură-te, că şi Împăratului Ceresc a sluji te-ai învrednicit;
Bucură-te, că şi Acela de mare slavă te-a încărcat;
Bucură-te, că slăvit prieten pe Serghie ţi l-a dat;
Bucură-te, că amândoi aţi slujit ascuns a voastră nevoinţă;
Bucură-te, că erai plin de multă cunoştinţă;
Bucură-te, că prin tine sfaturi înţelepte şi nouă ne vin;
Bucură-te, al rugăciunii noastre ascultătorule;
Bucură-te, de cereşti daruri agonisitorule;
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!

Condacul 1

Cei ce în lume aţi fost mari dregători împărăteşti, dar dispreţuind slava omenească, aţi căutat mai cu osârdie slava cea cerească şi v-aţi învrednicit la ieşirea din viaţă de cununile muceniciei, ca să petreceţi de-a pururea în slava lui Dumnezeu, învredniciţi-ne şi pe noi, nevrednicii, a vă aduce cântări de laudă, strigând:
Bucură-te, Sfinte Vah, întâi pătimitorule!
Bucură-te, Sfinte Serghie, întru căile Domnului bine alergătorule!

Şi se face otpustul.

Imnografie

Troparul Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah: Pe cei ce după fire nu au fost fraţi de trup, pe aceştia darul cel dumnezeiesc a cugeta frăţeşte până la sânge i-a făcut, pe Sfinţii mucenici Serghie şi pe Vah, cinstită şi credincioasă pereche. Fără de arme şi fără de haine în locul nevoinţei pe vrăjmaşul au înfruntat, rugându-se neîncetat pentru sufletele noastre.

Condacul Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah: Mintea asupra vrăjmaşilor bărbăteşte v-aţi într-armat, surpând toată înşelăciunea lor şi biruinţă de sus luând, mucenici prea lăudaţi, cu un cuget strigaţi: bine şi frumos este a fi împreună cu Hristos.

Sinaxar - Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah - 7 octombrie:
https://www.trinitas.tv/sfintii-mari-mucenici-serghie-si-vah-7-octombrie/

SFINȚII ZILEI
AU FOST MILITARI ȘI OCUPAU SERVICII PALATINE ÎN TIMPUL ÎMPĂRATULUI PERSECUTOR MAXIMIAN.
SFINȚII MARI MUCENICI SERGHIE ȘI VAH
7 OCTOMBRIE

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah

Cuvant Ortodox - Pătimirea Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah - 7 octombrie: https://www.youtube.com/watch?v=N8Bb6ySwkOU

***

Sfinţii mucenici Serghie şi Vah erau de neam roman, mari senatori şi cei dintâi nobili de la curtea împăratului Maximian, care îi iubea mult şi îi cinstea pentru priceperea şi vitejia lor în războaie, precum şi pentru credinţa în slujbă. Nimeni nu putea în nici un chip să se apropie de împărat şi să ceară ceva de la el, decât numai prin aceşti credincioşi sfetnici ai lui. În astfel de cinste împărătească erau, cinste pe care nimeni altul n-o avea.

Însă ei nu aşteptau cinste de la împăratul cel pământesc, ci de la Împăratul cel ceresc, căci credeau în Domnul nostru Iisus Hristos şi se sârguiau să placă Lui prin viaţa cea sfântă şi prin osârdia cu care îi slujeau. Ei, însă, îşi tăinuiau credinţa de frica împăratului, căci mânia şi iuţimea lui Maximian împotriva credincioşilor erau neîmblânzite.

Dar lumina credinţei în Hristos n-a rămas multă vreme ascunsă, căci a venit vremea să fie arătată tuturor, pentru că unii oameni, pizmuindu-i pentru dragostea ce le-o arăta împăratul şi voind să atragă asupra lor mânia lui Maximian, i-au pârât că sunt creştini şi că s-au lepădat de închinarea la idoli.

Împăratul nu voia să creadă că nişte oameni ca aceştia, care au de la el atâtea daruri, să-i fie lui potrivnici în cinstirea zeilor şi chiar se ruşina de dânşii să-i

întrebe despre aceste lucruri sau să-i mustre, neavând nici o dovadă vrednică de crezare. Însă s-a gândit să-i ispitească în acest chip: într-una din zile împăratul a făcut praznic pentru idolii săi şi a mers împreună cu toţi nobilii, cu ostaşii, cu slujitorii şi cu toată suita sa în capiştea necuratului idol Die, voind să-i aducă jertfe alese. În acest timp privea să vadă dacă vor intra o dată cu dânsul şi iubiţii lui senatori în capiştea idolească. Când împăratul a intrat în capişte, senatorii Serghie şi Vah au rămas afară şi ca adevăraţi robi ai lui Hristos, stăteau deoparte şi se rugau adevăratului Dumnezeu, ca să lumineze ochii necredinciosului popor şi să prea mărească întru dânşii prea sfânt numele Său. Împăratul, văzând că Serghie şi Vah n-au intrat cu dânsul la praznic, a trimis pe slujitorii săi să-i prindă şi să-i aducă cu sila în capiştea lui Die. Fiind aduşi Sfinţii în adunarea cea urâtă de Dumnezeu, împăratul le-a poruncit să se închine idolilor, să le aducă jertfă şi să mănânce din cele jertfite idolilor.

Iar ei, nevoind să facă acestea, au zis: "Avem în cer un Dumnezeu care nu minte, un Dumnezeu adevărat şi viu, care pe toată lumea o cuprinde şi nu este nesimţitor la fel ca idolii voştri şi noi Aceluia ne închinăm".

În felul acesta ei îl mustrau pe împărat pentru credinţa lui cea greşită, pentru că cinstea cuvenită lui Dumnezeu o dădea idolilor orbi, surzi şi muţi, aducând cu el şi pe alţii la această credinţă. Împăratul a poruncit să fie luate de la dânşii semnele nobleţii lor - fireturile ostăşeşti, lanţurile de aur, inelele şi toate hainele şi să fie îmbrăcaţi femeieşte spre necinstea lor şi punând cercuri de fier pe grumazul lor, a poruncit să fie purtaţi aşa prin cetate spre râsul şi batjocura tuturor, ca aşa cei slăviţi şi de neam nobil roman să fie batjocoriţi pentru cinstirea adevăratului Dumnezeu şi pentru necinstirea idolilor mincinoşi sau mai bine zis, a diavolilor, cărora n-au voit să le jertfească cei ce se aduceau pe sine jertfă lui Hristos.

Împăratul Maximian, după săvârşirea necuratelor jertfe, s-a întors la palat şi mâhnindu-se pentru Serghie şi Vah, pe care îi iubea, i-a chemat înaintea sa şi le-a zis: *"Prietenii mei prea iubiţi şi credincioşi, pentru ce v-aţi înşelat ca să-i mâniaţi pe zei, iar pe mine, împăratul vostru, care sunt bun şi milostiv, să mă mâhniţi şi vouă să vă aduceţi atâta necinste? Pentru că eu, deşi vă iubesc mult, nu pot suferi necinstirea zeilor mei şi vă voi da la chinuri, fără ca aceasta să fie dorinţa mea. Deci, vă rog, prietenii mei, părăsiţi pe acel Fiu al teslarului pe care evreii, ca pe un tâlhar, l-au răstignit între tâlhari pe cruce. Nu vă amăgiţi de creştineştile farmece şi basme şi întoarceţi-vă către zeii noştri şi eu vă voi încununa cu mai multă cinste şi mai multă dragoste vă voi arăta vouă şi veţi trăi în bunătăţile împărăţiei mele, fiind nedespărţiţi de mine".*

Serghie şi Vah, nevrând ca pentru dragostea împăratului să cadă din dragostea lui Dumnezeu şi nedorind ca pentru bunătăţile cele vremelnice să se lipsească

de bunătăţile cele veşnice, au grăit mult împotriva împăratului. Şi fiind plini de darul Duhului Sfânt şi cu limbă slobodă, în cuvinte înţelepte, au arătat neputinţa idolilor şi cu multă îndrăzneală au mărturisit puterea şi dumnezeirea lui Iisus Hristos, iar pe împărat l-au sfătuit să caute să cunoască adevărul.

Păgânul împărat, având inima împietrită şi urechile surde şi ochii cei sufleteşti orbi, nu primea sfatul lor cel bun şi se lepăda de cuvintele lor folositoare şi se aprindea mai mult de mânie şi iuţime, dar nevrând ca el însuşi să-i muncească, pentru că îi iubea foarte mult, i-a trimis în părţile Răsăritului, la ighemonul Antioh, care era cumplit chinuitor al creştinilor. Acest Antioh se învrednicise de la împărat de ighemonie prin nobilii Serghie şi Vah, pentru că ei, prin rugămintea lor, au mijlocit de la Maximian acea cinste pentru Antioh şi l-a rânduit ighemon în părţile Răsăritului. La acest Antioh i-a trimis Maximian pe Sfinţii Serghie şi Vah, pentru ca să se înfricoşeze de cruzimea lui, cruzime despre care se dusese vestea în toată lumea, să le fie frică de el, fiind în mâinile acestui tiran şi aşa, fiind siliţi, să se lepede de Hristos din frică şi de ruşine; iar dacă nu se vor supune să fie chinuiţi, nu înaintea ochilor împăratului, ci în alte părţi îndepărtate.

Sfinţii au plecat din Roma, fiind duşi în lanţuri, şi mergând toată ziua aceea, au rămas peste noapte la o gazdă, iar la miezul nopţii, când ostaşii care îi duceau şi îi păzeau au adormit adânc, ei privegheau cu tot dinadinsul în rugăciune, cerând lui Dumnezeu ajutor, ca să poată să rabde cu bărbăţie toate chinurile, pentru numele Lui cel sfânt.

Astfel rugându-se ei, li s-a arătat îngerul Domnului, strălucind lumină cerească şi îi întărea, zicându-le: "Îndrăzniţi, robii lui Hristos şi nevoiţi-vă ca ostaşii cei buni împotriva diavolului, pentru că degrabă îl veţi birui. Iar pentru nevoinţa voastră veţi lua cununile biruinţei de la Domnul Iisus Hristos, Care va fi alături de voi în suferinţa voastră, dându-vă ajutorul Său, până ce îl veţi călca pe vrăjmaşul diavol sub picioare".

Cu aceste cuvinte întărindu-i, îngerul s-a făcut nevăzut, iar ei, umplându-se de negrăită bucurie, înălţau laudă lui Dumnezeu Celui ce bine a voit ca prin îngerească arătare să cerceteze pe robii săi.

Şi mergând multă vreme pe cale, petreceau în post, în rugăciuni şi cântări de psalmi, înarmându-se împotriva duhurilor celor nevăzute ale răutăţii prin această duhovnicească armă. Trecând prin multe cetăţi şi ţări, au ajuns în părţile Răsăritului, în cetatea care se numea Varvalisa, unde locuia Antioh, căruia ostaşii i-au predat pe cei trimişi în lanţuri, adică pe Serghie şi pe Vah, precum şi scrisoarea împăratului care avea acest cuprins:

"Maximian, puternicul împărat, porunceşte lui Antioh, ighemonul părţilor din Răsărit şi tuturor oamenilor, dar mai ales ajutătorilor şi slujbaşilor împărăţiei noastre, ca să nu mai fie oameni necredincioşi zeilor şi străini de slujbele lor; deci, în acest fel, văzând pe Serghie şi pe Vah că sunt de credinţă creştinească cea atât de rea, i-am judecat şi i-am găsit a fi vinovaţi de muncile cele cumplite. Şi de vreme ce sunt nevrednici de împărătească cinste, i-am trimis bunătăţii tale, că, de se vor pocăi, ascultându-ne pe noi şi de vor jertfi zeilor, să-i învredniceşti cu blândeţea ta şi să-i eliberezi din chinurile cele pregătite pentru ei; apoi să le făgăduieşti a noastră iubire de oameni, pentru că va lua fiecare dregătoria sa şi va ajunge la cinste mai mare ca cea dintâi. Iar dacă nu se vor supune, ci vor rămâne în credinţa cea rea, să-i supui pe dânşii la chinuri legiuite şi să-i pierzi cu moarte de sabie. Îţi doresc viaţă lungă şi să fii sănătos".

Antioh, citind această scrisoare împărătească, a poruncit ca Serghie şi Vah să fie puşi într-o închisoare uşoară şi să fie păziţi până a doua zi. Iar a doua zi, intrând în divan, a şezut la judecată şi aducându-i înaintea sa, a zis către dânşii: "Părinţilor şi binefăcătorilor mei, care aţi mijlocit pentru mine să iau această dregătorie şi cinste pe care o am, o, cum s-a schimbat buna voastră soartă, căci eu acum şed ca un judecător, iar voi staţi ca nişte robi legaţi înaintea mea, eu care altădată şedeam înaintea voastră, slujindu-vă. Deci, rogu-vă să nu voiţi a vă face vouă un rău ca acesta, ci ascultaţi-l pe împărat şi cinstiţi pe zei, ca să reveniţi la cele dintâi dregătorii ale voastre şi în cinste; iar dacă nu veţi face aceasta, apoi chiar fără de voia mea vă voi pune la chinuri, după porunca împăratului, pentru că aţi auzit singuri ce-mi porunceşte împăratul în scrisoarea pe care mi-a trimis-o. Drept aceea, domnii mei, fiţi milostivi vouă şi mie, căci eu n-aş vrea să fiu aspru chinuitor al binefăcătorilor mei".

Dar Sfinţii au răspuns: "În zadar vrei să ne amăgeşti cu cuvintele tale, pentru că cinstea şi necinstea, viaţa şi moartea, toate sunt deopotrivă celor care au viaţa cea cerească; nouă Hristos ne este viaţa, iar moartea pentru El ne este cinste". Multe altele au zis sfinţii, prea mărind pe Hristos, ocărind pe idoli şi mustrând păgânătatea necredincioşilor.

Iar Antioh, mâniindu-se, a poruncit ca Sfântul Serghie să fie aruncat în temniţă, iar pe Vah să-l dezbrace, să-l întindă la pământ şi să-l bată fără milă. Şi îl băturâ mult pe Sfântul Vah peste tot trupul, încât mulţi slujitori, obosind, se schimbau pentru a-l bate; iar din cauza acestei bătăi i-a căzut carnea de pe oase, iar pântecele i-a fost despicat şi schingiuitorii vărsau sângele lui ca pe apă. Din pricina acelei bătăi, Sfântul şi-a dat sufletul său în mâinile Domnului.

Apoi călăul a poruncit ca trupul lui să fie târât afară din cetate şi să fie aruncat pentru mâncarea fiarelor şi păsărilor. Dar Domnul a păzit trupul lui, căci mai mulţi credincioşi, care se ascundeau afară din cetate în prăpăstii şi în peşteri de

frica slujitorilor de idoli, ieşind noaptea din ascunzătorile lor, au luat trupul Sfântului Vah şi l-au îngropat cu cinste într-una din acele peşteri în care ei se ascundeau.

***Sfântul Serghie**, şezând în temniţă şi auzind că prietenul lui s-a sfârşit în chinuri, plângea mult pentru despărţirea de el, zicând: "Vai mie, fratele meu, Vah, de acum nu vom mai cânta, zicând: iată ce este bun sau ce este frumos, fără numai a locui fraţii împreună; pentru că m-ai lăsat singur". Tânguindu-se în acest fel, în noaptea următoare lui Serghie i s-a arătat Sfântul Vah, într-o lumină cerească foarte strălucitoare şi l-a mângâiat, spunându-i despre răsplata cea pregătită în ceruri şi întărindu-l spre mucenicească nevoinţă către care va veni în curând şi va câştiga de la Hristos Domnul mare milă şi mare îndrăzneală. Sfântul Serghie s-a bucurat foarte mult de arătarea lui Vah şi întru bucuria inimii cânta lui Dumnezeu.*

În ziua următoare ighemonul, vrând să meargă în cetatea Sur, a poruncit ca Serghie să fie adus după el. Acolo, şezând la judecată, a zis către sfânt: "Vah, om necredincios şi rău, nevrând să jertfească zeilor, a vrut mai bine să moară de moarte silnică decât să-i cinstească pe zei, iar eu l-am pedepsit după faptele sale. Dar tu, domnul meu Serghie, pentru ce urmezi credinţei celei rele şi te duci de voie în mare primejdie? Binefăcătorul meu, nu te condamna singur la chinuri, pentru că eu mă ruşinez de ale tale faceri de bine şi mă ruşinez de cinstea ta, pentru că tu stai osândit înaintea mea, iar eu şed şi te judec pe tine. Eu, care eram mai mic decât tine, m-am învrednicit de mare cinste prin mijlocirea ta şi iată că acum sunt mai mare decât tine, iar tu, care ai căpătat de la împărat mare cinste şi multe bunătăţi, iată că acum singur îţi doreşti răul; deci, te rog, ascultă sfatul meu, supune-te voii împăratului şi cinsteşte pe zei, ca să dobândeşti cinstea şi dregătoria cea de mai înainte".

A răspuns Sfântul, zicând: "Cinstea şi slava cea vremelnică sunt deşarte, iar necinstea se face pricinuitoare de cinstea cea vremelnică. Deci, nu mă îngrijesc de această necinste şi nici nu doresc cinstea vremelnică, căci nădăjduiesc să fiu cinstit de Hristosul meu cu cinstea cea adevărată şi veşnică în mărirea cea cerească. Tu pomeneşti facerile mele de bine, cum că ţi-am mijlocit de la împăratul cel pământesc această dragoste mare, dar ascultă-mă pe mine şi cunoscând adevărul, leapădă-te de necuraţii tăi zei şi închină-te împreună cu mine Dumnezeului ceresc şi Împăratului veacurilor, iar eu îţi făgăduiesc ca să-ţi mijlocesc de la El mai multe bunătăţi decât ai tu de la Maximian".

Atunci Antioh, văzând că nu poate să-l întoarcă pe Serghie de la Hristos şi să-l plece la voia împărătească, a zis: "Seghie, mă sileşti ca, uitând toate bunătăţile primite de la tine, să fiu nevoit să te supun la cumplite chinuri".

Iar Serghie a răspuns: "Fă ce voieşti tu, pentru că acum îl am ajutor pe Hristos care a zis: Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, că sufletul nu pot să-l ucidă. Iată, ai stăpânire peste trupul meu ca să-l chinui, dar peste sufletul meu nu ai stăpânire, nici tu, nici tatăl tău, Satana".

Antioh, mâniindu-se, i-a zis: "Văd că îndelunga mea răbdare te-a făcut îndrăzneţ".

Apoi a poruncit ca Serghie să fie încălţat cu încălţăminte de fier, ce avea într-însa piroane lungi şi ascuţite şi care au străpuns tălpile sfântului. Şi aşa fiind încălţat, i s-a poruncit să alerge înaintea şaretei sale, pentru că mergea spre cetatea Tetrapirghia, iar de la Tetrapirghia aveau să meargă la cetatea Rosaf.

Iar Sfântul Serghie alerga şi cânta, zicând: "Aşteptând am văzut pe Domnul care, căutând spre mine, a auzit rugămintea mea şi m-a scos din groapa necazului şi din tina ticăloşiei şi a pus pe piatră picioarele mele şi a îndreptat paşii mei".

Ajungând ei în Tetrapirghia, care era la mare depărtare de Sur, ca la nouă stadii, mucenicul a fos dus în temniţă. ***În drum spre temniţă el zicea: "Cel ce a mâncat odată pâinea mea, a venit asupra mea cu vicleşug şi cu legăturile chinurilor cele cumplite a întins cursă picioarelor mele, dar vino, Doamne, în ajutorul meu şi împiedică-i pe dânşii şi izbăveşte de cei necredincioşi sufletul meu".***

În noaptea aceea, pe când se ruga în temniţă, îngerul Domnului a venit la dânsul şi i-a vindecat picioarele de răni.

Apoi, dimineaţa, călăul a poruncit ca Sfântul Serghie să fie scos din temniţă, crezând că nu va putea călca cu picioarele din pricina rănilor, dar l-a văzut de departe mergând bine, cu picioarele sănătoase şi neşchiopătînd deloc şi înspăimântându-se, a zis: "Cu adevărat, omul acesta este vrăjitor, pentru că cine ar putea ca după astfel de chinuri să umble neşchiopătând? Deci, dacă se vede cu picioarele nevătămate, aceasta nu poate fi decât putere vrăjitorească".

Apoi, încălţându-l iarăşi cu acei papuci, l-a gonit înaintea sa până ce au ajuns la cetatea Rosaf, care era la o depărtare de şaptezeci de stadii de cetatea Sur. Acolo, şezând la judecată, l-au silit pe Sfântul Serghie să se închine la idoli şi nefiind posibil să-l atragă de la mărturisirea lui Hristos, l-au osândit la moarte.

Şi, ducându-l afară din cetate, la locul de osândă, Sfântul Serghie şi-a cerut voie pentru a-şi face rugăciunile şi rugându-se îndelung, a auzit de sus un glas dumnezeiesc chemându-l acolo; apoi, cu bucurie, plecându-şi capul său

sub sabie, s-a sfârşit, iar trupul lui a fost îngropat de credincioşii din acele locuri.

După o vreme, nişte oameni credincioşi din cetatea Sur s-au sfătuit în taină să ia de acolo trupul Sfântului Mucenic Serghie şi să-l ducă în cetatea lor, iar când s-au apropiat, noaptea, de mormântul sfântului, îndată a ieşit de acolo o flacără de foc mare cât un stâlp care ajungea până la ceruri. Iar nişte ostaşi care locuiau în Rosaf, văzând, în miezul nopţii, acea văpaie înaltă de foc care lumina toată partea aceea, au alergat înarmaţi la acel loc şi au aflat pe cetăţenii de la Sur cuprinşi de spaimă pentru această minunată vedenie de foc.

După puţină vreme, încetând acea lumină de foc, cei ce veniseră de la Sur au înţeles că sfântul nu voieşte să se despartă de locul acela unde şi-a vărsat sângele şi şi-a dat sufletul pentru Hristos.

Petrecând acolo câteva zile, au zidit în cinstea Sfântului Serghie, la locul unde a fos îngropat, un mormânt din piatră, înalt şi foarte frumos. Apoi, sporind credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos, s-a zidit în cetatea Rosaf o biserică cu numele Sfântului Mucenic Serghie şi adunându-se din cetăţile dimprejur cincisprezece episcopi, au descoperit mormântul Sfântului, iar cinstitele lui moaşte, care s-au păstrat în mireasmă bună şi nestricate, au fost mutate cu mare cinste în biserica cea nouă. Şi au aşezat să fie prăznuită pomenirea lui în fiecare an, în octombrie, ziua a şaptea, zi în care a fost omorât. Apoi în amândouă locurile, adică şi în biserică, unde se aflau sfintele lui moaşte şi acolo unde şi-a aflat sfârşitul şi a fost îngropat, se făceau multe tămăduiri bolnavilor şi se goneau diavolii.

Se mai cade încă a pomeni şi despre aceasta: în fiecare an în ziua praznicului Sfântului Serghie fiarele sălbatice, ieşind din pustiile dimprejurul acelui loc, unde zăcuse mai înainte trupul sfântului, îşi schimbau cruzimea lor de fiară în

blândeţe de miel, încât nu vătămau pe nimeni, nici pe oameni, nici pe dobitoace, ci cu sfială înconjurau acel loc sfânt şi iarăşi se întorceau în pustia lor. Aşa l-a prea mărit Dumnezeu pe plăcutul Său, încât şi fiarelor, ca unor oameni, le poruncea să prăznuiască sfânta lui pomenire.

Cu ale cărui rugăciuni, prea bunul Dumnezeu să îmblânzească mânia vrăjmaşilor noştri, ca şi mânia fiarelor sălbatice, spre mărirea Sa cea dumnezeiască, în veci. Amin.

În această zi mai prăznuim pomenirea Sfinţilor mucenici Iulian prezbiterul şi Chesarie diaconul, care în vremea împărăţiei lui Claudie au pătimit în Tarachini, cetatea Italiei, de la Loxorie, cel care l-a înecat în mare.

Se mai pomeneşte şi Sfântul mucenic Polihronie preotul, pe care arienii l-au tăiat cu săbiile şi l-au omorât în biserică la jertfelnic.

Sfinții mari mucenici Serghie și Vah - drumul spre sfințenie

Propovăduind cuvântul Domnului în mijlocul păgânilor, cei doi mucenici au fost batjocoriți și torturați la porunca împăratului, fiind uciși pentru că Îl iubeau pe Dumnezeu.

***

Trăind la Roma, în secolul al III-lea, pe vremea împărăției lui Maximian, cei doi au învățat de mici dreapta credință și Îl propovăduiau pe Dumnezeu.

Aflând împăratul păgân despre acest lucru, i-a chemat la el și le-a poruncit să aducă jertfă idolilor, dar cum ei au refuzat, au fost îmbrăcați în port femeiesc și plimbați prin cetate, spre umilirea lor.

Trimiși la guvernatorul Antioh pentru a-și primi pedeapsa, au fost torturați, Sfântul Vah murind în urma loviturilor cu vine de bou, iar Sfântului Serghie fiindu-i tăiat capul cu sabia.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah

În această lună (octombrie), în ziua a şaptea, pomenirea Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah.

Aceştia au trăit la Roma pe vremea împărăţiei lui Maximian (către anul 296). Serghie era primicer din şcoala centiliilor, iar Vah era secundicer din aceeaşi şcoală. Deci, învăţându-se şi urmând din început credinţei creştinilor şi dumnezeieştilor Scripturi şi fiind pârâţi la împăratul, îi siliră să facă împreună cu dânsul jertfă de idoli şi ei neprimind nicidecum aceasta, i-au descins de brâie şi le-au luat portul cel de podoabă, ce purtau împrejurul grumajilor şi i-au îmbrăcat cu port femeiesc şi i-au dus în mijlocul târgului, ca să-i ocărască, încărcaţi de lanţuri.

Apoi au fost trimişi la guvernatorul Antioh - un dregător cu deosebire crud - în cetatea Barbalison pe Eufrat.

Aici apropiindu-se, din arătare îngerească s-au umplut de îndrăzneală şi de putere dumnezeiască şi întâi Vah fiind bătut cu vine de bou crude multă vreme, şi-a dat duhul în aceste chinuri.

Iar lui Serghie făcându-i-se strânsori în multe chipuri şi băgându-i în picioare încălţăminte de fier şi silindu-l să alerge departe, după aceea băgându-l în temniţă şi iarăşi pironindu-se cu aceleaşi răni de încălţăminte, i s-a tăiat capul.

Monahul Macarie Simonopetritul - Sinaxar - Sfinţii mucenici Serghie şi Vah

Sfinţii mucenici Serghie şi Vah au trăit în Roma pe vremea împărăţiei lui Maximian [*Probabil nu este vorba de Maximian Irakli, a cărui jurisdicţie nu ajungea atât de departe, până în Orient, ci cel mai probabil este Galeriu Maximian care, înainte de a începe marea lui campanie împotriva perşilor (aproximativ în anul 297), a poruncit armatelor lui prigonirea tuturor creştinilor. Nu este exclus ca cei doi sfinţi să fi fost de origine romană, însă restul vieţii lor se desfăşoară cu siguranţă în Asia.*].

În ciuda vârstei lor tinere, împăratul le-a acordat funcţii înalte în Şcoala Centiliilor [*Şcoala Centiliilor, constituită pe vremea lui Diocleţian, a format diviziuni de elită ale armatei romane, care îndeplineau ordinele împăratului însuşi şi funcţionau de asemenea în calitate de corp de instruire a ofiţerilor. Mai târziu, aceste diviziuni de elită au fost transformate în gardă imperială şi detaşament de onoare.*]: Serghie a fost "primicer" [*"Primicer", din cuvântul latin primecerius: conform definiţiei „primicer este acela al cărui nume este scris primul pe lista oficial recunoscută a conducătorilor, aşadar persoană marcantă, prima înscrisă".*] şi Vah "secundicer" [*"Secundicer", din cuvântul latin secundicerius: conform definiţiei „secundicer este acela care se află al doilea într-o castă".*].

Într-o zi în care Maximian a ordonat celebrarea jertfelor publice către zei ca dovadă a supunerii ostaşilor în faţa puterii lui, cei doi tineri ofiţeri au fost

singurii care nu s-au prezentat şi care nu au luat parte la festivitatea idolească. Împăratul, considerând fapta lor drept răzvrătire, a ordonat să fie aduşi în faţa lui şi a cerut furios să afle motivul nesupunerii lor.

Serghie şi Vah i-au răspuns: „O rege, numai în armata aceasta pământească suntem datori să-ţi slujim ca slugi recunoscătoare! Dar să ne închinăm zeilor surzi şi nesimţitori şi fără de neam sau pentru puţin [câştig] să ne lepădăm de Dumnezeul cel adevărat şi atotputernic? Nici dacă prin fier şi foc veţi omorî trupurile noastre, fiindcă nu există binecuvântare mai mare în lume decât să pătimească cineva de bunăvoie pentru Hristos”.

Maximian a poruncit imediat destituirea lor din funcţii, descingerea de centuri, de însemnele demnităţii militare şi a poruncit să fie îmbrăcaţi în haine femeieşti. Astfel îmbrăcaţi şi încărcaţi cu zale grele de fier la gât, i-au purtat pe mucenici prin oraş, ca să-i batjocorească.

După aceea împăratul a dat ordin să fie conduşi Sfinţii din cetate în cetate până la malurile Eufratului, în oraşul Barbalissos [*„Barbalisso” poartă astăzi numele de Balis şi se găseşte la o sută de kilometri distanţă de Aleppo. În opinia altora, este vorba de Arabuso (Afçim) din Capadocia.*], unde îşi avea reşedinţa Antioh, guvernatorul provinciei Asiei, cunoscut ca un judecător dur şi inuman. I-au adus în faţa lui, ca să-i judece, însă nici ameninţările, nici linguşirile nu au putut să-i descurajeze pe tinerii sfinţi.

Atunci l-au închis pe Serghie într-o celulă, iar pe prietenul său Vah au început să-l tortureze. L-au bătut cu bici din vine de bou cu o asemenea cruzime, încât Vah şi-a dat duhul, plin de bucurie că va face parte în sfârşit din ceata îngerilor şi a sfinţilor.

În ziua următoare, l-au adus în faţa guvernatorului din nou pe Serghie, care era mâhnit că se găsea încă în această lume deşartă, în timp ce prietenul lui se bucura deja de viaţa veşnică.

La început, Antioh a încercat să-l facă pe Serghie să îşi schimbe credinţa, i-a amintit de rangurile şi de puterea pe care o avea înainte şi apoi l-a ameninţat cu cele mai groaznice chinuri. Zadarnic efort! Împăratul, în acel moment, a ordonat ca Serghie să poarte încălţăminte căptuşită pe dinăuntru cu piroane de fier şi l-a silit să mărşăluiască astfel în faţa carului lui de luptă. Cincisprezece kilometri s-a chinuit alergând astfel sfântul până când au ajuns la fortăreaţa Celor patru turnuri (Cezareea-Sele). Bucuria lui de a participa şi el la dumnezeieştile patimi, l-a înălţat deasupra durerilor trupeşti. Bucuros, alerga repede, cântând laude lui Dumnezeu. Noaptea, a venit un înger şi i-a vindecat rănile, astfel încât în

următoarea zi, tânărul s-a înfăţişat, cu inima deschisă şi pregătit de noi chinuri, în faţa guvernatorului.

Antioh a poruncit să i se taie capul la următorul popas, în Rasafa (Irak), situat la 200 de kilometri est de Aleppo (Siria). Ajungând la locul execuţiei, Sfântul a cerut călăilor puţin timp şi s-a rugat fierbinte ca Dumnezeu să îi ierte pe prigonitori. Mai apoi, a înclinat el însuşi capul sub sabie şi sufletul său s-a înălţat, ca să-l întâlnească pe Vah în Împărăţia Cerurilor.

Locuitorii Shurei (Siria), satul în care a mărturisit Vah, au vrut să fure în ascuns trupul Sfântului Serghie, însă o flacără mare a ieşit din mormânt şi i-a împiedicat. Au alergat atunci creştinii din Rasafa, au izgonit pe respectivii jefuitori şi au aşezat cinstitele moaşte într-un loc sigur. Mai târziu au construit deasupra mormântului Sfântului Serghie o biserică, aceasta devenind una din cele mai cinstite locuri de pelerinaj din întreaga Asie, aşa încât locul acela s-a numit Oraşul lui Serghie. Cinstitele moaşte ale acestor doi sfinţi au fost împărţite şi răspândite în toată lumea creştină[*Săpături arheologice recente au adus la lumină ruinele a trei bazilici din spaţiul Rusafei care, în secolul al IV-lea, a luat numele de Oraşul lui Serghie şi a continuat să reprezinte un loc important de pelerinaj chiar şi în timpul dominaţiei arabe. Oraşul a fost distrus în timpul invaziei tătarilor, în secolul al XIII-lea. Cinstitul cap al Sfântului Serghie este păzit în Sfânta Mănăstire Simonopetras, iar cinstitul cap al Sfântului Vah în Sfânta Mănăstire Vatoped din Muntele Athos.*].

Sursa: “Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας” (Noul sinaxar al Bisericii Ortodoxe), de Ieromonahul Macarie Simonopetritul, editura Ίνδικτος (volumul al doilea – octombrie, pp. 79-82).

Viața și Acatistul Sfinților mari mucenici Serghie și Vah

La Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a Patriarhiei Române a apărut, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, lucrarea Viața și Acatistul Sfinților mari mucenici Serghie și Vah, în noua colecție de „Acatiste și Vieți de Sfinți”, după cum ne-a precizat Dragoș Vlădescu, secretar general Editurile Patriarhiei Române.

***

Sfinții Serghie și Vah au trăit pe vremea împăratului Maximian (286-305), de neam fiind romani și dregători de frunte în armata împărăției. Ei se bucurau de

mare cinste în fața împăratului pentru priceperea și vitejia lor în războaie, precum și pentru credincioșia lor în slujiri. În taină, însă, ei erau creștini, crezând în Domnul nostru Iisus Hristos și sârguindu-se să-I placă Lui, prin viața lor cea sfântă.

Deci, pârâți fiind că se închină lui Hristos și că se leapădă de cinstirea zeilor, au fost poftiți de împărat să aducă, împreună cu dânsul, jertfă în templul lui Zeus. Dar, când a intrat împăratul, robii lui Hristos Serghie și Vah au rămas afară și n-au intrat cu el. Văzând aceasta, împăratul a poruncit slujitorilor să-i aducă în templu cu sila și le-a dat poruncă să se închine idolilor.

Dar ei, nevrând să facă aceasta, au zis împăratului: „Avem un Dumnezeu în cer, nemincinos, adevărat și viu. El nu este nesimțitor ca idolii voștri; noi Aceluia ne închinăm”.

Deci, nevrând ei să lepede dreapta credință, li s-au luat toate însemnele dregătoriei lor și podoabele cele de preț, îmbrăcându-i în haine femeiești, fiind purtați în lanțuri pe ulițele cetății, în semn de batjocură. Au fost trimiși apoi la dregătorul Antioh, în cetatea Varvalisos din Siria și acolo, fiind bătuți aproape de moarte, Sfântul Vah și-a dat sufletul său Domnului, din pricina bătăii, iar Sfântului Serghie i sa pus încălțăminte de fier având cuie în tălpi și a fost purtat până la cetatea Resafa, unde i s-a tăiat capul, după ce a îndurat multe chinuri, dar nu și-a lepădat credința.

Cinstitele lor trupuri au fost îngropate de creștini.

Prin rânduiala lui Dumnezeu, capetele acestor sfinți mucenici se află astăzi la Mitropolia din Craiova, aduse de la Curtea de Argeș, iar părticele din moaștele lor se găsesc și la biserica Palatului Cotroceni din București.

Pe cei ce nu au fost frați după trup, pe aceștia harul dumnezeiesc a cugeta frățește până la sânge i-a făcut, pe Serghie și Vah, cinstita și credincioasa doime; fără de arme și fără de haine în locul nevoinței pe vrăjmașul l-au biruit, iar acum se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

Troparul Sfinților Mari Mucenici
Serghie și Vah

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-220-6

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah; Sfinţii mucenici Iulian preotul, Chesarie diaconul şi Polihronie

Aceşti sfinţi au trăit pe vremea împăratului Maximian (286-305), romani de neam şi dregători de frunte în armata împărăţiei. Ei se bucurau de mare cinste în faţa împăratului pentru vitejia şi priceperea lor. În taină, însă, ei erau creştini, sârguindu-se să-I placă Domnului prin viaţa lor sfântă.

Deci, fiind pârâţi că se închină Mântuitorului Hristos, au fost poftiţi de împărat să aducă împreună cu el jertfă lui Zeus. Când a intrat împăratul în capişte, ostaşii Serghie şi Vah au rămas afară. Văzând acestea, Maximian i-a băgat cu forţa acolo şi le-a poruncit să se închine idolului. Ei nu au făcut aceasta, ci L-au mărturisit pe Hristos ca fiind Dumnezeu adevărat, nemincinos şi viu. Nevrând să lepede dreapta credinţă li s-au luat hainele şi podoabele de preţ şi fiind îmbrăcaţi în haine femeieşti au fost purtaţi prin cetate, în semn de batjocură.

Apoi au fost trimişi în Antiohia Siriei şi acolo, fiind bătuţi cumplit, Sfântul Vah şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. Sfântului Serghie i s-a tăiat capul după ce a îndurat multe chinuri.

Capetele lor se află la Mitropolia din Craiova, aduse acolo de la Curtea de Argeş.

Tot astăzi, Biserica face pomenirea Sfinţilor mucenici Iulian preotul, Chesarie diaconul şi Polihronie.

Sfinții mucenici Iulian, preotul și Chesarie, diaconul au suferit moarte martirică în timpul împăratului Diocleţian (284-305).

Diaconul Chesarie a refuzat să aducă jertfă zeului Apollo și prin rugăciunile sale, s-a dărâmat templul zeului. Atunci, consulul Leontie a crezut în Hristos și s-a botezat, fiind împărtășit de către preotul Iulian.

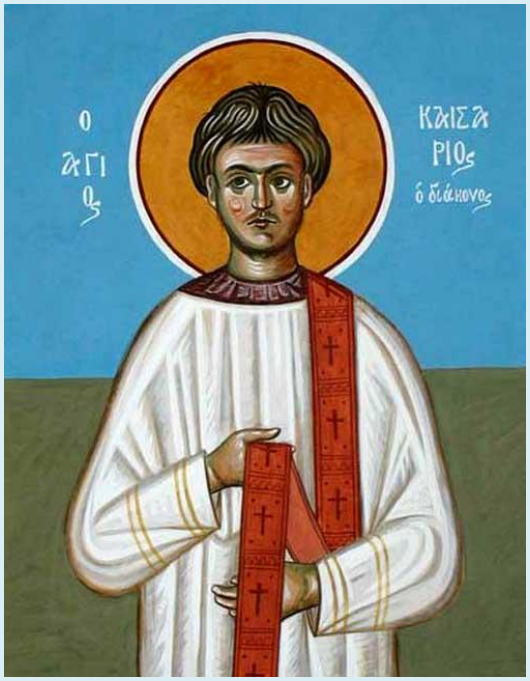

Sfântul mucenic Chesarie, diaconul

Preotul Iulian și diaconul Chesarie au fost aruncaţi în mare la porunca conducătorului Luxorie, primind astfel cununa muceniciei.

Sfântul mucenic Polihronie (sec. IV) a fost fiul unui plugar pe nume Vardanie. Fiind hirotonit diacon și apoi preot, a suferit moarte martirică în timp ce slujea Sfânta Liturghie, în vremea persecuției ariene, după moartea împăratului Constantin cel mare (306-337).

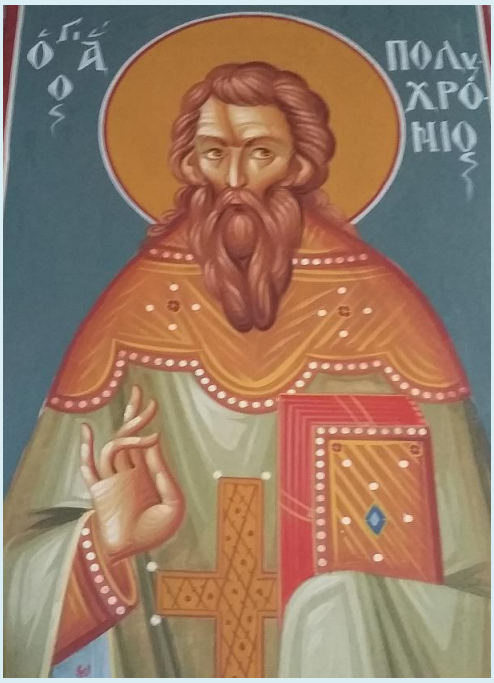

Sfântul mucenic Polihronie, preotul din Constantinopol

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții mari mucenici Serghie și Vah; Sfinții mucenici Iulian, preotul și Chesarie, diaconul și Polihronie; Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain)

Biserica Ortodoxă sărbătorește astăzi pe Sfinții mari mucenici Serghie și Vah, Sfinții mucenici Iulian preotul și Chesarie diaconul († 303-305), Sfântul mucenic Polihronie (sec. IV).

Sfinţii Serghie şi Vah au trăit pe vremea împăratului Maximian (286-305), de neam fiind romani şi dregători de frunte în armata împărăţiei. Ei se bucurau de mare cinste în faţa împăratului pentru priceperea şi vitejia lor în războaie, precum şi pentru credincioşia lor în slujiri. În taină, însă, ei erau creştini, crezând în Domnul nostru Iisus Hristos şi sârguindu-se să-I placă Lui, prin viaţa lor cea sfântă.

Deci, pârâţi fiind că se închină lui Hristos şi că se leapădă de cinstirea zeilor, au fost poftiţi de împărat să aducă, împreună cu dânsul, jertfă în templul lui Zeus. Dar, când a intrat împăratul, robii lui Hristos Serghie şi Vah au rămas afară şi n-au intrat cu el.

Văzând aceasta, împăratul a poruncit slujitorilor să-i aducă în templu cu sila şi le-a dat poruncă să se închine idolilor. Dar ei, nevrând să facă aceasta, au zis

împăratului: „Avem un Dumnezeu în cer, nemincinos, adevărat şi viu. El nu este nesimţitor ca idolii voştri; noi Aceluia ne închinăm”.

Deci, nevrând ei să lepede dreapta credinţă, li s-au luat toate însemnele dregătoriei lor şi podoabele cele de preţ, îmbrăcându-i în haine femeieşti, fiind purtaţi în lanţuri pe uliţele cetăţii, în semn de batjocură.

Au fost trimişi apoi la dregătorul Antioh, în cetatea Varvalisos din Siria şi acolo, fiind bătuţi aproape de moarte, Sfântul Vah şi-a dat sufletul său Domnului, din pricina bătăii, iar Sfântului Serghie i s-a pus încălţăminte de fier având cuie în tălpi şi a fost purtat până la cetatea Resafa, unde i s-a tăiat capul, după ce a îndurat multe chinuri, dar nu şi-a lepădat credinţa.

Cinstitele lor trupuri au fost îngropate de creştini. Prin rânduiala lui Dumnezeu, capetele acestor Sfinţi mucenici se află astăzi la Mitropolia din Craiova, aduse de la Curtea de Argeş, iar părticele din moaştele lor se găsesc şi la biserica Palatului Cotroceni din Bucureşti.

***

Sfinții mucenici Iulian, preotul și Chesarie, diaconul († 303-305) au suferit moarte martirică în timpul împăratului Diocleția̧n.

Diaconul Chesarie a refuzat să aducă jertfă zeului Apollo și prin rugăciunile sale s-a dărâmat templul zeului.

Atunci, consulul Leontie a crezut în Hristos și s-a botezat, fiind împărtășit de către preotul Iulian.

Conducătorul Luxorie a aruncat în mare pe preotul Iulian și pe diaconul Chesarie, trecând astfel la Domnul.

***

Sfântul mucenic Polihronie (sec. IV) A fost fiul unui plugar pe nume Vardanie din Ganifavita. Fiind hirotonit diacon și apoi preot, a suferit moarte martirică în timp ce slujea Sfânta Liturghie, în timpul persecuției ariene după moartea împăratului Constantin cel mare.

Proloagele din 7 octombrie

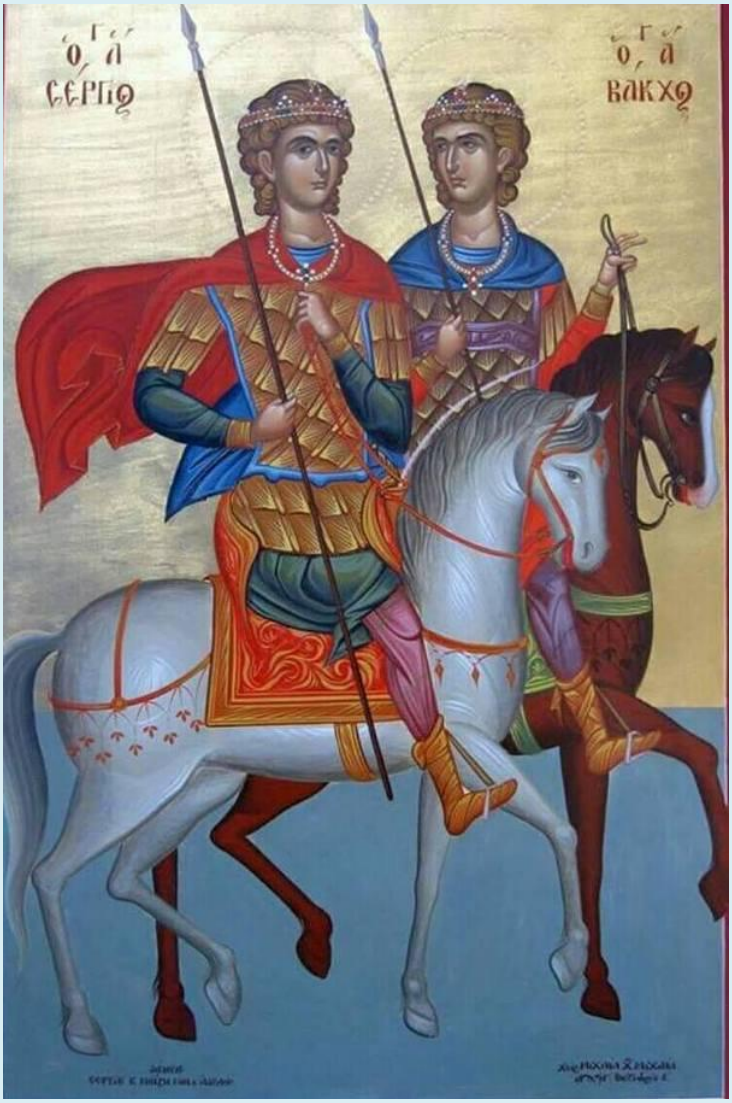

Luna octombrie în 7 zile: pomenirea Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah (303 - 305).

Aceştia au fost pe vremea lui Maximian (286-305), romani de neam şi dregători de frunte în armata împărăţiei. Şi erau în cinste mare la împăratul pentru priceperea şi vitejia lor în războaie precum şi pentru credinţa lor în slujbe. În taină, însă, ei erau creştini, crezând în Domnul nostru Iisus Hristos şi sârguindu-se să-I placă Lui, prin viaţa lor cea sfântă.

Deci, pârâţi fiind că se închină lui Hristos şi se leapădă de cinstirea zeilor, au fost poftiţi de împărat să aducă, împreună cu dânsul, jertfă în capiştea lui Zeus. Şi toţi priveau să vadă: vor intra, oare, în capişte, împreună cu împăratul, iubiţii lui Serghie şi Vah? Deci, când a intrat împăratul, robii lui Hristos Serghie şi

Vah au rămas afară şi n-au intrat cu el. Aceasta văzând, împăratul a poruncit slujitorilor să-i aducă cu sila în capişte şi le-a dat poruncă să se închine idolilor.

Iar ei, nevrând să facă aceasta, au zis împăratului: "Avem un Dumnezeu în cer, nemincinos, adevărat şi viu. El nu este nesimţitor ca idolii voştri, noi Aceluia ne închinăm."

Deci, nevoind ei să lepede dreapta credinţă, li se luară toate hainele şi podoabele cele de preţ, îmbrăcându-i în veşminte femeieşti, şi-i purtară în lanţuri pe uliţele cetăţii, în semn de batjocură.

Au fost trimişi apoi tocmai în Antiohia Siriei şi acolo, fiind bătuţi de moarte, Sfântul Vah şi-a dat Domnului sufletul său, din pricina bătăii, iar Sfântul Serghie, după ce a îndurat multe chinuri şi nu şi-a lepădat credinţa, i s-a tăiat capul.

Printr-o ascunsă rânduială, capetele acestor sfinţi mucenici se află astăzi, la mitropolia din Craiova, aduse de la Argeş.

Dumnezeului nostru, slavă!

Întru această zi, cuvânt despre argintarul care cu rugăciune, a făcut a se mişca muntele şi a se arunca în râul Nilului.

În Alexandria Egiptului era un argintar slăvit foarte în toată cetatea aceea, pentru meşteşugul mâinilor lui. La acesta a venit o femeie, rugându-l pe el să-i facă o podoabă pe cap, spre înfrumuseţarea trupului ei. Şi, făcându-se între dânşii întrebare şi vorbă, a început femeia a grăi cele necuviincioase, spre desfrânare şi tulbura pe argintar cu gânduri asupra ei.

Şi, întrucât s-a făcut drăcească robie spre păcat, şi-a adus aminte argintarul de cuvântul Evangheliei, mai înainte de a se porni spre păcat, la acel loc ce zice: "De te sminteşte pe tine mâna ta cea dreaptă, tai-o pe ea, sau ochiul, scoate-l pe el. Că mai bine îţi este ţie cu un mădular ciung să intri întru Împărăţia Cerului decât, întregi mădulare având, să fii aruncat în iazul cel de foc."

Şi, căutând spre femeie i-a zis: "Îndepărtează-te puţin de mine, că vreau să fac cele poruncite nouă." Şi scoţându-şi cuţitul, s-a lovit pe sine în ochiul drept şi a zis: "Vezi, Doamne, că păzitor poruncii Tale sunt. Că dacă îmi va trebui cândva ajutor de la Tine, să nu te depărtezi de la robul tău."

Şi, văzând femeia fapta făurarului, a fugit de frică şi s-a dus la casa sa, prin rana făurarului mântuindu-se de păcat.

Cel ce stăpânea Alexandria atunci, era un prigonitor cumplit asupra creştinilor. Căci, cu îngăduirea lui Dumnezeu, turcii stăpâneau Egiptul şi în tot chipul îi chinuiau pe creştini, poruncindu-le lor să se lepede de Hristos şi să primească credinţa lor. Deci, aşa a socotit acel rău stăpânitor: a chemat pe episcopul, care era învăţătorul creştinilor, şi i-a zis lui: "Ascultă, o, episcope, între cuvintele Hristosului tău, s-au zis şi acestea: "De aveţi dreapta credinţă în voi şi în Mine, veţi zice muntelui acestuia ridică-te, de te aruncă în mare; şi va fi vouă". Iată, dar, este aici muntele, cel de toţi văzut lângă cetatea aceasta, al cărui nume este Adar. Deci, acum, de este Dumnezeu acel Hristos, Căruia voi Îi slujiţi, şi, credinţa pe care voi o ţineţi, o socotiţi a fi mai bună decât toate, ieşiţi la muntele Adar şi ziceţi cuvântul Domnului Dumnezeului vostru; şi de vă va asculta pe voi şi se va arunca în râul Nilului, atunci, în slobozenie veţi fi şi veţi sluji lui Hristos al vostru şi, afară de aceasta, încă şi noi vom crede, iar de nu, apoi toată bogăţia creştinească se va lua la visteria împărătească, iar voi toţi veţi curăţi gunoaiele din cetatea aceasta".

Atunci, episcopul, a răspuns: "Cuvântul pe care l-ai grăit covârşeşte cu totul neputinţa noastră. Însă nu pentru noi, că toţi suntem nevrednici de un lucru ca acesta, ci pentru hulirile tale, pe care le grăieşti asupra Domnului nostru Iisus Hristos, lasă-ne nouă opt zile ca să ne rugăm Domnului şi credem că nu ne va trece cu vederea, pentru rugăciunile robilor Săi. Că scris este, că voia celor ce se tem de El o va face şi rugăciunea lor o va auzi şi-i va mântui pe dânşii (Ps. 144, 19), că au nădăjduit spre Dânsul."

Acestea auzindu-le, barbarul cel fără lege a râs, zicând: "Eu am socotit că veţi arăta tulburare şi o parte din averea voastră o veţi da la visteria împărătească, dar voi îndrăzniţi lucrul acesta, pe care nici Mahomed al nostru nu-l poate face, el care este solul lui Dumnezeu şi în care cred toţi arabii şi i se închină." Şi i-a slobozit pe ei cu mânie, scriind zilele cele hotărâte pe care le-au cerut.

Iar episcopul, adunând pe toţi creştinii din cetăţi şi din toate hotarele, până la trei mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii, le-a vestit lor încercarea cea cu rău meşteşug a stăpânitorului prigonitor, precum că a poftit nu numai averea, ci şi viaţa tuturor creştinilor voieşte să o risipească. Şi, spunându-le lor şi cele despre munte degrabă le-a poruncit lor să se întristeze şi toţi împreună să se roage şi privegheri de toată noaptea să facă înaintea lui Dumnezeu.
Deci, s-a apropiat de episcop femeia aceea şi i-a spus lui de făurarul cel mai sus zis, mărturisindu-şi lui cea mai înainte pomenită a ei ispitire şi credinţa cea tare în Hristos a aceluia, că, adică, nu s-a lăsat înşelat de cuvintele ei cele desfrânate şi înşelătoare şi nu s-a cruţat pe sine, ci ochiul său cel drept şi-a scos.

Acestea auzindu-le, episcopul s-a minunat şi nu l-a aflat pe el cu cei ce veniseră la sobor şi a trimis după dânsul, la casa în care trăia. Deci, venind el, i-a zis lui

episcopul: "Frate, o ispită mare a venit asupra noastră de la cei ce ne urăsc pe noi." Şi i-a spus lui pe rând toată încercarea prigonitorului.

Iar el a zis: "Stăpâne, noi datori suntem să ne rugăm, că la oameni aceasta este cu neputinţă, dar la Dumnezeu toate sunt cu putinţă."

Deci, a treia zi, s-au suit la muntele Adar şi l-au înconjurat pe el de trei ori, purtând cruci. Şi, stând ei în preajma muntelui, a chemat episcopul pe acel mai înainte zis făurar şi i-a zis lui: "O, fiule, acum ţi se cade ţie să arăţi puterea credinţei tale, ca să se ruşineze prigonitorul cel ce se lăuda cu idolii săi, ca să întărească stâlpii Bisericii lui Hristos şi să se potolească tânguirea creştinilor.

Atunci, plecându-se făurarul înaintea episcopului, s-a apropiat de munte şi s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: "Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, ascultă rugăciunea robilor Tăi, şi nu da pierzării turma Ta, în mâinile vrăjmaşilor Tăi care ne urăsc pe noi, zicând: "Unde este Dumnezeul vostru?" "Tu eşti Dumnezeul nostru, Care ai poruncit apostolilor Tăi, zicând: "De aveţi credinţa ca un grăunte de muştar, nu vă îndoiţi a zice muntelui acestuia, "Ridică-te şi te aruncă în mare, şi va fi vouă." Şi, acum nu pentru noi, Doamne, nici nouă, ci numelui Tău celui sfânt dă-i slavă."

Şi acestea zicând el, s-a cutremurat locul şi s-a mişcat muntele şi au căzut cu faţa la pământ toţi oamenii şi s-a făcut mult ţipăt în cetate, că se sfărâmau palatele şi cădeau zidurile.

Şi au ieşit oamenii şi au văzut minunea cea înfricoşătoare, cum muntele se ducea de la locul său în râul Nilului şi toţi, căzând, se rugau creştinilor să potolească muntele din mersul său, ca să nu se strice palatele şi cealaltă parte a cetăţii.

Şi răspunzând episcopul a zis: "Nu, fraţilor, nu s-ar cuveni. Că nu este lucrul nostru, ci a voastră voire, ca să ne îngreuiaţi pe noi cu certările voastre. Dar, în încercarea noastră, ne-a cercetat pe noi Domnul. Şi, iată, se apropie muntele de râul Nilului".

Şi atunci au făgăduit toţi că se vor boteza. Deci, s-a rugat episcopul lui Dumnezeu şi a stătut muntele şi a încetat cutremurul pământului. Şi mulţi barbari au crezut în Sfânta Treime şi s-au botezat.

Iar cei necredincioşi au dat legământ în scris că, de atunci şi până în veac, să nu facă prigoană creştinilor, ca ei să poată trăi în credinţa lui Hristos. Şi s-au scris acestea spre folosul creştinilor precum că celui ce crede, i se dau de la

Dumnezeu toate cererile, dând har credincioşilor întru slava Lui: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Întru această zi, cuvânt din viaţa Sfântului Antioh, despre beţie.

Beţia este mai rea decât lăcomia şi este defăimată foarte de Sfintele Cărţi, că primit lucru este a se îndreptăţi cineva cu beţia, precum se şi laudă cei fără de minte, de vreme ce cu încetul se îmbolnăvesc şi sărăcesc.

Deci, bun lucru este a bea puţin, pentru slăbiciunea trupească. Că, precum pământul, la vreme fiind adăpat, creşte curată sămânţa cea semănată într-însul şi cu dobândă, iar pământul cel plin de multă grăsime, creşte numai buruieni şi scaieţi, aşa şi multa băutură pe cei fără de minte îi duce spre ocară, iar pe înţelepţi, spre plângere. Că a zis Scriptura lui Dumnezeu: "Noe a fost un bărbat drept, dar, îmbătându-se, zăcea gol, şi s-a batjocorit de Ham cel fără de minte, iar de fiii cei înţelepţi s-a acoperit."
Să fugim, deci, fraţilor, de dracul beţiei, ca să nu fim batjocoriţi de el, ci mai vârtos să ne trezim şi să ne întărim, ca să fie întreg omul cel dinlăuntru, precum şi la

- ⇒ *Pilde ne învaţă Scriptura, zicând: "Să nu fii băutor de vin, că tot beţivul sărac va fi."*
- ⇒ *Şi iarăşi zice: "Pentru cine sunt suspinele, pentru cine văicărelile, pentru cine gâlcevile, pentru cine plânsetele, pentru cine rănile fără pricină, pentru cine sunt ochii întristaţi? Pentru cei ce zăbovesc pe lângă vin" (Pilde 23, 29-30).*
- ⇒ *Şi a mai zis: "La vin nu te îmbărbăta, că pe mulţi i-a pierdut beţia."*
- ⇒ *Şi iarăşi: "Nu folosesc celui fără de minte mâncarea şi băutura, că nebunie şi ocară este beţia. Şi tot cel ce se amestecă cu dânsa, nu va fi înţelept."*
- ⇒ *Iar Isaia, ocărând pe cei beţi, le zice: "Vai de cei ce dis de dimineaţă aleargă după băutura îmbătătoare, vai de cei ce până seara târziu se înfierbântă cu vin!" (Is. 5,11).*
- ⇒ *Iar Ioil le-a zis: "Deşteptaţi-vă, beţivilor, şi plângeţi. Şi voi, băutorilor de vin, tânguiţi-vă pentru vinul cel nou, căci vi s-a luat de la gură.(Ioil, 1,5)*

Cu adevărat, dar, a necredincioşilor şi a oamenilor celor nebotezaţi le este veselia din beţie, precum a zis şi Iov, rugându-se pentru oarecine: "Să rătăcească ca nişte beţivi. Iar, cei ce voiesc a vieţui cu cinste şi cu curăţenie, de aceasta să se lase şi pe calea cea dreaptă, fără poticnire, să meargă."

Şi să ascultaţi pe apostolul care zice: "Nu va îmbătaţi de vin, întru care nu este mântuire." Şi iarăşi: "Beţivii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu." Şi încă a mai zis: "Că toate vătămările, cele cu chip de ruşine, din beţie se fac."

Pentru aceasta, nu fiţi nebuni, ci cunoaşteţi care este voia lui Dumnezeu. Că Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos ne-a poruncit tuturor, zicând: "Luaţi seama la voi înşivă să nu se îngreuneze inimile voastre de mâncare şi de băutură şi de grijile vieţii."(Luca, 21,34).

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah

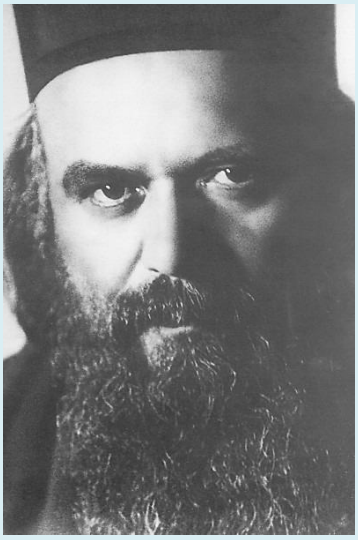

Aceşti sfinţi şi minunaţi mucenici, eroi ai credinţei creştine, au fost la început mari nobili de la curtea împăratului Maximian. Împăratul însuşi îi cinstea foarte mult pentru vitejia, înţelepciunea şi loialitatea lor. Când a auzit însă că marii Serghie şi Vah sunt creştini, iubirea lui pentru ei s-a prefăcut în ură.

La o mare festivitate idolească împăratul le-a cerut să vină şi să jertfească idolilor împreună cu el, dar Serghie şi Vah au refuzat aceasta pe faţă, înaintea întregii curţi.

Negru de ură şi de furie, împăratul a poruncit atunci pe loc devestirea lor de însemnele demnităţii lor militare: centura, mantia, inelul cu pecete au fost smulse de pe ei şi în loc au fost îmbrăcaţi în haine de femeie, împăratul a poruncit ferecarea lor cu zgarde de fier şi aşa au fost purtaţi precum animalele în toată cetatea, ca să râdă vulgul [poporul] de ei.

Ei au fost după aceea trimişi la Antioh, guvernatorul Asiei, spre a fi torturaţi. Antioh dobândise acel rang prin mijlocirea lui Serghie şi Vah, căci ei îl recomandaseră împăratului. Antioh i-a implorat să se lepede de Hristos şi să îşi salveze vieţile de la schingiuiri şi moarte de ruşine, dar ***Sfinţii au zis: „Nouă ne este tot una onoarea sau dezonoarea lumii, cinstea ei sau ruşinea, viaţa sau moartea. Noi către Împărăţia Cerurilor căutăm."***

Antioh 1-a aruncat pe Serghie în închisoare şi a poruncit mai întâi chinuirea lui Vah. Slugile lui 1-au biciuit pe rând, până când au zdrobit cu totul trupul mucenicului. Sfântul suflet al lui Vah a ieşit astfel din trupul lui sfărâmat şi a fost dus pe aripi de îngeri la Domnul. Sfântul Vah a luat mucenicia în cetatea Barbalissos.

Apoi a fost scos din închisoare Sfântul Serghie, căruia i s-au pus în picioare încălţăminte de fier, căptuşite pe dinăuntru cu cuie. El a fost silit să mărşăluiască astfel până la cetatea Rozapha, din Siria şi acolo i s-a tăiat capul. Sufletul lui s-a înălţat la ceruri unde a fost întâmpinat de prietenul lui, Vah.

Ei împreună au primit cununile neveştejite ale muceniciei, din Sfintele mâini ale împăratului Hristos, Mântuitorul şi Domnul.

Aceşti doi minunaţi prieteni şi cavaleri ai credinţei au luat mucenicia cam pe la anul 303.

("în Mineiele de până acum, aceştia aveau slujba sfinţilor de rând (cu stihirile pe 6). Dar întrucât părţi din sfintele lor moaşte - şi anume sfintele lor capete - se află la noi în ţară, fiind păstrate mai înainte la Mânăstirea lui Neagoe de la Curtea de Argeş, iar acum în Catedrala Sfintei Mitropolii a Olteniei din Craiova, s-a pus acum slujba lor cu priveghere şi polieleu..." - din Mineiul pe Octombrie (Bucureşti: Ed. Inst.Bibi. şi de Misiune al B.O.R., 2004, p. 92).)

Cântare de laudă la Sfinţii mucenici Serghie şi Vah

Împărăteşti bărbaţi, Serghie şi Vah,
Pe împăratul slujit-au, dar nu cel pământesc;
Ci pe Iisus Nemuritorul, Domnul Slavei.

Regele de ţărână batjocoritu-i-a pe ei,
Smulgându-le centurile regale,
Dar Hristos Domnul mult mai minunat i-a încins,
îmbrăcându-i în mantia nestricăcioasă a nemuririi.

Împăratul inelele lor din degete li le-a smuls,
Dar Domnul mai slăvite pe mâna lor a pus,
Unindu-le sufletele cu Sine.

Împăratul de lut de la curtea lui i-a izgonit,
Dar Domnul Nemuritor i-a primit cu fast la curţile Slavei.

Ţărâna schinguit-a pe aceşti cavaleri ai lui Hristos,
Cu schingiuri bestiale. Dar Raiul
Odihnitu-i-a pe ei întru locaşurile desfătării.

Pururea ce e putred pe neprihănit prigoneşte,
Iar cel rău urăşte pe cel ce este bun.

Dar Vahus şi cu Serghie Sfinţii
Pe ţărână ţarinii au dat-o, în pământ.

Ale lor suflete cu bucurie zburat-au la cer.

Deşi surghiuniţi de pământescul rege,
Ei pe pământeni luminează de sus chiar şi-acum.
Ei cu mucenicia biruit-au răutatea,
Şi murind pentru Cruce s-au prea slăvit.

Biruind întunericul pe a mântuirii cale,
Ei luminează calea pe care să urmăm şi noi.

Pr. Ciprian Apetrei - Sinaxarul: Sfinţii Serghie şi Vah, mucenicii ocrotitori ai Craiovei

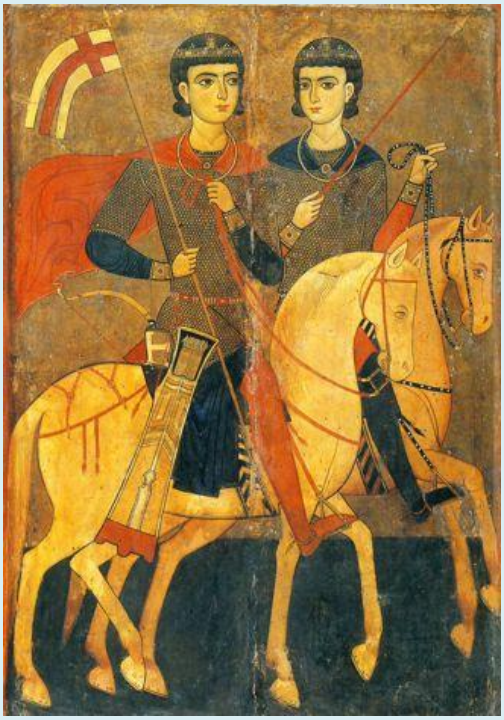

Biserica ortodoxă îi pomeneşte astăzi pe Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah, pe Sfinţii mucenici Iulian, preotul şi Chesarie, diaconul, pe Sfântul mucenic Polihronie şi pe Sfinţii cuvioşi Serghie, Leontie, consulul, Ioan, pustnicul şi Martinian.

Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah erau senatori romani, apropiaţi ai împăratului păgân Maximian (285 - 305). Aceştia erau creştini în ascuns, de teama împăratului. La sărbătoarea păgână închinată zeului Jupiter, Maximian împreună cu cei de la curtea imperială au adus jertfă zeului, însă Sfinţii Serghie şi Vah au refuzat. Recunoscând că sunt creştini, au fost trimişi de către împărat la conducătorul oraşului Refasa din Siria, pe nume Antioch, cu menţiunea că, dacă vor aduce jertfă idolilor, vor scăpa de chinuri şi îşi vor primi funcţiile înapoi.

Sfântul Vah a fost bătut de către ostaşi până când a trecut la Domnul, iar Serghie a fost încălţat cu încălţăminte de fier şi a fost dus până în oraşul Tetrapiraghia înaintea caretei lui Antioch, însă peste noapte îngerul Domnului i-a tămăduit rănile. Ajungând în cetatea Sur a fost supus supliciilor şi a fost omorât prin decapitare.

În anul 431, episcopul Alexandru al Ieropolei a ridicat o biserică în cinstea lor, astăzi cea mai veche biserică din Cairo, lăcaş în care se află moaştele Sfinţilor

mucenici. O parte din moaştele Sfinţilor Serghie şi Vah se află în Catedrala mitropolitană "Sfântul Dumitru" din Craiova din data de 25 octombrie 1949. Capetele celor doi Sfinţi au fost aduse în ţara noastră de către Sfântul Neagoe Basarab, domnitorul Ţării Româneşti şi depuse la Mănăstirea Curtea de Argeş. Raclele sfintelor moaşte au fost făcute din porunca arhierească a episcopului Iosif de Argeş, cu sprijinul creştinilor binevoitori din oraşul Piteşti, în anul 1867, ca semn de recunoştinţă pentru binefacerile primite prin ale lor sfinte rugăciuni.

În anul 1949, la 25 octombrie, prin hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, sfintele moaşte au fost aduse la Craiova şi depuse în Catedrala mitropolitană "Sfântul Dumitru" din Craiova, în timpul Înalt prea sfinţitului Firmilian, mitropolitul Olteniei.

Sfinţii mucenici Iulian, preotul şi Chesarie, diaconul

Au suferit moarte martirică în timpul împăratului Diocleţian. Diaconul Chesarie a refuzat să aducă jertfă zeului Apollo şi prin rugăciunile sale s-a dărâmat templul zeului. Atunci, consulul Leontie a crezut în Hristos şi s-a botezat, fiind împărtăşit de către preotul Iulian. Conducătorul Luxorie i-a aruncat în mare pe preotul Iulian şi pe diaconul Chesarie, trecând astfel la Domnul.

Sfântul mucenic Polihronie

A fost fiul unui plugar pe nume Vardanie din Ganifavita. Fiind hirotonit diacon şi apoi preot, a suferit moarte martirică în timp ce slujea Sfânta Liturghie, în timpul persecuţiei ariene după moartea împăratului Constantin cel mare.

Procesiune cu moaştele Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah la Catedrala mitropolitană din Craiova

Ca la fiecare început de brumar, Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah vor fi sărbătoriţi şi anul acesta în mod deosebit la Catedrala mitropolitană ”Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir” din Craiova, unde se află spre cinstire şi închinare o parte din sfintele lor moaşte.

Moaştele Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah au fost aduse în ţara noastră de către domnitorul Neagoe Basarab şi depuse la Mânăstirea Curtea de Argeş.

În anul 1949, la 25 octombrie, prin porunca Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, sfintele moaşte au fost aduse la Catedrala mitropolitană “Sfântul mare mucenic Dumitrie” din Craiova, în timpul păstoririi vrednicului de pomenire mitropolit Firmilian al Olteniei.

7 octombrie: Sfinţii mucenici Serghie şi Vah

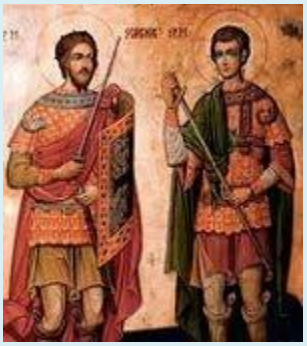

Pe 7 octombrie, Biserica Ortodoxă îi prăznuieşte pe Sfinţii mucenici Serghie şi Vah, ale căror Sfinte moaşte se află în Catedrala Mitropolitană Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir din Craiova.

Sfinţii mucenici Serghie şi Vah au trăit la Roma pe vremea împărăţiei lui Maximian (către anul 296). Serghie era primicer din şcoala centiliilor, iar Vah era secundicer din aceeaşi şcoală. Deci, învăţându-se şi urmând din început credinţei creştinilor, şi dumnezeieştilor Scripturi, şi fiind pârâţi la împăratul, îi siliră să facă împreună cu dânsul jertfă de idoli; şi ei neprimind nicidecum aceasta, i-au descins de brâie şi le-au luat portul cel de podoabă, ce purtau împrejurul grumajilor, şi i-au îmbrăcat cu port femeiesc, şi i-au dus în mijlocul târgului, ca să-i ocărască, încărcaţi de lanţuri.

Apoi au fost trimişi la guvernatorul Antioh - un dregător cu deosebire crud - în cetatea Barbalison pe Eufrat. Aici apropiindu-se, din arătare îngerească s-au umplut de îndrăzneală şi de putere dumnezeiască, şi întâi Vah fiind bătut cu vine de bou crude multă vreme, şi-a dat duhul în aceste chinuri. Iar lui Serghie făcându-i-se strânsori în multe chipuri, şi băgându-i în picioare încălţăminte de fier, şi silindu-l să alerge departe, după aceea băgându-l în temniţă, şi iarăşi pironindu-se cu aceleaşi răni de încălţăminte, i s-a tăiat capul. (Sinaxar, 7 octombrie)

Catedrala mitropolitană „Sfântul mucenic Dumitru” din Craiova găzduieşte moaştele Sfinţilor Serghie şi Vah din 25 octombrie 1949.

Capetele celor doi sfinţi au fost aduse în ţara noastră de către Sfântul Neagoe Basarab, domnitorul Ţării Româneşti şi depuse la Mănăstirea Curtea de Argeş. Raclele sfintelor moaşte au fost făcute din porunca arhierească a episcopului Iosif de Argeş, cu sprijinul creştinilor binevoitori din oraşul Piteşti, în anul 1867, ca semn de recunoştinţă pentru binefacerile primite prin ale lor sfinte rugăciuni.

În anul 1949, la 25 octombrie, prin hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, sfintele moaşte au fost aduse la Craiova şi depuse în Catedrala mitropolitană „Sfântul Dumitru“ din Craiova, în timpul Înalt-preasfinţitului Firmilian, mitropolitul Olteniei.

Pr. Sever Negrescu - Viață adevărată, simțitoare, nemicinoasă și vie

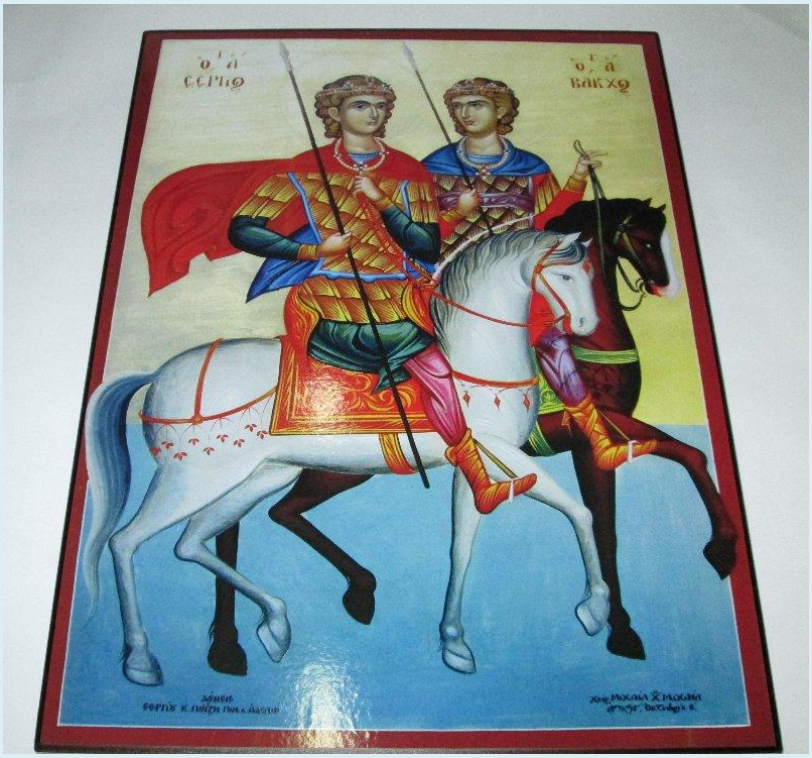

Sfinţii Serghie şi Vah, mai înainte de a primi cununa muceniciei, nevrând să lepede dreapta credinţă, au fost dezbrăcaţi de hainele bărbăteşti, îmbrăcaţi în veşminte femeieşti şi purtaţi astfel pe uliţele cetăţii, ca semn de batjocură. Printr-o rânduială doar de Dumnezeu ştiută, moaştele Sfinţilor Serghie şi Vah se află astăzi în Catedrala mitropolitană „Sfântul Dumitru" din Craiova.

***

Persecuţiile împotriva creştinilor, în primele trei secole, au dus la definirea vieţii ecleziale ca mod clar de existenţă propus posterităţii de către mucenici.

Avem un Dumnezeu în cer Adevărat, Simţitor, Nemincinos şi Viu, Aceluia ne închinăm - este mărturisirea Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah, mărturisire ce avea să le aducă martiriul, în anii 303-305, ca cea mai dură confirmare a adevărului mântuirii.

Au fost latini de neam şi dregători de cinste în armata împăratului Maximilian. L-au refuzat pe acesta, nevrând să-l însoţească în capiştea idolilor, pentru a le aduce, împreună, închinare. Nu s-au dedublat, nu au acceptat o astfel de mişcare... ecumenică. Şi au fost nişte învingători, asemenea tuturor martirilor, împotriva celui viclean. Au învins prin moarte, după Înviere, cu moartea pre moarte călcând. Diavolul dintru început a vrut să facă din om neom, iar astăzi, ca o continuitate a acelei voinţe, vrea să facă din bărbat femeie şi din femeie

bărbat. Inversarea rosturilor este culmea amăgirilor sau aşa cum spunea bunicul, în plină prigoană comunistă, nu mai înţeleg nimic, s-a întors lumea cu fundul în sus. Să stai cu fundul la cer este o minciună existenţială care poate defini extraordinar gradul de dispreţ faţă de viaţă.

Sfinţii Serghie şi Vah, mai înainte de a primi cununa muceniciei, nevrând să lepede dreapta credinţă, au fost dezbrăcaţi de hainele bărbăteşti, îmbrăcaţi în veşminte femeieşti şi purtaţi astfel pe uliţele cetăţii, ca semn de batjocură. Printr-o rânduială doar de Dumnezeu ştiută, moaştele Sfinţilor Serghie şi Vah se află astăzi în Catedrala mitropolitană „Sfântul Dumitru" din Craiova.

Importanţa mărturisirii lor constă în faptul că defineşte coordonatele identităţii personale a omului creştin, ca viaţă adevărată, simţitoare, nemincinoasă şi vie, după chipul şi asemănarea credinţei acestuia.

Nu este nimic mai luminos şi mai tare ca adevărul - triumfă Sfântul Ioan Gură de Aur, continuând, după cum nu este nimic mai slab ca minciuna. Adevărul nu se ascunde, nu se teme, nu aspiră la favoarea populară; el este superior tuturor şi a toate, este de nebiruit, adăpostind sufletele care caută frumuseţea.

* * *

După cuvântul evanghelistului, viaţa este mai mult decât hrana şi trupul, decât îmbrăcămintea (Luca 12,23); de aceea întâlnim câte un bătrân care spune resemnat, dar cu licărire de nădejde în suflet: Ce să fac, mi-am trăit traiul, mi-am mâncat mălaiul.

Iată, la Apus, sublima conştientizare a Răsăritului, orice ordine, şi ca rânduială, şi ca succesiune, începe cu viaţa adevărată. Doar simţind, iubim viaţa. Un om nesimţitor nu poate iubi. A duce o viaţă vie înseamnă a respinge orice formă de iluzionism, a refuza masca pe care egoismul ţi-o zideşte sau alţii încearcă să ţi-o impună. Un om viu este un om firesc, adică şi un om credincios, deoarece în credinţa adevărată nimic nu este nefiresc.

Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah, prăznuiţi la 7 octombrie, să ne ajute prin pilda mărturisirii lor să ducem o viaţă adevărată, simţitoare, nemincinoasă şi vie!

(Preot Sever Negrescu, Prolog din Proloage, Editura Doxologia, Iași, 2011, pp. 27-29)

Diac. Gheorghe Cioiu - Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah

Doamne, mintea mea lipsită de putere nu poate ajunge la Tine. Ca şi regele Avgar Te chem: “Vino şi tămăduieşte-mi rănile gândurilor mele celor rele şi.... Te voi lăuda ziua şi noaptea Te voi vesti oamenilor, ca toate neamurile să ştie că Tu, Doamne, săvârşeşti minuni ca şi altădată, ierţi păcatele, sfinţeşti şi dai viaţă".... Rugaţi-vă pentru mine, toţi Sfinţii, ca sufletul meu să înveţe smerenia lui Hristos ...

Troparul Sfinţilor Mari Mucenici Serghie şi Vah

Glasul 3

Pe cei ce după fire nu au fost fraţi de trup, pe aceştia Darul Cel Dumnezeiesc a cugeta frăţeşte până la sânge i-a făcut, pe Sfinţii Mucenici Serghie şi pe Vah, cinstită şi cre-dincioasă pereche. Fără de arme şi fără de haine în locul nevoinţei pe vrăjmaşul au înfruntat, rugându-se neîncetat pentru sufletele noastre.

Condacul Sfinţilor Mari Mucenici Serghie şi Vah

Glasul 2

Căutând cele de sus...

Mintea asupra vrăjmaşilor bărbăteşte v-aţi într-armat, surpând toată înşelăciunea lor; şi biruinţă de sus luând, mucenici prealăudaţi, cu un cuget strigaţi: bine şi frumos este a fi împreună cu Hristos.

Aceştia au trăit la Roma pe vremea împărăţiei lui Maximian (către anul 296). Serghie era primicer din şcoala centiliilor, iar Vah era secundicer din aceeaşi şcoală. Deci, învăţându-se şi urmând din început credinţei creştinilor, şi dumnezeieştilor Scripturi, şi fiind pârâţi la împăratul, îi siliră să facă împreună cu dânsul jertfă de idoli; şi ei neprimind nicidecum aceasta, i-au descins de brâie şi le-au luat portul cel de podoabă, ce purtau împrejurul grumajilor, şi i-au îmbrăcat cu port femeiesc, şi i-au dus în mijlocul târgului, ca să-i ocărască, încărcaţi de lanţuri. Apoi au fost trimişi la guvernatorul Antioh - un dregător cu deosebire crud - în cetatea Barbalison pe Eufrat. Aci apropiindu-se, din arătare îngerească s-au umplut de îndrăzneală şi de putere dumnezeiască, şi întâi Vah fiind bătut cu vine de bou crude multă vreme, şi-a dat duhul în aceste chinuri. Iar lui Serghie făcându-i-se strânsori în multe chipuri, şi băgându-i în picioare încălţăminte de fier, şi silindu-l să alerge departe, după aceea băgându-l în temniţă, şi iarăşi pironindu-se cu aceleaşi răni de încălţăminte, i s-a tăiat capul.

Sfinţii mucenici Serghie şi Vah prăznuiţi la Catedrala mitropolitană din Craiova

În fiecare an, la 7 octombrie, Catedrala mitropolitană „Sfântul mare mucenic Dimitrie” din Craiova îmbracă haine de sărbătoare pentru a-i cinsti aşa cum se cuvine pe doi dintre ocrotitorii săi spirituali: Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah, ale căror moaşte se află depuse spre cinstire şi închinare în acest sfânt locaş.

Momentele liturgice vor începe luni seara cu săvârşirea slujbei Vecerniei unită cu Litia, de la ora 18.00, după care racla în care se afla moaştele Sfinţilor Serghie şi Vah va fi purtată în procesiune în jurul Catedralei mitropolitane, aşa cum se obişnuieşte, în ajunul praznicului celor doi sfinţi. Momentele liturgice vor continua slujba Utreniei şi Privegherea. Marţi, 7 octombrie, în ziua prăznuirii celor doi sfinţi mucenici, va fi săvârşit Acatistul Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah, urmat de slujba Sfintei Liturghiie.

Moaştele Sfinţilor mari mucenici Serghie şi Vah au fost aduse în ţara noastră de către domnitorul Neagoe Basarab şi depuse la Mănăstirea Curtea de Argeş. În anul 1949, la 25 octombrie, prin porunca Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, sfintele moaşte au fost aduse la Catedrala mitropolitană “Sfântul mare mucenic Dumitrie” din Craiova, în timpul păstoririi vrednicului de pomenire mitropolit Firmilian al Olteniei.

Sfinţii Serghie şi Vah au trăit pe vremea împăratului Maximian (286-305), de neam fiind romani şi dregători de frunte în armata împărăţiei. Ei se bucurau de mare cinste în faţa împăratului pentru priceperea şi vitejia lor în războaie, precum şi pentru credincioşia lor în slujiri. În taină, însă ei erau creştini, crezând în Domnul nostru Iisus Hristos şi sârguindu-se să-I placă Lui, prin viaţa lor cea sfântă.

Deci, pârâţi fiind că se închină lui Hristos şi că se leapădă de cinstirea zeilor, au fost poftiţi de împărat să aducă, împreună cu dânsul, jertfă în templul lui Zeus. Dar, când a intrat împăratul, robii lui Hristos Serghie şi Vah au rămas afară şi n-au intrat cu el. Văzând aceasta, împăratul a poruncit slujitorilor să-i aducă în templu cu sila şi le-a dat poruncă să se închine idolilor. Dar ei, nevrând să facă aceasta, au zis împăratului: „Avem un Dumnezeu în cer, nemincinos, adevărat şi viu. El nu este nesimţitor ca idolii voştri; noi Aceluia ne închinăm”.

Deci, nevrând ei să lepede dreapta credinţă, li s-au luat toate însemnele dregătoriei lor şi podoabele cele de preţ, îmbrăcându-i în haine femeieşti, fiind purtaţi în lanţuri pe uliţele cetăţii, în semn de batjocură. Au fost trimişi apoi la dregătorul Antioh, în cetatea Varvalisos din Siria şi acolo, fiind bătuţi aproape

de moarte, Sfântul Vah şi-a dat sufletul său Domnului, din pricina bătăii, iar Sfântului Serghie i s-a pus încălţăminte de fier având cuie în tălpi şi a fost purtat până la cetatea Resafa, unde i s-a tăiat capul, după ce a îndurat multe chinuri, dar nu şi-a lepădat credinţa.

Sursa: mitropoliolteniei.ro

Pr. lect. dr. Ioniță Apostolache - Sfinţii Serghie şi Vah, mărturisitori luminaţi ai dreptei credinţe

Sfinţii mucenici Serghie şi Vah sunt unii dintre cei mai cunoscuţi martiri din întregul Orient. Data la care au trecut la Hristos nu este foarte sigură, fiind socotită de unii la sfârşitul secolului al 3-lea - începutul secolului al 4-lea. Există o frumoasă însemnare din perioada primelor secole creştine, prin care cei doi sfinţi sunt aşezaţi la loc de mare cinste în evlavia Bisericii Răsăritene.

Aceşti doi „megalomartiri” au fost demnitari romani care au refuzat să aducă jertfe zeilor. Vah a murit primul, fiind biciuit până la sânge. A primit cununa muceniciilor sale la Soura, în Siria, fiind adus mai târziu la Barbalissos (Balis), pe Eufrat, localitate aflată la cinci kilometri de Alep. Serghie, după numeroase cazne, a fost decapitat la Al-Rusafa, tot pe râul Eufrat.

În cinstea jertfei sale, creştinii au ridicat aici o bazilică impunătoare, devenită cel mai căutat loc de pelerinaj din zonă. Secole la rând, creştinii din Bizanţ şi Arabia au venit aici să aducă cinstire sfântului, străbătând distanţe impresionante. Există mărturii că împăratul persan Chosroes II, când s-a închinat lui Mauricius pentru a-şi recupera regatul, a oferit mai multe daruri acestei biserici.

Cei doi martiri au pătimit pe vremea împăratului roman Maximian Daia. Serghie era pimnicer (primicerius scholae gentilium), ofiţer de prim rang al gărzii regale. Regimentul pe care îl conducea era format în integralitate din gentili, adică persoane care nu aveau cetăţenie romană. Mai mult, Serghie era unul

dintre sfetnicii de taină ai împăratului. După documentele siriace, el ar fi fost chiar rudă cu cezarul. Alături de el a stat întotdeauna Vah, bunul său prieten, aşezat la rându-i în demnitatea de secundicer. Amândoi „se bucurau de o mare libertate în cuvânt înaintea tronului”.

Erau creştini în taină, lucru pe care l-au aflat şi cei care îi invidiau. Aceştia, plini de invidie, au mărturisit taina împăratului şi acesta de îndată a hotărât să-i pună la încercare. Ca să afle adevărul, Maximian a hotărât ca toţi cei din gardă să aducă jertfe în templul lui Zeus. La momentul stabilit nu i-a găsit pe cei doi sfinţi înăuntru şi, căutându-i, i-a aflat afară cântând imnuri de laudă lui Dumnezeu. I-a obligat mai apoi să intre înlăuntru şi i-a pus să jertfească.

Sfinţii mucenici au început să cânte şi aici din Cartea Psalmilor: „Idolii neamurilor sunt argint şi aur, lucruri făcute de mâini omeneşti: gură au şi nu vor grăi; ochi au şi nu vor vedea. Urechi au şi nu vor auzi că nu este duh în gura lor” (Ps. 134, 15-17). Au urmat chinuri groaznice, cei doi primind în cele din urmă cununa muceniciei.

În anul 431, episcopul Alexandru de Hierapolis, localitate aflată în nordul Siriei, a cheltuit trei sute de pungi de aur pentru a ridica o bazilică în cinstea Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah. Locaşul de închinare s-a zidit în mijlocul stepei siriene, între zidurile cetăţii Rusafa. Acesta a fost momentul de răspândire masivă a cultului celor doi sfinţi mucenici în întregul Orient creştin.

Mărturia ne este dată într-una dintre cele mai complete publicaţii cu privire la viaţa, cultul şi importanţa duhovnicească ale celor doi martiri pe pământul jertfelnic al Siriei: The Barbarian Plain. Saint Sergius between Rome and Iran. Autoarea acestui studiu, prof. Elizabeth Key Fowden, vorbeşte astfel despre o răspândire atât de mare a cultului celor doi sfinţi, încât, din secolul al 5-lea, „influenţa lor a început să iradieze dincolo de Rusafa, peste Siria şi Mesopotamia, ajungând până în Munţii Zagros, Armenia, Egipt şi Galia” (Ibidem, p. 7).

Popularitatea celor doi sfinţi s-a manifestat atât în cult, cât şi în tradiţia hagiografică ulterioară. Aşa se face că autorul sinaxarului închinat Sfântului Atanasie de Clysma a folosit istorisirea morţii Sfinţilor Serghie şi Vah ca model de martirologiu, în care a rânduit replici şi pentru cei doi mucenici. În acest sinaxar, Sfântul Atanasie este un ofiţer de rang înalt, aflat în dregătoria lui Maximian, fiind descoperit, de asemenea, ca slujitor al lui Hristos. Aceleaşi similitudini apar şi în alcătuirea Vieţii Sfântului Victor.

Hagiografii au ajuns la concluzia că Sinaxarul Sfinţilor Serghie şi Vah datează din secolul al 5-lea, fiind scris original în limba siriacă. Textul grecesc îi apar-

ţine lui Sever de Antiohia, fiind legat de frumoasa sa Omilie pentru mucenicii din Rusafa.

Vom reda în cele de mai jos câteva fragmente din textul publicat în lucrarea Patrologia Orientalis (PO), (Tome IV, Fascicule 1, Paris, 1906, pp. 83-94, Homilie LVII) şi în limba română în revista „Mitropolia Olteniei” (nr. 1/2019).

Fragment din Omilia lui Sever de Antiohia despre martiriul Sfinţilor Serghie şi Vah

„Anumiţi oameni răi au scris regelui împotriva lor, acuzându-i şi învinovăţindu-i de fapte urâte, că nu aduceau nici jertfe, nici libaţiuni zeilor. Cu vorbe viclene îl întărâtau pe acela şi spunea despre ei că, mulţumită prieteniei lui, au ajuns într-o asemenea cinstire. La început regele nu a crezut nimic din cele spuse şi de îndată el i-a dus pe cei doi în templul lui Zeus, zeul cel necurat şi cu nume amăgitor. A mâncat împreună cu preoţii săi din jertfele necurate şi a încercat să-i ispitească pe aceşti viteji cu această hrană spurcată.

Atunci a auzit de la dânşii că nu vor jertfi nicidecum idolilor neînsufleţiţi şi chipurilor demonilor celor răi, care «Gură au şi nu vor grăi, ochi au şi nu vor vedea. Urechi au şi nu vor auzi, că nu este duh în gura lor», şi alte lucruri asemănătoare prin care prorocul în Psalmi (Ps. 134, 16-17) râdea de a lor insensibilitate şi nemişcare.

Aprins şi fierbând de mândrie, regele a poruncit să le fie tăiate cingătorile şi să li se ia de pe gât lanţurile de aur, însemnele care se dădeau războinicilor celor mai de cinste. Au fost purtaţi de aici în marş, îmbrăcaţi în haine femeieşti. Însă, în această privinţă, ei au ştiut să i se împotrivească regelui, vorbind prin propriile lor fapte, aceşti martori neînvinşi din nici o parte, care învăţaseră să fie mai înţelepţi decât cei vicleni, cum spune David (Ps. 17, 27), făcând să se întoarcă în bine planurile calomniatorului şi ale slujitorilor săi: «O, tu care lupţi împotriva lui Dumnezeu, socoteşti tu că printr-o înfăţişare femeiască vei putea amărî sufletele noastre neînfricate? Poţi să îmbraci cu forţa trupurile noastre în haine femeieşti, însă nu vei îmbrăca niciodată cu laşitate sufletul nostru sănătos şi drept. Îţi vom arăta faptele pe care le ţinem pentru a adeveri preceptele şi poruncile pe care Dumnezeu ni le-a dat nouă prin Moise: ca bărbatul să nu îmbrace haine femeieşti (Deut. 22, 5). Dacă într-adevăr cele femeieşti nu împiedică nicidecum pe femeile cele curajoase să iasă cu inimă bărbătească la lupta pentru credinţă (evséveia) şi să primească coroana biruinţei asupra calomniatorului, la fel această haină nu ne putem schimba nicidecum, prin ridicol, sufletele? Nu vezi tu oare că ea se depărtează de pe trupurile noastre, care înaintează cu putere (vigoare) şi că nicidecum nu ni se potriveşte? Şi el (trupul) o respinge cu totul ca şi cum nu-i este cunoscută. Însă nouă nici pe

departe nu ne pasă de aceasta, căci ne ridicăm spre cugetări înalte şi într-o clipă imităm foarte bine pe Domnul şi Mântuitorul Iisus Hristos. (...) Căci asemenea Lui, care a purtat pentru noi spini şi mărăcini, şi noi, prin răbdare şi curaj în lupta mucenicească, ne încăpăţânăm şi dispreţuim efeminarea şi frica în aceste haine femeieşti. Căci Hristos va arăta puterea lui Dumnezeu Tatăl prin fapte asemănătoare».”

Sărbătoriţi pretutindeni

Cultul Sfinţilor Serghie şi Vah s-a răspândit în întreaga lume. În Orient, mitropolitul Ahudemmeh de Tagrit (sec. VII) a ridicat o nouă bazilică în cinstea lor, replică a celei de la Rusafa, în mijlocul stepei de la nord-est de Irak. Dorinţa lui era să-şi ferească episcopia de raidurile beduinilor.

Sfântul Serghie este cinstit la sirienii de răsărit în zilele de 1 octombrie, 3 şi 6 mai, 9 decembrie şi mai cu seamă în 7 octombrie.

Amintim, de asemenea, că Sever de Antiohia a scris în cinstea celor doi sfinţi o omilie, rostită la 7 octombrie 514. Textul se găseşte tradus din siriacă de profesorul Rubens Duval în colecţia Patrologia Orientalis (IV, 1, 1908, pp. 83-94, Omilia LVII).

Capetele celor doi sfinţi au fost aduse în ţara noastră de către domnitorul Neagoe Basarab şi depuse la Mănăstirea Curtea de Argeş. Raclele sfintelor moaşte au fost făcute din porunca arhierească a episcopului Iosif de Argeş, cu sprijinul creştinilor binevoitori din oraşul Piteşti, în anul 1867, ca semn de recunoştinţă pentru binefacerile primite prin ale lor sfinte rugăciuni.

În anul 1949, la 25 octombrie, prin hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, sfintele moaşte au fost aduse la Craiova şi depuse în Catedrala Mitropolitană „Sfântul Dumitrie” din Craiova, în timpul vrednicului de pomenire Firmilian, mitropolitul Olteniei.

Pr. Ioniță Apostolache: Sfinţii Serghie şi Vah - Sfetnici ai împăratului Maximian şi martiri ai lui Hristos

În vremea marilor persecuţii ale împăraţilor romani au existat foarte mulţi oameni care au ajuns martiri, pentru că deşi erau respectaţi de oameni şi iubiţi de conducători, nu au vrut să renunţe la credinţa creştină şi la închinarea lui Hristos, în dauna zeilor timpului. Între aceşti martiri se numără şi tinerii Serghie şi Vah care din prieteni şi sfetnici ai împăratului Maximian, au devenit martiri pentru Hristos. Pe aceştia îi prăznuieşte astăzi Biserica noastră Ortodoxă.

În vremea împăratului Maximian, doi tineri destoinici, cetăţeni romani, Serghie şi Vah, unul primicer, iar cel de al doilea secundicer, din şcoala centiliilor, s-au străduit din răsputeri să slujească cu mult devotament şi dăruire stăpânului lor.

Devotaţi îndatoririlor ce îi lega de societate, cei doi au câştigat dragostea lui Maximian, încât acesta devenise aproape nedespărţit de ei, împrietenindu-se cu ei şi luându-şi-i sfetnici pentru fiecare moment sau decizie dificilă.

Iubitori, în ascuns de Hristos

În tot acest timp, tinerii Serghie şi Vah erau iubitori ai credinţei creştine şi cinstitori ai lui Hristos, dar toate se întâmplau în ascuns, pentru a nu supăra pe împărat, care era aprig persecutor al creştinilor.

Deşi ei şi-au dorit ca văpaia credinţei lor să rămână în ascuns, cei de pe lângă palatul lui Maximian, care îi individiau pentru întâietatea pe care le-o acorda împăratul, au adus la cunoştinţă lui Maximian faptul că iubiţii săi slujitori nu se

închină idolilor, ci se închină lui Hristos, „fiul teslarului, tâlharul răstignit între tâlhari“.

La început, împăratul nu a vrut să creadă aceste zvonuri şi pentru a se convinge, a pregătit un mare praznic în cinstea lui Zeus, ocrotitorul Romei la care trebuia să participe şi să aducă jertfe toţi înalţii prelaţi ai imperiului. Împăratul era interesat în mod special de reacţia celor doi sfetnici ai săi.

Îmbrăcaţi în haine femeieşti şi batjocoriţi pentru nesupunere

La momentul jertfelor, Serghie şi Vah au rămas afară, refuzând cultul lui Zeus. Ei au fost foarte hotărâţi şi au respins orice posibilitate de a aduce jertfă idolilor, chiar dacă au gândit că acest gest îi va costa prietenia cu împăratul. Nici la sfatul celor prezenţi nu au cedat şi nu au făcut aceasta, argumentând cu o determinare care a uimit pe toţi cei prezenţi. „Avem un Dumnezeu în cer, nemincinos, adevărat şi viu. El nu este nesimţitor ca idolii voştri. Noi Aceluia ne închinăm“, au zis ei împăratului. Pentru că nu au voit să aducă jertfe, li s-au luat toate rangurile, apoi au fost îmbrăcaţi în haine femeieşti şi purtaţi prin toată cetatea, şi batjocoriţi.

Cu toate acestea, pentru că îi aprecia şi le cunoştea isteţimea şi fidelitatea lor, împăratul a căutat să-i câştige din nou, cu vorbe frumoase şi cu promisiuni mari. Nici de această dată sfinţii nu au cedat, pentru că nu voiau ca pentru dragostea împăratului să cadă din dragostea cea veşnică şi pentru cinstea pământească să se lepede de cinstea cea cerească. Astfel, tinerii credincioşi au devenit şi mai aprigi mărturisitori ai creştinismului şi au grăit şi mai hotărât împotriva credinţei celei idoleşti.

I s-au bătut scânduri pline de cuie în picioare, fiind forţat să meargă pe ele

Atunci tinerii mărturisitori au fost duşi de ostaşii lui Maximian în cetatea Varvalisa, aflată pe marginea Eufratului, locul în care guverna împăratul Antioh, groaznic chinuitor al creştinilor. Acesta îi cunoştea pe tineri, pentru că fusese rânduit în această demnitate datorită mijlocirii celor doi.

În drumul spre cetatea lui Antioh, unde aveau să pătimească, tinerilor Serghie şi Vah li s-a arătat îngerul, care le-a vestit că Domnul le este aproape. „Pentru nevoinţa voastră veţi lua cununile biruinţei de la Domnul Iisus Hristos, care va fi alături de voi în suferinţa voastră, dându-vă ajutorul Său până ce îl veţi călca pe vrăjmaşul diavol sub picioarele voastre“, le-a spus îngerul.

Cei care i-au purtat pe Serghie şi Vah până în cetatea vecină Eufratului au predat lui Antioh şi o scrisoare trimisă de Maximian prin care cerea acestuia, pent-

ru cei doi, milă, dacă se pocăiesc şi moarte, dacă refuză să-L părăsească pe Domnul lor.

Nici de această dată Serghie şi Vah nu s-au lepădat de Hristos şi au preferat moartea în locul unei vieţi pământeşti în care să aducă jertfe idoleşti.

Cei doi au rezistat mult timp chinurilor la care au fost supuşi, dar, în final, Sfântul Vah şi-a dat duhul în urma cruntelor bătăi pe care le-a primit, iar Sfântului Serghie i s-au bătut scânduri pline de cuie în picioare, fiind forţat să meargă pe ele. Văzând cei necredincioşi că încă rezistă, în final l-au decapitat.

„Am aşteptat pe Domnul care, căutând spre mine, a auzit rugăciunea mea şi m-a scos din groapa necazului şi din tina ticăloşiei şi a pus pe piatră picioarele mele şi a îndreptat paşii mei“ - acestea au fost ultimile cuvinte ale Sfântului Serghie, în timp ce suferea chinurile morţii.

Îngropaţi în cetatea Rosafa

Trupurile celor doi mucenici au fost luate şi îngropate cu grijă de către creştini. Trupul şi capul Sfântului Serghie au fost îngropate pe locul unde şi-a dat sufletul, în cetatea Rosafa, iar tradiţiile locale ne informează că la început, în fiecare an, în ziua prăznuirii Sfântului Serghie, fiarele sălbatice părăseau adâncurile pădurilor, veneau la mormântul sfântului şi schimbând cruzimea în blândeţe de miel, nevătămând pe nimeni, cu sfială înconjurau acel loc şi apoi plecau iar în pustia lor.

După repetate vedenii ale creştinilor din acele zone, trupurile sfinţilor au fost descoperite şi puse la loc de cinste în biserica ce a fost zidită acolo, în cinstea celor doi sfinţi.

Biserica „Sfântul Serghie“ este o biserică bizantină datând din secolul al V-lea, care se află în ruină. Acest lăcaş a fost unul dintre marile centre de pelerinaj ale vremii. Cu timpul, însă, a devenit ţinta disputelor repetate dintre creştini şi musulmani. Astăzi, oraşul Rosafa, situat în inima Siriei este împreună cu Biserica sfântului, un deosebit punct de atracţie turistică, ruinele păstrând încă vii amintirile de altădată.

Ocrotitorii Olteniei

Capetele celor doi sfinţi au fost aduse în ţara noastră de către domnitorul Neagoe Basarab şi depuse la Mănăstirea Curtea de Argeş. Raclele sfintelor moaşte au fost făcute din porunca arhierească a episcopului Iosif de Argeş, cu sprijinul

creştinilor binevoitori din oraşul Piteşti, în anul 1867, ca semn de recunoştinţă pentru binefacerile primite prin ale lor sfinte rugăciuni.

În anul 1949, la 25 octombrie, prin hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, sfintele moaşte au fost aduse la Craiova şi depuse în Catedrala mitropolitană „Sfântul Dumitru“ din Craiova, în timpul Înalt Preasfinţitului Firmilian, mitropolitul Olteniei.

Mănăstirea Sfinţilor din Maaloula - Mănăstirea Mar Sarkis

O altă oază duhovnicească închinată Sfinţilor mucenici este Mănăstirea „Sfinţii Serghie şi Vah“, numită de localnici Mar Sarkis. Lăcaşul se află în localitatea siriană Maaloula, fiind unul dintre punctele turistice ale Siriei. Numele localităţii provine dintr-un cuvânt aramaic ce înseamnă intrare, pentru că este situată la intrarea într-un defileu strâmt.

Mănăstirea a fost construită în secolul al IV-lea, pe ruinele unui vechi templu păgân, având o formă simplă, asemănătoare celor ridicate în cinstea martirilor vremii. Numele şi l-a luat de la Sfântul Serghie - Sarkis în limba siriană.

Mănăstirea există şi astăzi, ducând cu ea povara anilor de istorie şi prezenţa continuă în comuniunea de rugăciune cu Sfinţii mucenici.

Cinstiţi de timpuriu în Răsărit

Sfinţii au ajuns, în scurt timp, să fie cinstiţi într-un mod cu totul aparte de către creştinii din Răsărit.

În anul 431, episcopul Alexandru de Hierapolis a ridicat o mare biserică creştină în cinstea Sfântului Serghie, chiar deasupra mormântului său. La scurt timp după aceasta, oraşul Rosafa a devenit oraş episcopal. Marele împărat creştin Iustinian a schimbat numele oraşului, numindu-l Sergiopolis, în cinstea lui Serghie. Tot acum, oraşul a fost ridicat la rangul de arhidiecez, purtând hramul „Sfinţii Serghie şi Vah“.

La biserica Sfinţilor din Rosafa (acum Sergiopolis), se adunau frecvent mulţi pelerini dornici să se închine celor doi tineri sfinţi. Cei doi martiri au devenit protectorii armatei bizantine, precum şi ocrotitori ai numeroaselor biserici din Răsărit.

În Apus, cinstirea lor a început într-un mod special în timpul papei Gelasius I, cel care i-a introdus în cult. Sfântul Serghie este încă cinstit de nomazii creştini din deşertul sirian, care îl au ca ocrotitor întru necazuri şi ispite.

Pr. Sergiu Popescu - Pilda de mărturisire a Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah

Luna octombrie aduce de fiecare dată cu ea bucuria prăznuirii celor dintâi între mucenici, Sfinţii Serghie şi Vah. Închinaţi cu moaştele în Catedrala Mitropolitană „Sfântul mare mucenic Dimitrie” din Craiova şi ocrotitori ai Facultăţii de Teologie din Bănie, cei doi mucenici au dus o viaţă aleasă despre care suntem datori noi cei de astăzi să facem mărturie.

La sfârşitul secolului al III-lea, Imperiul Roman a cunoscut o perioadă de profunde transformări politice şi administrative, transformări care au început odată cu urcarea pe tronul imperial a lui Diocleţian (284- 305), militar de carieră, capabil, bun organizator, dar în acelaşi timp rece şi un crud adversar al creştinilor pe care i-a persecutat, dând împotriva lor patru edicte de persecuţie.

Pentru a putea conduce mai uşor, Diocleţian a împărţit puterea cu un vechi camarad de arme, Maximian. Acesta a primit conducerea părţii occidentale a imperiului (cu capitala la Roma), Orientul (cu capitala la Nicomidia) rămânând sub guvernarea lui Diocleţian.

Degradarea politică, ca preţ pentru mărturisirea credinţei

Pentru creştinii din Răsărit şi din Apus, urcarea pe tron a celor doi augusti a însemnat începutul unei noi perioade de persecuţii, poate una din cele mai lungi şi mai sângeroase din istoria creştinismului.

Printre numeroşii creştini care au suferit acum moarte martirică se numără şi Sfinţii Serghie şi Vah. Aceştia erau de neam roman, mari senatori şi cu funcţii înalte (Serghie era primicer din şcoala centiliilor, iar Vah era secundicer din aceeaşi şcoală) la curtea împăratului Maximian, ai cărui sfătuitori şi sfetnici apropiaţi erau. Nedorind să-l supere pe împărat, a cărui mânie şi ură împotriva creştinilor erau cunoscute, cei doi sfetnici şi-au ascuns un timp credinţa. Însă atunci când au fost acuzaţi înaintea augustului de alţi slujbaşi de la curtea imperială (din invidie pentru cinstea, prietenia şi respectul pe care le arăta Maximian celor doi) că sunt creştini, aceştia L-au mărturisit pe Hristos; fiind îndemnaţi de împărat (pentru a nu fi pedepsiţi şi pentru a risipi această „acuzaţie") să se închine idolilor, să le aducă jertfă şi să mănânce din cele jertfite în timpul unei mari ceremonii închinate zeilor protectori ai Romei, cei doi au răspuns: „Avem în cer un Dumnezeu care nu minte, un Dumnezeu adevărat şi viu, care pe toată lumea o cuprinde şi nu este nesimţitor la fel ca idolii voştri şi noi Aceluia ne închinăm".

Pătimirile Sfinţilor Serghie şi Vah

Întristat şi mâniat că aceşti nobili şi sfetnici apropiaţi ai săi au îndrăznit să nu-i îndeplinească porunca, împăratul a poruncit să le fie luate semnele nobiliare, să fie îmbrăcaţi în haine femeieşti şi să li se pună pe umeri cercuri de fier; aşa au fost purtaţi prin cetate, spre râsul şi batjocura tuturor. A încercat apoi Maximian să-i convingă să renunţe la Hristos, promiţându-le în schimb recăpătarea statutului şi a privilegiilor anterioare. Zadarnic a încercat împăratul, căci Serghie şi Vah nu au vrut să cadă din dragostea lui Dumnezeu şi să piardă bunătăţile cele veşnice pentru bunătăţile cele vremelnice.

Atunci au fost trimişi în părţile Răsăritului, la ighemonul Antioh, cumplit chinuitor al creştinilor, spre a fi siliţi să se lepede de Hristos din frică; dacă nu se supuneau, urmau să fie chinuiţi, dar nu înaintea ochilor împăratului, ci în ţinuturi cât mai îndepărtate ale imperiului. Aşa au plecat sfinţii din Roma, în lanţuri, trecând prin multe cetăţi până când au ajuns în cetatea Varvalisa (sau Barbalison), pe malurile Eufratului, nu departe de Antiohia Siriei, unde stăpânea Antioh.

Pentru că nici acum nu au vrut să jertfească idolilor şi să se lepede de Hristos, Sfântul Serghie a fost aruncat în temniţă, iar Vah a fost bătut fără milă până când i-a căzut carnea de pe oase, iar pântecele i-a fost despicat; aşa şi-a dat sfântul sufletul său în mâinile Domnului. Deşi ucigaşii săi au vrut să-i arunce trupul

afară din cetate şi să fie dat fiarelor şi păsărilor, Dumnezeu a rânduit altfel, mai mulţi credincioşi luându-i trupul şi îngropându-l cu cinste într-o peşteră.

A doua zi, ighemonul a poruncit ca şi Sfântul Serghie să fie adus la judecată. În zadar a încercat ighemonul să-l convingă să renunţe la Hristos. L-a supus atunci la chinuri cumplite, poruncind ca să fie încălţat cu încălţăminte de fier, cu piroane lungi şi ascuţite care au străpuns tălpile sfântului. L-au obligat apoi să alerge înaintea trăsurii ighemonului cale de nouă stadii, ajungând până în cetatea Sur. A fost aruncat din nou în temniţă, unde îngerul Domnului i-a vindecat picioarele de răni. A doua zi a fost supus aceloraşi chinuri cumplite, fiind dus în cetatea Rosafa (în partea centrală a Siriei de astăzi) şi osândit la moarte, fiindu-i tăiat capul cu sabia. Se întâmpla aceasta în ziua de 7 octombrie a anului 296. Trupul lui a fost îngropat de credincioşii din acele locuri, la mormântul său săvârşindu-se numeroase minuni.

Moaştele Sfinţilor Serghie şi Vah au fost mutate în anul 431 într-o biserică ridicată (chiar deasupra mormântului Sfântului Serghie) în cinstea lor, prin străduniile episcopului Alexandru de Hierapolis; ruinele acestei biserici se mai văd şi astăzi. Creştinii din cetatea Rosafa au hotărât atunci să fie prăznuită pomenirea lor în fiecare an, în ziua de 7 octombrie.

Tradiţia spune că în fiecare an în această zi fiarele sălbatice, ieşind din pustiile dimprejurul acelui loc, unde zăcuse mai înainte trupul Sfântului Serghie, îşi schimbă cruzimea lor de fiară în blândeţe de miel, încât nu rănesc pe nimeni, nici pe oameni, nici pe dobitoace, ci cu sfială înconjoară acel loc sfânt şi iarăşi se întorc în pustia lor.

Ca o dovadă a cultului deosebit pe care-l aveau pentru Sfinţii Serghie şi Vah, creştinii din Rosafa au cerut împăratului Justinian (527-565) să schimbe numele oraşului lor în Sergiopolis; împăratul le-a acceptat cererea, iar urbea a devenit şi reşedinţă arhiepiscopală; mai mult decât atât, Sfinţii Serghie şi Vah au devenit protectorii armatei bizantine, precum şi ocrotitori ai mai multor biserici din Răsărit. Şi astăzi, creştinii din deşertul sirian îi au ca ocrotitori pe cei doi tineri martiri ai lui Hristos, Sfinţii Serghie şi Vah.

Închinaţi cu moaştele în Cetatea Băniei

Capetele celor doi sfinţi au fost aduse în ţara noastră, la începutul secolului al XVI-lea, de către Sfântul Neagoe Basarab, domnitorul Ţării Româneşti, fiind aşezate la Mănăstirea Curtea de Argeş.

În 1867, episcopul Iosif al Argeşului, cu ajutorul creştinilor binevoitori din oraşul Piteşti, a reuşit să le aşeze în racle noi, frumos împodobite.

La 25 octombrie 1949, prin hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, mitropolitul Firmilian al Olteniei (1947-1972) a adus sfintele moaşte la Craiova, fiind depuse în Catedrala „Sfântul Dumitru” din oraş.

„Celor ce lui Hristos au slujit neîncetat cu dragoste curată, vitejilor ostaşi ai Cuvântului să le aducem laudă luminată, pe Serghie să-l fericim că s-a înnvrednicit de cununa cea neveştejită, şi împreună cu el şi pe Vah cel întru răbdare a adus roadă sfinţită, ca cei ce v-aţi unit într-un gând, suindu-vă la cele cereşti, rugaţi-vă Domnului să ne dăruiască milele Sale dumnezeieşti” (Troparul sfinţilor).

Vasile Robert Nechifor - Mucenicii Serghie şi Vah, cinstiţi în biserica din incinta Palatului Cotroceni

08 oct, 2020

Biserica din incinta Palatului Cotroceni şi-a sărbătorit ieri, 7 octombrie, al doilea hram, Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah. Ocrotitorii spirituali au fost cinstiţi în mod solemn prin săvârşirea Sfintei Liturghii de către un sobor de slujitori, sub protia părintelui arhimandrit Irineu Dogaru, eclesiarhul bisericii. Sfântul locaș adăpostește o raclă cu fragmente din moaștele celor doi mucenici.

Sfinţii mari mucenici Serghie şi Vah au fost sărbătoriţi ieri la biserica din incinta Palatului Cotroceni, aşezată sub ocrotirea lor de la ctitorirea sa din anul 1681, de către voievodul Şerban Cantacuzino.

Cinstirea lor a început din ajun, când a fost săvârşită slujba Vecerniei unită cu Litia şi Acatistul Sfinţilor mucenici. În ziua de prăznuire a ocrotitorilor spirituali, Sfânta Liturghie a fost oficiată de un sobor de preoţi sub protia părintelui arhimandrit Irineu Dogaru, eclesiarhul bisericii, din care au făcut parte şi părintele consilier Ginel Aurelian Ivan, de la Sectorul cimitire, monumente şi servicii funerare al Arhiepiscopiei Bucureştilor, împreună cu alţi slujitori din cadrul eparhiei.

În cuvântul de învăţătură, părintele arhimandrit a evocat viaţa şi suferinţele sfinţilor ocrotitori, mucenicii Serghie şi Vah, punctând momentele importante din istoria cultului celor doi sfinţi: *„Aceşti doi sfinţi mari mucenici au trăit la sfârşitul secolului al treilea, suferind moarte martirică în timpul domniei împăratului Maximian. Ei făceau parte din elita statului, fiind comandanţi ai gărzii imperiale. Erau foarte iubiţi de împărat, neputând să îi osândească el însuşi, trimiţându-i în părţile răsăritene la ighemonul Antioh. Când au ajuns în cetatea Sur, au fost torturaţi, suferind moarte martirică, mai întâi Vah, apoi prietenul său Serghie. Sfintele lor moaşte au fost cinstite în special din timpul împăratului Iustinian, care a construit la Constantinopol celor doi mucenici o biserică cunoscută sub denumirea «mica Sfânta Sofia». De atunci, cultul lor s-a dezvoltat. Sfântul voievod Neagoe Basarab a adus în Ţara Românească sfintele lor moaşte, mai precis capetele lor, pe care le-a aşezat la Mănăstirea Curtea de Argeş, care au fost mutate apoi la catedrala din Craiova. În anul 2009, la târnosirea acestui locaş, cu binecuvântarea Preafericitului părinte patriarh Daniel, am primit în dar fragmente din moaştele celor doi sfinţi, fiind singura biserică din zona Capitalei care deţinea acest tezaur spiritual”.*

Totodată, eclesiarhul bisericii a reliefat istoria zbuciumată a sfântului locaş care şi-a sărbătorit hramul: *„Ca în fiecare an, biserica din incinta Palatului Cotroceni îşi sărbătoreşte hramul de toamnă, pentru că hramul principal al acestui locaş de rugăciune este «Adormirea Maicii Domnului». Acest hram, închinat Sfinţilor Serghie şi Vah, este hramul vechii bisericuţe pe care Şerban Cantacuzino a găsit-o aici când s-a refugiat în codrii de la Cotroceni. Drept mulţumire adusă lui Dumnezeu pentru faptul că a scăpat de urmăritori, a decis să ridice o mănăstire închinată Adormirii Maicii Domnului, dar a păstrat şi hramul vechiului schit, «Sfinţii mucenici Serghie şi Vah», mai ales că fuga sa în acest loc s-a întâmplat chiar în ziua de sărbătorire a martirilor, la 7 octombrie. Biserica aceasta a trecut prin multe. A cunoscut momente de înălţare, dar şi de decădere, dar cea mai cruntă lovitură a avut loc în anul 1984, când regimul comunist a decis distrugerea bisericii. Până în anul 2003, locul a fost pustiu. În acel an a început reconstrucţia sfântului locaş, avându-se în vedere crearea unui mausoleu al familiei Cantacuzino, aici fiind readuse osemintele ctitorilor, voievodul Şerban Cantacuzino şi familia sa. La 11 octombrie 2009, Preafericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a târnosit biserica, de atunci săvârşindu-se Sfânta Liturghie, biserica fiind deschisă credincioşilor fără restricţii”.*

La sfârşitul Sfintei Liturghii, a fost săvârşită o slujbă de pomenire pentru ctitorii sfântului locaş trecuţi la Domnul.

ZIARUL LUMINA

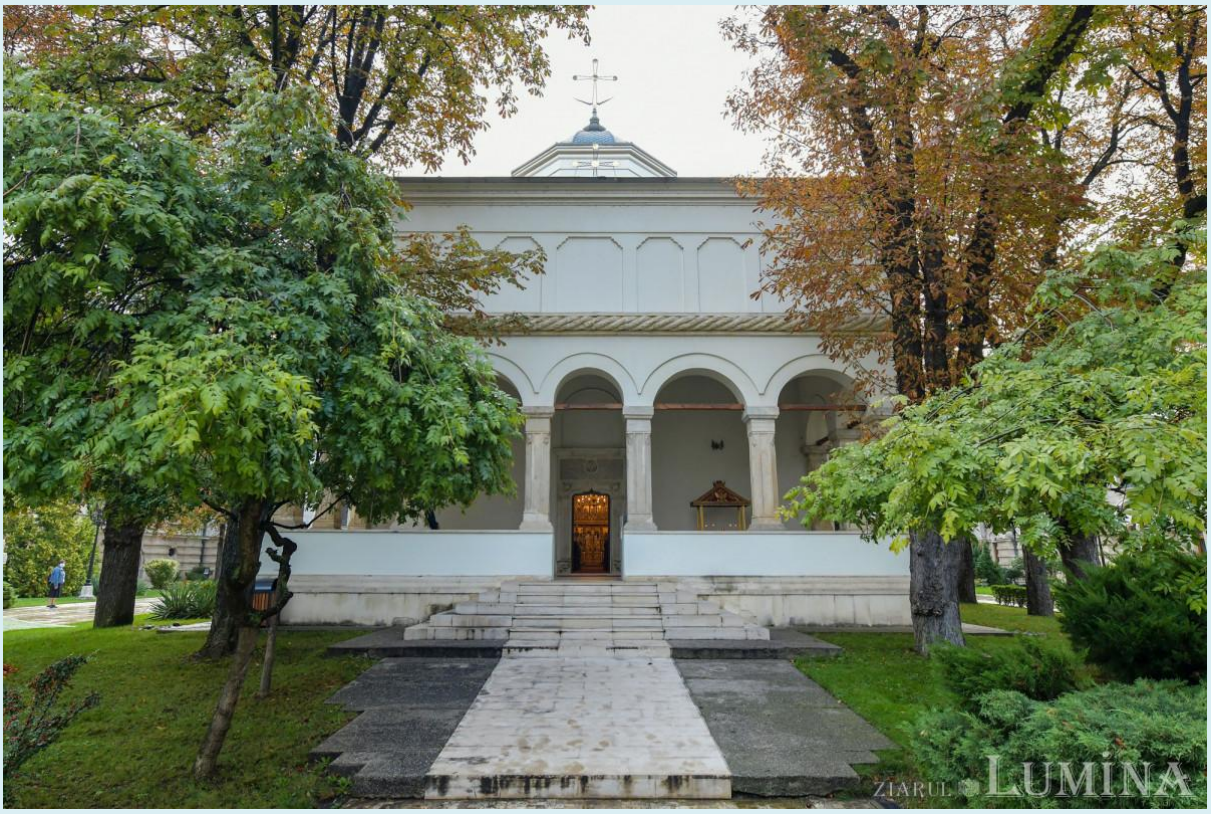
ZIARUL LUMINA

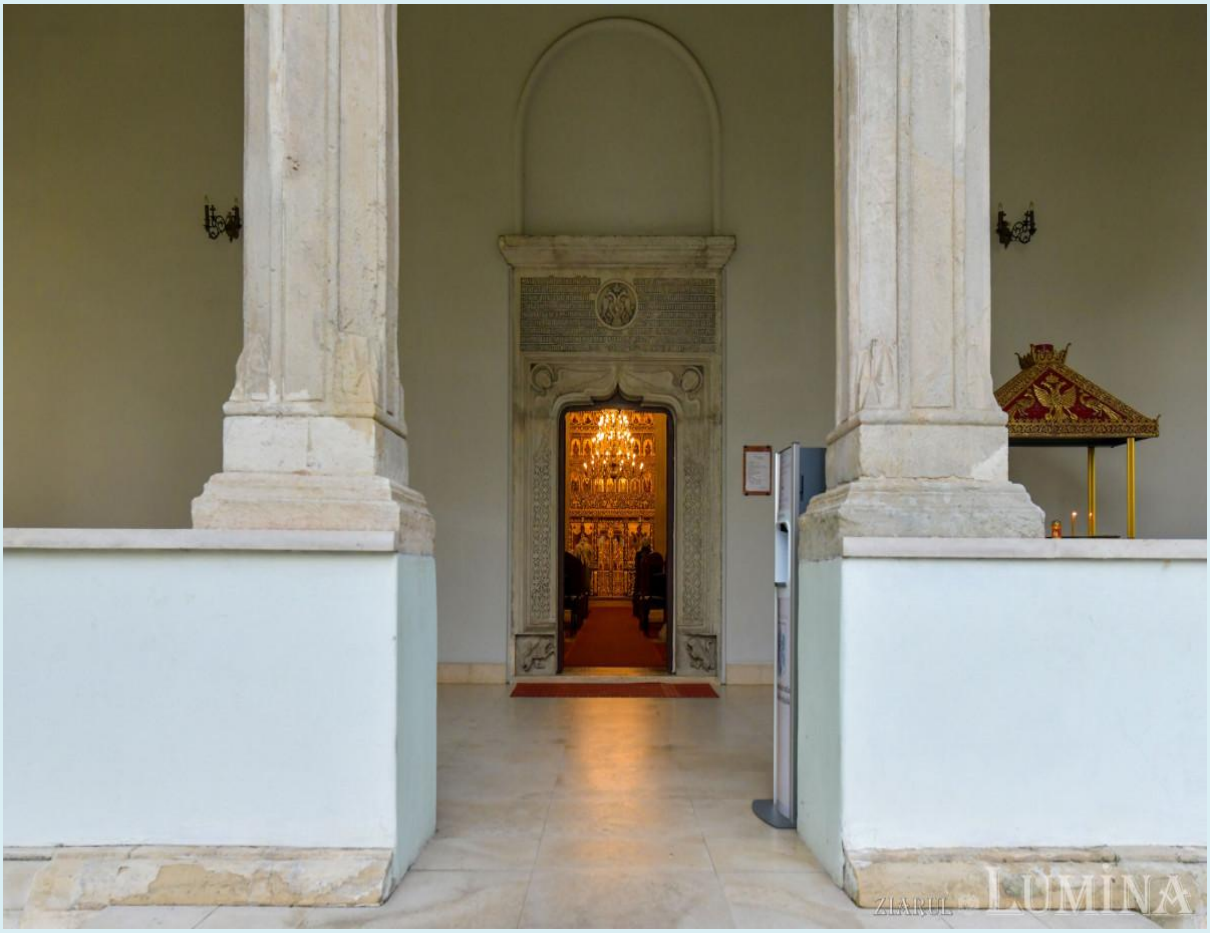
ZIARUL LUMINA

ZIARUL LUMINA

ZIARUL LUMINA

ZIARUL LUMINA

ZIARUL LUMINA

ZIARUL LUMINA

LUMINA

LUMINA

MORMÂNTUL LUI SERBAN CANTACUZINO (1634-1688)
DOMN AL TĂRII ROMÂNEȘTI (1678-1688)
CTITOR AL MĂNĂSTIRII COTROCENI (1679-1682)
ZIARUL LUMINA

ZIARUL LUMINA

Sursa:
https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/stiri/mucenicii-serghie-si-vah-cinstiti-in-biserica-din-incinta-palatului-cotroceni-157669.html

Wikipedia - Serghie și Vah

Serghie (sau Sergius) și Vah (sau Bacchus) au fost soldați romani creștini din secolul al IV-lea venerați ca sfinți și martiri de către Bisericile Catolică, Ortodoxă și Ortodoxă Orientală. Ziua lor de prăznuire este 7 octombrie.

Potrivit hagiografiei lor, Serghie și Vah au fost ofițeri în armata lui Galerius și s-au aflat la mare cinste până când s-a aflat că practicau creștinismul în secret. Ei au fost apoi pedepsiți sever, Vah a murit în timpul torturii, iar Serghie a fost în cele din urmă decapitat. Cu toate acestea, din cauza anacronismelor istorice, hagiografia lor este considerat anistorică.

Serghie și Vah au fost foarte populari în Antichitatea târzie, iar biserici în cinstea lor au fost construite în mai multe orașe, inclusiv la Constantinopol și la Roma. Prietenia strânsă dintre cei doi este evidențiată în hagiografii și tradiții, ceea ce-i face să fie considerați unul dintre cele mai faimoase exemple de perechi de sfinți.

Această apropiere l-a determinat pe istoricul John Boswell să sugereze că relația lor a fost una romantică; deși alți istorici au respins această teorie, ea a condus la venerarea populară a lui Serghie și Vah în comunitățile de homosexuali creștini.

În mănăstirea aferentă Bisericii Santi Sergio e Bacco din Roma a trăit episcopul Inocențiu Micu-Klein după retragerea sa de la Blaj.

Legendă

Povestea sfinților este relatată în textul grecesc cunoscut sub numele de Patimile lui Serghie și Vah. Martiriul lor ar avea loc potrivit acestei relatări în timpul domniei împăratului roman Galerius (305-311), deși povestea conține o serie de contradicții și nepotriviri care face dificilă această datare. Textul ar data de la mijlocul secolului al V-lea.

Potrivit textului, Serghie și Vah erau cetățeni romani și ofițeri de rang înalt în Armata Romană, dar s-a descoperit că erau creștini atunci când au încercat să evite să însoțească un funcționar roman într-un templu păgân, împreună cu restul gărzii sale de corp. După ce au refuzat să aducă ofrande lui Jupiter în prezența lui Galerius, ei au fost umiliți public: au fost înlănțuiți, îmbrăcați în haine femeiești și purtați prin oraș.

Galerius i-a trimis apoi la Barbalissos în Mesopotamia pentru a fi convinși să renunțe la creștinism de Antiochus, comandantul militar de acolo și un vechi prieten al lui Serghie. Antiochus nu a putut să-i convingă să renunțe la credința lor, iar Vah a fost bătut până la moarte. Spiritul lui Vah i-a apărut a doua zi lui Serghie și l-a încurajat să rămână puternic pentru ca ei să rămână împreună pentru totdeauna. În următoarele zile, Serghie a fost, de asemenea, torturat și în cele din urmă executat la Resafa, unde moartea lui a fost marcată de întâmplări miraculoase.

Existență reală

Patimile, text plin de apariții supranaturale și anacronisme istorice, a fost respins ca o sursă istorică de încredere. Lucrarea a fost datată la mijlocul secolului al V-lea și nu există nici o altă dovadă pentru cultul lui Serghie și Vah înaintea anului 425, la peste un secol după ce s-a spus că ar fi murit. Ca atare, există îndoieli serioase cu privire la existența lor reală.

Nu există nici o dovadă solidă pentru folosirea unei schola gentilium de către Galerius sau de orice alt împărat înainte de Constantin I și, având în vedere faptul că persecutarea creștinilor începuse în armată cu mult timp înainte, este foarte puțin probabil că practicanți în secret al creștinismului ar fi putut pătrunde în garda imperială. În cele din urmă, nu există dovezi care să susțină existența unor călugări care trăiau în apropiere de Eufrat în secolul IV-lea și care, așa cum se afirmă în Patimile, ar fi recuperat trupul lui Vah.

În schimb, savantul italian Pio Franchi de Cavalieri a susținut că Patimile lui Serghie și Vah s-a bazat pe un text anterior pierdut despre patimile lui Juventinus și Maximinus, doi sfinți martirizați în timpul domniei împăratului Iulian apostatul în 363. El a menționat în special că pedeapsa defilării prizonierilor îmbrăcați în haine femeiești reflectă modul de tratament al soldaților creștini din timpul lui Iulian.

Istoricul David Woods observă în continuare că Historia Nova a lui Zosimos include o descriere a pedepsirii de către Iulian a militarilor dezertori într-o manieră identică, întărind în continuare argumentul că autorul Patimilor lui

Serghie și Vah a preluat materialul din poveștile martirilor din vremea lui Iulian, mai degrabă decât din poveștile martirilor din vremea lui Galerius.

Woods susține că tradiția martiriului sfinților este o invenție ulterioară atașată unor relicve obscure din secolul al V-lea și că Patimile este un text ficțional compus după ce cultul lor a devenit popular. El concluzionează că "martirii Serghie și Vah nu au existat în realitate".

Popularitate și venerare

Cinstirea celor doi sfinți datează din secolul al V-lea. Un altar dedicat lui Serghie a fost construit la Resafa (redenumit Sergiopolis în jurul anului 425), dar nu există nici o dovadă că ar fi existat un cult mai vechi al său sau al lui Vah. Cultul lor s-a dezvoltat rapid la începutul secolului al V-lea, în perioada de extindere a cultului martirilor, mai ales a martirilor militari. Altarul din Resafa a fost construit din chirpici la porunca episcopului Alexandru de Hierapolis. Pasiunea a fost datat de la mijlocul secolului al V-lea, pe motiv că acesta descrie construirea unui astfel de altar ca și cum ar fi un eveniment petrecut relativ recent. Altarul original a fost înlocuit cu o structură de piatră, mai rezistentă, în anul 518; acest nou altar a fost patronat de către importante personalități politice, inclusiv împăratul roman Iustinian I, regele Khosrau al II-lea al Persiei Sasanide și Al-Mundhir, conducător al gassanizilor.

În mod tradițional, sărbătoarea Sfinților Serghie și Vah a fost celebrată pe 7 octombrie în Occident. În calendarul tridentin ei erau sărbătoriți în aceeași zi cu Papa Marcu și cu martirii Marcellus și Apuleius. În 1716 această zi a devenit sărbătoarea Sfintei Fecioare Maria, Regina Rozariului, iar comemorarea lui Serghie, Vah și a celorlalți sfinți a fost mutată pe 8 octombrie. Sărbătorirea lor a fost restabilită pe data de 7 octombrie, în 1969.

În Imperiul Bizantin, ei au fost venerați ca protectori ai armatei. Împăratul Iustinian I le-a dedicat o mare biserică de mănăstire din Constantinopol, Mica Hagia Sophia, probabil în 527.

Potrivit legendei, în timpul domniei lui Iustin I, nepotul său, Iustinian, a fost acuzat de complot împotriva tronului și a fost condamnat la moarte, dar a evitat după exemplul Sfinților Serghie și Vah să apară în fața lui Iustin și să-și pledeze nevinovăția. El a fost eliberat și i s-a redat titlul de cezar, iar în semn de recunoștință a promis că le va dedica celor doi sfinți o biserică odată ce va ajunge împărat. Construirea acestei biserici a Sfinților Serghie și Vah, între 527 și 536 AD (cu doar puțin timp înainte de construirea Catedralei Sfânta Sofia între 532 și 537), a fost una dintre primele activități ale domniei lui Iustinian I.

Serghie a fost un sfânt foarte popular în Siria și Arabia. creștină. Orașul Resafa, care a devenit un sediu episcopal, a primit numele de Sergiopolis și a păstrat moaștele sfântului într-o bazilică fortificată. Resafa s-a dezvoltat în timpul împăratului Iustinian și a devenit unul dintre cele mai mari locuri de pelerinaj din Orient. Au fost construite multe alte biserici dedicate sfântului Serghie, sărbătorit uneori împreună cu Vah. O biserică dedicată Santi Sergio e Bacco a fost construită în Roma în secolul al IX-lea. Arta creștină îi reprezintă pe cei doi sfinți ca soldați în haine militare, cu ramuri de palmier în mâini. Sărbătoarea lor are loc pe 7 octombrie, iar în "Sacramentarium" al Papei Ghelasie li se atribuie o liturghie. Nomazii din deșert îl consideră pe Serghie ca un sfânt patron.

Potrivit tradițiilor Bisericii Armene, Serghie, sau Sarkis, a fost venerat ca un general creștin în Armata Romană. El a fost martirizat împreună cu fiul său, Martyros, pentru mărturisirea credinței lor în Hristos. Sărbătoarea este precedată de o perioadă de trei zile de post.

Prietenia strânsă dintre cei doi este evidențiată puternic în hagiografie și în tradiții, ceea ce-i face să fie considerați unul dintre cele mai faimoase exemple de perechi de sfinți; cercetătorul John Boswell îi consideră cel mai influent model de astfel de sfinți, mai mult chiar decât Sfinții Petru și Pavel.

În Same-Sex Unions in Premoderne Europe, Boswell argumentează că relația dintre Serghie și Vah poate fi înțeleasă ca având o latură romantică, menționând că cel mai vechi text al martirologiei lor îi descrie ca erastai, termen ce poate fi tradus ca "iubiți". El a sugerat că cei doi chiar au fost uniți printr-o ceremonie cunoscută sub numele de adelphopoiesis sau prindere ca frați de cruce, pe care-l considera o formă creștin timpurie de parteneriat între două persoane de același sex, consolidând un punct de vedere propriu despre o atitudine creștină tolerantă față de homosexualitate. Metodologia istorică și concluziile lui Boswell au fost contestate de mulți istorici.

Cu toate acestea, ca urmare a studiului publicat de Boswell, Serghie și Vah au început să fie venerați de comunitățile de homosexuali creștini. O icoană din 1994 a Sfinților Serghie și Vah realizată de iconograful franciscan homosexual Robert Lentz, expusă pentru prima oară la Parada Gay din Chicago, a devenit un popular simbol gay.

Bibliografie

Attwater, Donald and Catherine Rachel John. The Penguin Dictionary of Saints. 3rd edition. New York: Penguin Books, 1993. ISBN 0-14-051312-4.
E. Key Fowden, The Barbarian Plain: Saint Sergius between Rome and Iran, The Transformation of the Classical Heritage 28 (Berkeley, 1999).

D. Woods, 'The Emperor Julian and the Passion of Sergius and Bacchus', Journal of Early Christian Studies 5 (1997), 335–67.
Boswell, John. Same-Sex Unions in Premodern Europe New York: Villard Books, 1994. ISBN 0-679-43228-0.

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Simonos Petras

Asemeni tuturor mănăstirilor din Sfântul Munte, Mănăstirea Simonos Petras păstrează părți din moaștele mai multor sfinți. Cel mai de preț odor este mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena.

Odoarele Mănăstirii Simonos Petras

Aici se păstrează o parte din lemnul Sfintei Cruci, precum și părți din moaștele mai multor sfinți:

- ale cuviosului Simeon Stâlpnicul,
- proorocului Naum,
- Sfântului Ioan Botezătorul,
- cuvioasei mucenițe Eudoxia,
- Sfântului mare mucenic Pantelimon,
- mucenicului Trifon,
- marii mucenițe Paraschevi Romana,
- capul Sfântului Pavel mărturisitorul,
- piciorul Sfântului mucenic Serghie,
- capul Sfântului Modest, patriarhul Ierusalimului,
- piciorușul pruncului mucenic Chiric,
- mâna strângă a Sfintei Maria Magdalena,
- mâna dreaptă a marii mucenițe Varvara,

– bucățică din moaștele Sfintei Ana, mama Maicii Domnului

În katholikon se află o icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni despre care se spune că a venit singură de la Mănăstirea Vatoped.

În tezaurul Mănăstirii Simonos Petras se păstrează două Sfinte Uși din perioada 1370-1390, iar dintre icoane, deosebit de importante sunt icoana Maicii Domnului „Nădejdea celor deznădăjduiți” (sfârșitul secolului al XV-lea), icoana Sfintei Ecaterina (a doua jumătate a secolului al XV-lea).

Din cauza repetatelor incendii, mănăstirea este lipsită de alte obiecte de valoare.

Odoarele Mănăstirii Simonos Petras

Icoane

القديس سرجيوس
القديس باخوس

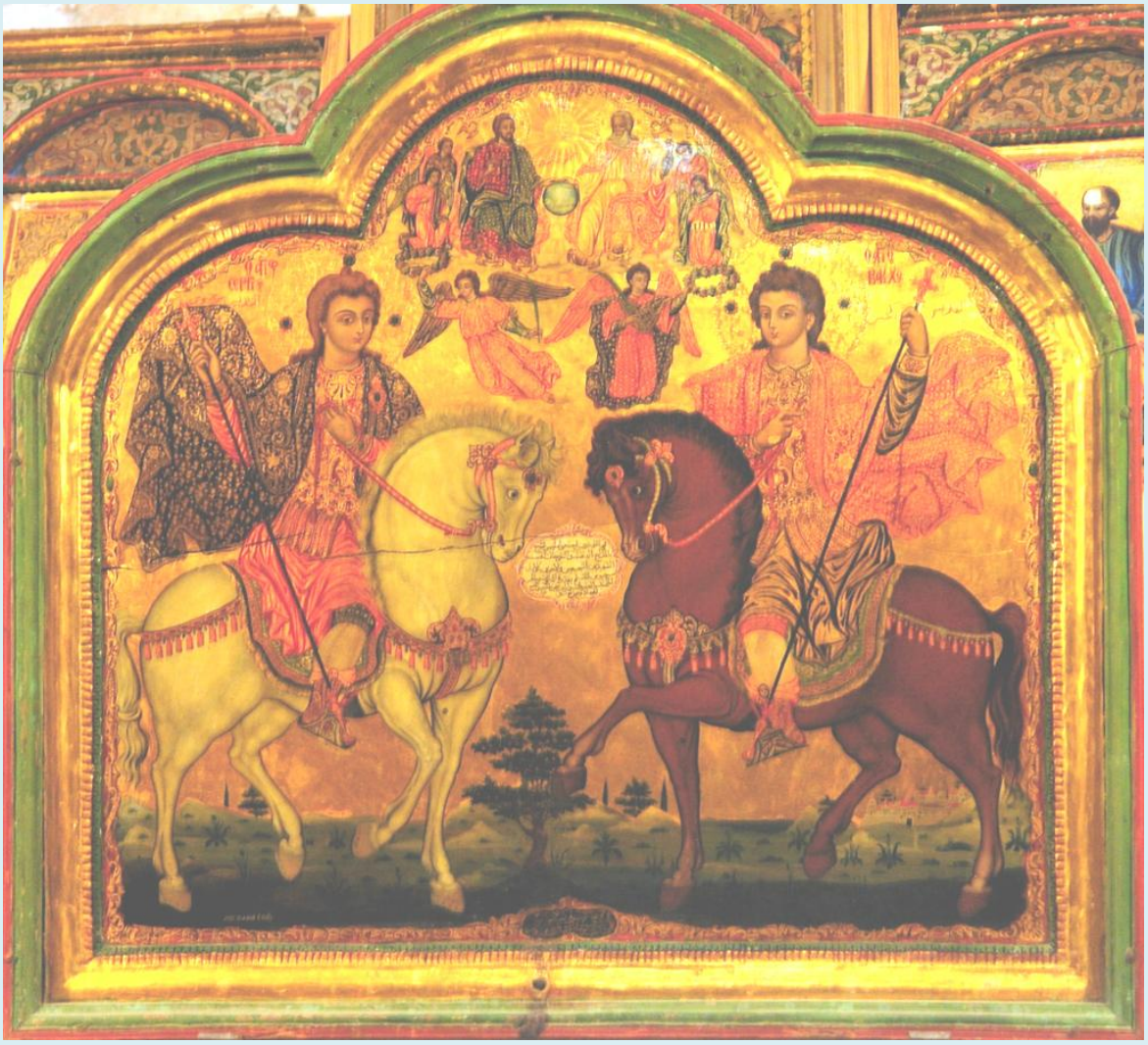

ΟΣΙΟΣ
ΣΕΡΓΙΟΣ
ΟΣΙΟΣ
ΒΑΚΧΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΕΡΓΙΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΚΧΟΣ

ΟΓΑ
ΣΕΡΓΙΟΣ
ΟΓΑ
ΒΑΚΧΟΣ

Sfântul Mucenic Serghie (Sergius)

SC. HIEC.
SERGHIE.

SF. Mc.
SERGHIE

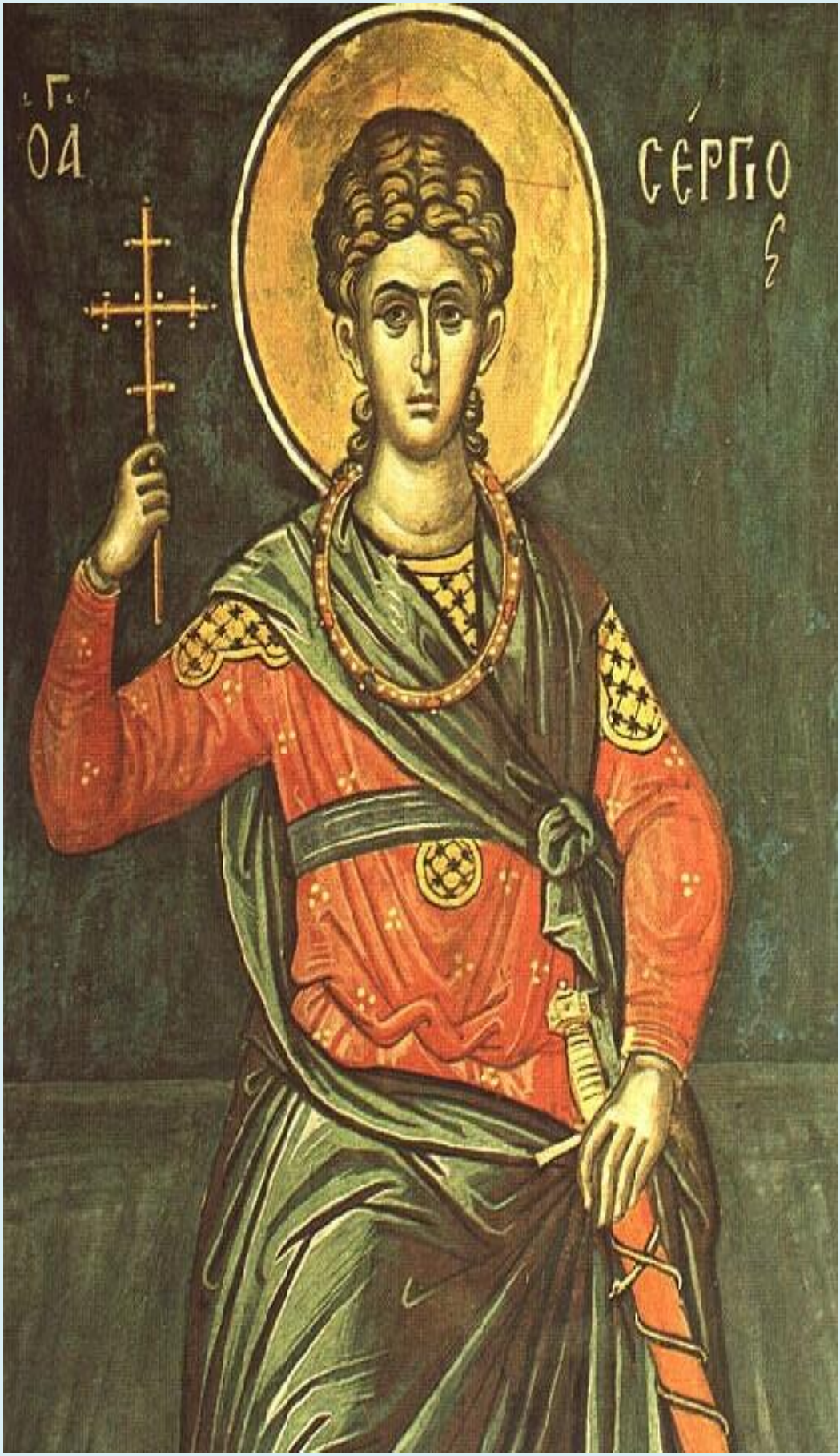

Sfântul Mucenic Serghie (Sergius)

Saint Sergius fresco, painted in 1295 by Manuel Panselinos

Sfântul Mucenic Serghie (Sergius)

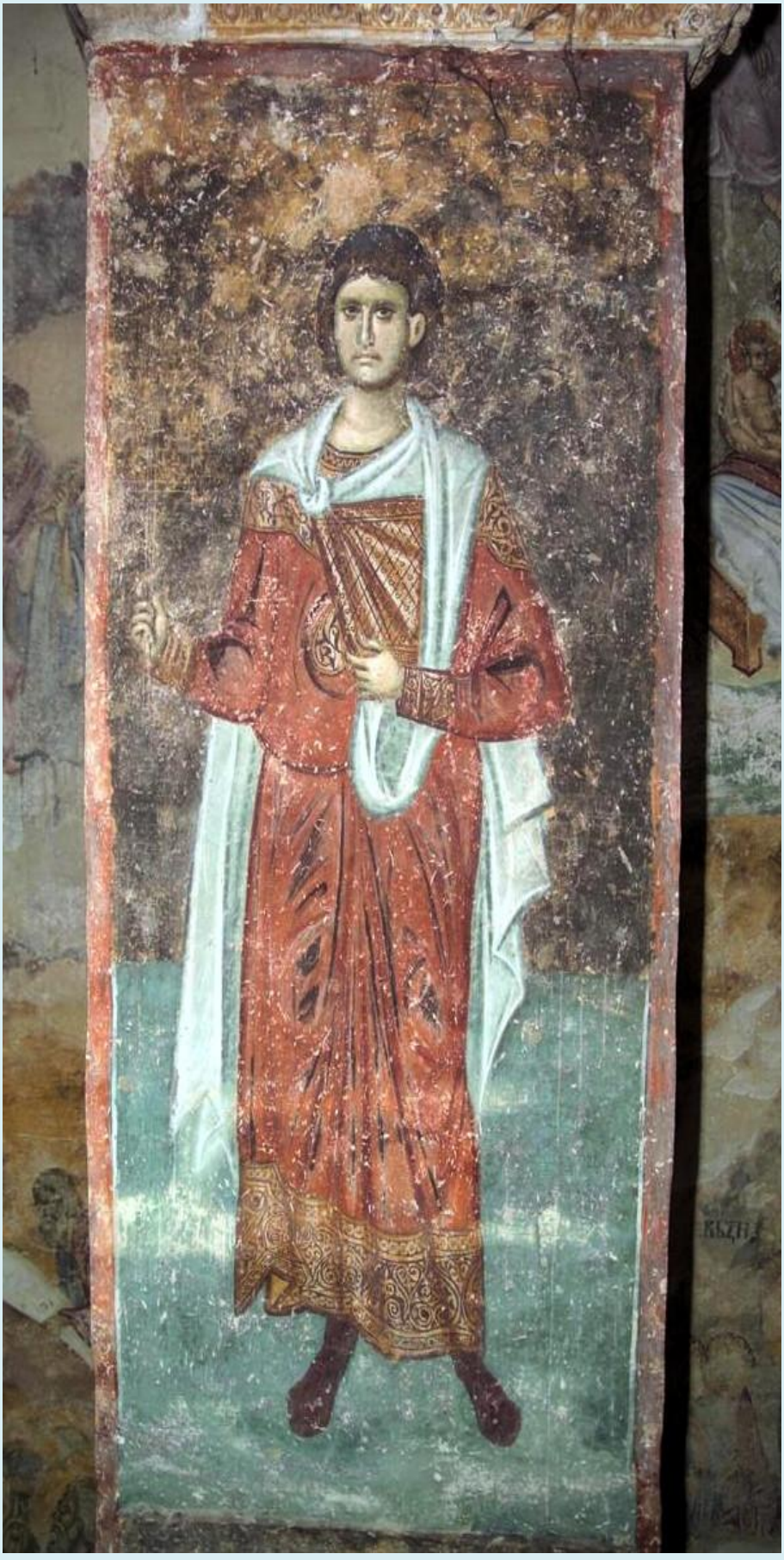

St. Sergius

СТЬ
СЕР
ГІЄ

Sfântul Mucenic Vah (Bacchus)

Saint Bacchus fresco, painted in 1295 by Manuel Panselinos

Sfântul mucenic Vah (Bacchus)

Sfântul mucenic Vah (Bacchus)

St. Bakchos and St. Sergios mosaics - c. 1100

Saint Bacchus (at left) and Sergius in the late 13th century frescoes (ca. 1295)

Sergius (at left) and Bacchus in the earlier 14th century frescoes (1340s).

Sts. Sergios and Baccus the Great Martyrs – October 7th

СЕРГИЈЕ
СТИ МХЧ
СТИ МХЧ
ВАКХО

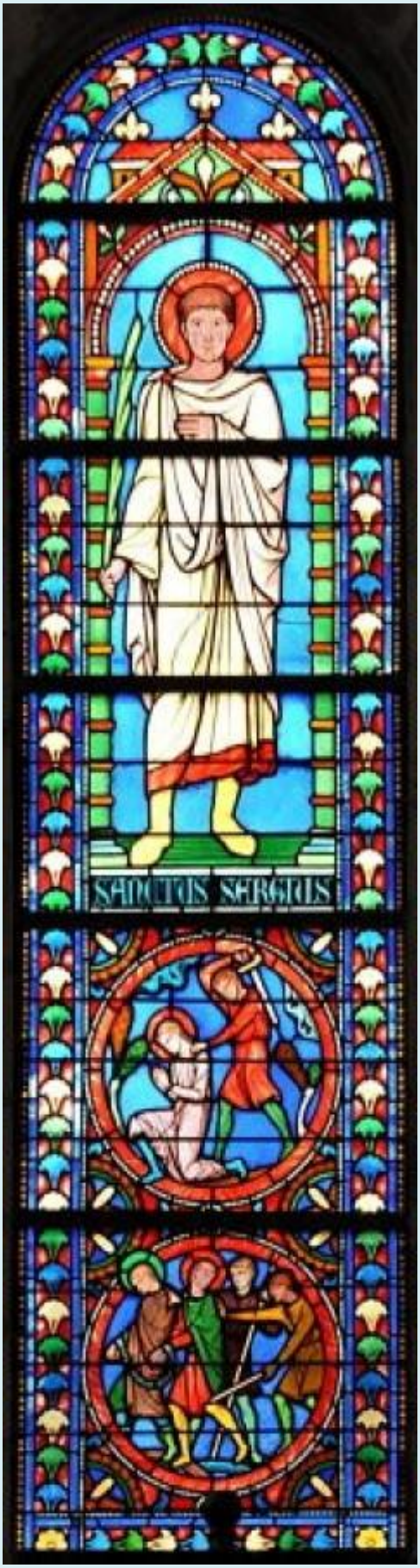

Stained galsses with St Sergius and St Bacchus

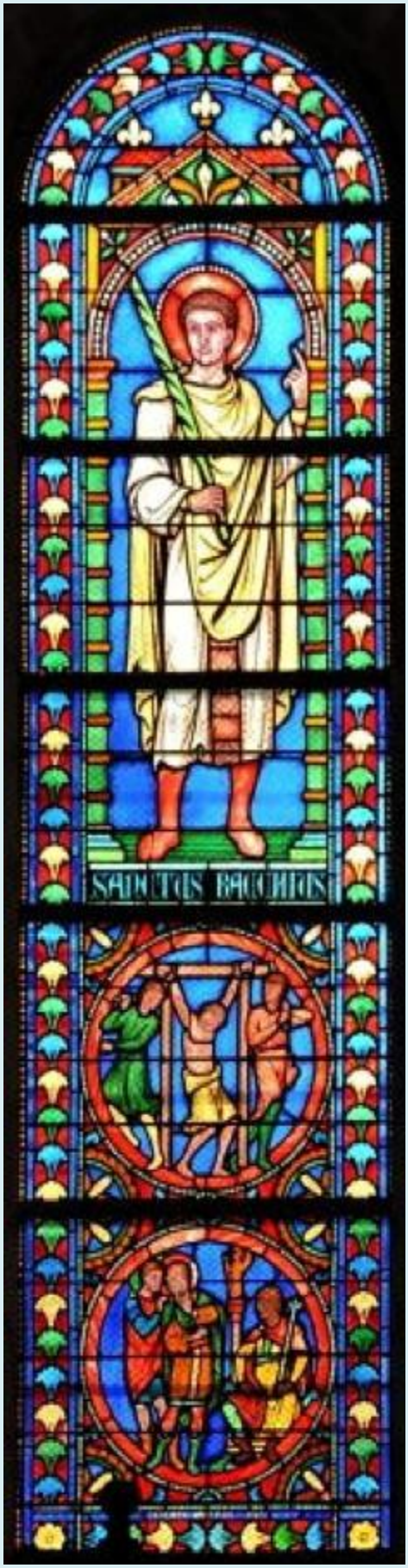

Stained galsses with St Sergius and St Bacchus

Icon of Saints Sergius and Bacchus, with St. Justina

Saint Sergius in front of the emperor

The holy martyrs Sergius and Bacchus - Menologium (Terminology) of Basil II of Constantinople - Year 985

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΣΕΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑΚΧΟΥ

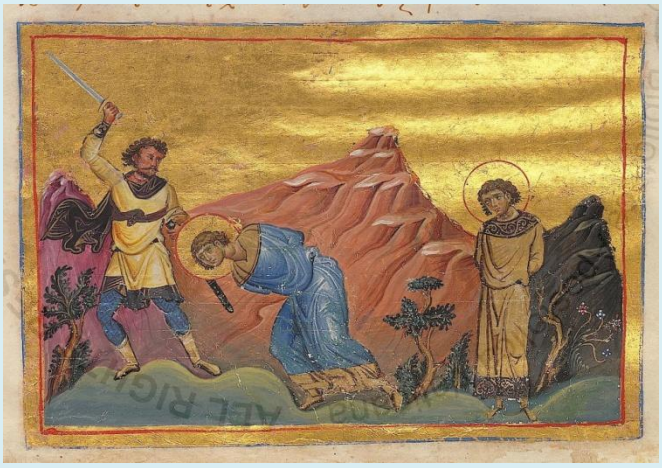

(top, left to right): Resurrection of Lazarus, Jesus enters Jerusalem, Jesus in Gethsemane, Crucifixion of Jesus

(middle, left to right, in the rounds): Saints Theodoulos, Leintios, Minas, Bacchus, Sergius

(bottom, left to right) Saints George the Victorious, Demetrios the Myrrhbearer, Theodore of Tyre, Theodore Stratilates, Nikita

Icon of Saints Sergius and Bacchus from the iconostasis of the monastery on Mount Athos Chilandar (or Hilandar). XVII - XVIII century

Стыи сергіе · Стыи ваісхо,

7 octombrie

ST. ERASTUS
ST. ORUS

Ο ΑΓΙΟΣ
ΣΕΡΓΙΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ
ΒΑΚΧΟΣ

ΙΔΟΥ ΔΗ ΤΙ ΚΑΛΟΝ ΗΤΙ ΤΕΡΠΝΟΝ
ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΟΥ ΤΕΚΝΩΝ ΤΑΒΑΙΝΟΝ ΕΠΙ ΤΗΝ ΟΜΟΓΕΝΗ ΣΟΥ ΤΟΚΕΝ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΕΒΗΣ ΔΕ ΟΣΑΕΡΙΜΟΝ ΝΗΚΗΤΑ ΒΑΙΝΩΝ ΧΑΙΡΕ ΠΑΝΟΣΙΕ
ΑΛΛΗ ΚΑΤΟΙΚΗΝΑΔΕΛΦΕ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΟΣΙΑ ΡΥΜΝΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑΒΑΙΝΟΝ ΕΠΙ ΠΟΣΙΝΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΝΑ
ΟΤΙ ΕΚΕΝΗΣΑΤΟ ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΣΟΥ ΤΙΜΙΑΝ ΖΩΗΝ ΕΔΩΚΕΝ ΣΟΙ ΜΑΚΡΟΝ

Γ
ΟΔ
ΣΕΡ
ΓΙΟΣ
Γ
ΟΔ
ΒΑΚ
ΧΟΣ

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΣΕΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑΚΧΟΥ.

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc. Serghie
Sf. M. Mc. Vah

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc. Serghie
Sf. M. Mc. Vah

Sf. M. Mc. Serghie
Sf. M. Mc. Vah

IIS. HS.
SFINȚII Mucenici
SERGHIE și
VAH

IIS. HS.
SFINȚII Mucenici
SERGHIE și
VAH

7 Octombrie

Sfântul Mare Mucenic

Serghie

fotografii
icoane canon articole

7 Octombrie

Sfântul Mare Mucenic

Vah

fotografii
icoane canon articole

Celor care poartă numele
Sergiu le dorim multă
sănătate, spor în fapte bune
și putere duhovnicească.

La mulți ani!

BASILICA.RO

Astăzi îl sărbătorim pe
Sf. M. Mc. Serghie.

Sănătate, bucurie
și credință puternică
celor ce poartă numele
Sergiu.

La mulți ani!

BASILICA.RO

Γ
ΟΔ
ΣΕΡ
ΓΙΟΣ
Γ
ΟΔ
ΒΑΚ
ΧΟΣ

IHS. XS.
Sfinții Mucenici
SERGHIE și
VAH

Troparul Sfintilor Mari Mucenici Serghie si Vah

7 Octombrie - Glasul 3

Pe cei ce după fire nu au fost frati de trup, pe acestia Darul Cel Dumnezeiesc a cugeta frăteste până la sânge i-a făcut, pe Sfinţii Mucenici Serghie si pe Vah, cinstită si credincioasă pereche. Fără de arme si fără de haine în locul nevointei pe vrăjmasul au înfruntat, rugându-se neîncetat pentru sufletele noastre.

Troparul Sfintilor Mari Mucenici Serghie si Vah

7 Octombrie - Glasul 3

Pe cei ce după fire nu au fost frati de trup, pe acestia Darul Cel Dumnezeiesc a cugeta frăteste până la sânge i-a făcut, pe Sfinţii Mucenici Serghie si pe Vah, cinstită si credincioasă pereche. Fără de arme si fără de haine în locul nevointei pe vrăjmasul au înfruntat, rugându-se neîncetat pentru sufletele noastre.

Tropar

Pe cei ce după fire nu au fost frați
de trup, pe aceştia
Darul Cel Dumnezeiesc a cugeta
frăţeşte până la sânge i-a făcut,
pe Sfinții Mucenici Serghie
şi pe Vah, cinstită şi credincioasă
pereche. Fără de arme şi fără
de haine în locul nevoinței
pe vrăjmaşul au înfruntat,
rugându-se neîncetat pentru
sufletele noastre.

BASILICA.RO

Sfinții Mari Mucenici Serghie şi Vah

7 octombrie

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Serghie şi Vah, mucenici ai Domnului!